

Den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition

- Et kritisk case studie

Af Nanna Kousgaard Mortensen & Maiken Rømer Rasmussen
Aalborg Universitet, København, april 2016
Kandidatafhandling, Socialt Arbejde
Anslag: 217.646

AALBORG UNIVERSITY
DENMARK

Den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition

- Et kritisk casestudie

Af Nanna Kousgaard Mortensen & Maiken Rømer Rasmussen
Aalborg Universitet, København, april 2016
Institut for Sociologi og Socialt Arbejde
Kandidatafhandling, Socialt Arbejde

Vejleder: Dorte Caswell
Anslag: 217.646

Abstract

This thesis takes an analytical starting point in the phenomenon of *the conflict-ridden streetworker position*. The thesis is based on a critical case study, which investigates outreach street-level work targeting at-risk children and young adults by a Copenhagen streetworker team, the Copenhagen team.

The thesis investigates the phenomenon through the following research question: “*How do institutional and professional logics constitute the practical logic of the Copenhagen team? Which conflicts and room for action does this practical logic enable for the streetworker position?*”.

As a means of investigating the Copenhagen team’s practical logic, the research question is analyzed through a qualitative research design consisting of a focus group interview and one follow-up group interview with streetworkers from the Copenhagen team as well as written material outlining national and municipal political agendas.

In this thesis, we are inspired by Pierre Bourdieu’s ontology and epistemology, as this starting point enables an agency and structure perspective as well as a critical sociological perspective on the research question. The dynamism between agency and structure allows for a dual focus on both institutional and professional logics, while the critical focus allows for the uncovering of the reproductive mechanisms that may be hidden from the streetworker position. The thesis’ theoretical framework is based on an operationalization of Bourdieu’s concepts of field and habitus in addition to which Bourdieu’s concepts of *capital* and *symbolic power and violence* is applied as a conceptual framework.

The first finding of the analysis shows that it can be contentious for the Copenhagen team to practice their assimilative position as the target group they work with, due to their ethnic minority background, is sought kept out of the social order.

The second finding of the analysis shows that the Copenhagen team, due to their conflict resolution function, may end up retaining their target group in some of the categorizations they would otherwise oppose based on their professional logics.

The third finding of the analysis shows that there is a discrepancy between what the Copenhagen team’s professional logic demands of their efforts, and what the Department of Social Services’ contextual institutional logic demands of the Copenhagen team’s efforts. This finding indicates that some positions have greater symbolic power to define the purpose of social efforts than others.

Based on the three case-specific findings, we can conclude that the phenomenon of the conflict-ridden streetworker position is produced on the basis of both pronounced and unspoken conflicts. The conflicts are created partly on the basis of political conditions and trends and the consequential power of definition held by the state. Additionally, conflicts are created based on the different categorizations of the target group that exists within the cooperative network which the streetworker position is a part of. Furthermore, conflicts are created based on the features that the institutional framework set out for the outreach street-level work, where the outreaching streetworker must attend to both the general citizens' needs as well as the needs of the target group. The study concludes that the streetworker position must be considered a position through which the acquisition of social capital can achieve symbolic capital to influence the definition of the work conducted and thereby create a room for action. Consequently, the streetworker position should not merely be considered a passive position within the institutional framework.

Indholdsfortegnelse

KAPITEL 1 : Problemfelt (11)

Introduktion (12)

Det opsøgende gadeplansarbejdes opståen (12)

Den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition (15)

Specialets indskrivning i et forskningsfelt (18)

Problemformulering (21)

KAPITEL 2: Videnskabsteoretisk position: Et relationelt og kritisk ståsted. (25)

Bourdieu's relationelle ontologi (26)

Bourdieu's kritiske, sociologiske ståsted (28)

KAPITEL 3: Undersøgesdesign og metodiske refleksioner (31)

Sociologisk refleksivitet (32)

Casestudie som undersøgesdesign (34)

Undersøgesdesign (37)

Vores position som interviewere (44)

Meningskondenseringen af det empiriske materiale (45)

Praktikaliteter (46)

KAPITEL 4: Teoretisk rammeforståelse og begrebsapparat (49)

Teoretisk rammeforståelse (50)

Begrebsapparat (53)

KAPITEL 5: Diskuterende analyse (57)

Del I: Københavner-teamets placering i en institutionel ramme (59)

Delkonklusion (65)

Del II: Københavner-teamets praksislogik (67)

Delkonklusion (77)

Delkonklusion (87)

Delkonklusion (94)

KAPITEL 6: Konklusion (99)

Litteraturliste (105)

Kapitel 1

Problemfelt

Introduktion

Nærværende speciales analytiske interesse er fænomenet *den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition*. Specialet er baseret på et kritisk casestudie, der tager udgangspunkt i konteksten opsøgende gadeplansindsatser målrettet udsatte børn og unge med en københavnsk gadeplansindsats, Københavnerteamet, som case. Københavnerteamet er en del af Det Forebyggende og Rådgivende Center under Københavns Kommunes Socialforvaltning. Københavnerteamet har udsatte kriminalitetstruede eller kriminelle unge som målgruppe.

Specialet belyser fænomenet gennem følgende problemformulering: *"Hvordan konstituerer institutionelle- og professionelle logikker Københavnerteamets praksislogik? Hvilke konflikter og handlerum skaber denne praksislogik for gadeplansmedarbejderpositionen?"*.

Som en indgang til at undersøge Københavnerteamets praksislogik belyses problemformuleringen ud fra et kvalitativt undersøgelsesdesign baseret på et fokusgruppeinterview og et opfølgende gruppeinterview med gadeplansmedarbejderne fra Københavnerteamet samt skriftligt materiale, heraf national- og kommunalpolitiske dagsordener.

Vi er i specialet inspireret af Pierre Bourdieus ontologi og epistemologi, da dette ståsted muliggør et aktør- og strukturblik samt et kritisk sociologisk perspektiv på problemformuleringen.

Det opsøgende gadeplansarbejdes opståen

Følgende afsnit har til formål at give en indføring i, hvad vores analytiske interesse for fænomenet den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition inden for konteksten opsøgende gadeplansarbejde er opstået på baggrund af.

Opsøgende gadeplansarbejde med udsatte børn og unge er en forholdsvis ny indsatsform, der tog sit udgangspunkt i Danmark i starten af 1980'erne (Sandbjerg Hansen 2014:53).

Med industrialiseringen samt den deraf forlængede skolegang fulgte et øget fokus på ungdommen som selvstændig periode. Som konsekvens deraf opstod en pædagogisk og socialpolitisk bekymring for den nye kategori ungdom og herunder en bekymring for, hvordan de unge skulle blive i stand til at administrere deres fritid og ungdom. Et af svarende på dette blev klubberne, der dukkede op som institutionsform i begyndelsen af 1940'erne. Her kunne unge, der ellers ville færdes på gaden og som ofte stod uden for uddannelses- og arbejdsmarkedet mødes på et fristed *"så man fik dem bort fra gader, kaffebarer og trappeopgange"* (Sandbjerg Hansen 2014:50). Her kunne de unge mødes med jævnaldrende og med voksne, der forstod *"at komme dem i møde på det niveau, hvor de stod"* (Horsens 1947:12). Netop de unge, som stod uden for arbejdsmarkedet og uddannelsesinstitutionerne og som hang på gaden, var under stor bevågenhed hos det etablerede offentlige system, hvorfor der i 1945 blev nedsat en kommission, der skulle undersøge

"mulighederne for gennem positive foranstaltninger at sikre den normale ungdom en harmonisk social og kulturel udvikling" og samtidig *"optage spørgsmålet om den asociale ungdoms problemer til behandling med særligt henblik på forebyggelse af ungdomskriminalitet"* (BET 1953:93 I: Sandbjerg Hansen 2014:51). Kommissionsnedsættelsen medførte således en differentiering af ungdommen, hvor unge blev opdelt som hørende enten under den "normale ungdom" eller den "asociale ungdom". Dermed blev det muligt at målrette indsatser mod "de asociale" med henblik på kriminalitetsforebyggelse. Klubarbejdet er således udsprunget af en forebyggelseslogik, hvori der ligger en forestilling om, at *"det ved indgriben på tidligst mulige tidspunkt er muligt at forebygge, at de unges mindre tilpasningsvanskeligheder udvikler sig til alvorlige karakterafvigelser, såsom kriminalitet"*. En logik som ligeledes ses i det opsøgende gadeplansarbejde (Sandbjerg Hansen 2014:59).

Med Bistandsloven fra 1976 blev *"opsøgning"*, som en del af etablerede offentlige systems forpligtelse over for borgere *"med behov for hjælp"*, ligeledes indskrevet i lovgivningen (Sandbjerg Hansen 2014:53). Netop denne forpligtelse til at foretage opsøgende arbejde over for børn og unge findes i dag i Servicelovens §11: *"Kommunalbestyrelsen er forpligtet til ved opsøgende arbejde at tilbyde denne rådgivning til enhver, som på grund af særlige forhold må antages at have behov for det"* (Serviceloven 2015). Med Bistandsloven blev det således bekendtgjort, at de kommunale forvaltninger havde pligt til at opsøge borgerne, herunder også børn og unge, og derfra begyndte det opsøgende gadeplansarbejde i Danmark at tage sin form. Det var dog endnu blot få gadeplansmedarbejdere i begyndelsen af 1980'erne, der havde udsatte unge i det offentlige rum som målgruppe. I stedet centrerede det opsøgende arbejde sig i høj grad om stofmisbrugere og hjemløse voksne (Borrits & Rasmussen 2012:24). Til en høring i 1985 gjorde socialarbejdere og forskere dog opmærksom på misforholdet mellem de få gadeplansmedarbejdere og det eksisterende og voksende behov. Det resulterede i etableringen af mere opsøgende gadeplansarbejde (Borrits & Rasmussen 2012:24). Københavns Kommune begyndte herefter at ansætte medarbejdere med udgående opgaver samt at etablere en række opsøgende klubprojekter. En del gadeplansprojekter blev således iværksat som resultat af 1980'ernes statslige og kommunale forsøgs- og udviklingsmidler (Sandbjerg Hansen 2014:54).

Kendetegnet ved det opsøgende gadeplansarbejde i dag er ligeledes, at det er forebyggende, opsøgende, det foregår på gadeplan i det offentlige rum og foretages i forhold til målgruppen udsatte børn og især unge (Borrits & Rasmussen 2012:24-25). Opsøgende gadeplansarbejde kan defineres som følgende: *"Opsøgende socialt arbejde er uopfordret kontakt fra fx repræsentanter fra fx sociale myndigheder eller repræsentanter fra det private sociale hjælpearbejde til mennesker, som andre*

skønner har behov for social bistand eller omsorg” (Gade Nielsen & Pihl Hansen 2000:15). Opsøgende gadeplansarbejde findes i mange former:

- Opsøgende gadeplansarbejde inden for det boligsociale arbejde eller sociale miljøarbejde, som retter sig mod alle beboere i et boligområde, om end de boligsociale medarbejdere ofte arbejder særligt med grupper af unge i boligområdet. Formålet er typisk at forebygge konflikter og fremme trygheden for alle i området.
- Opsøgende gadeplansarbejde i klubregi, som typisk henvender sig til alle unge, der opholder sig i det offentlige rum. Her arbejdes der altså ikke specifikt med socialt udsatte unge. Gadeplansmedarbejderne i klubregi har ofte en tilknytning til en bestemt klub, hvorfra de går ud og søger at trække unge med ind i klubben og væk fra gaden.
- Opsøgende gadeplansarbejde, som er tilknyttet socialforvaltningen, ungerådgivningen eller SSP-samarbejde, et samarbejde mellem social- og sundhedsforvaltningen, skole- og fritidsforvaltningen og politi (Sandbjerg Hansen 2014:54). Dette arbejde rettes mod udsatte og kriminalitetstruede unge. Gadeplansmedarbejderne har her som funktion at vejlede, rådgive og konfliktløse samt at mediere og brobygge til såvel det etablerede offentlige system, erhvervsliv samt civilsamfund. Gadeplansmedarbejderne samarbejder ofte med andre forvaltninger og udfører ofte aktiviteter for at opnå en relation til de unge.

(Borrits & Rasmussen 2012:25-26)

Det opsøgende gadeplansarbejde er i dag typisk centeret omkring udsatte børn og unge i boligområder med en høj grad af etniske minoritetsbeboere (Borrits & Rasmussen 2012:199). Disse områder er typisk præget af høj arbejdsløshed, beboere med en anden etnisk baggrund end dansk og en stor andel af børn og unge (Borrits & Rasmussen 2012:201 ; Perry 2012:11). At de opsøgende gadeplansindsatser i høj grad anvendes i områder med en høj andel af unge, hvor en stor del af disse står uden for arbejdsmarkedet eller uddannelsessystemet, kan ses som et produkt af det opsøgende gadeplansarbejdes historicitet, hvor kombinationen af kategorierne ungdom og arbejdsløshed blev betragtet som et potentielt problem. Med det opsøgende gadeplansarbejdes centrering omkring disse boligområder opstår der desuden en ny kategori inden for ungdom; etnicitet. Det at være ung med en anden etnisk baggrund end dansk konstrueres altså som en kategori, der i dag relaterer sig til det opsøgende gadeplansarbejdes målgruppe. Det opsøgende gadeplansarbejde har i dag altså ikke alene fokus på *”den farlige ungdom”* men ligeledes fokus på bestemte kategorier af unge, herunder særligt etniske minoritetsunge (Sandbjerg Hansen 2014:63).

Opsummerende er det opsøgende gadeplansarbejde opstået på baggrund af en logik om, at ungdommen skulle kategoriseres som "farlig" og holdes væk fra gaden samt mødes af professionelle, der forstod at møde dem, hvor de var både i praktisk og overført betydning. Det opsøgende gadeplansarbejde er ligeledes opstået på baggrund af en forebyggelseslogik om, at tidlig indgriben kan forebygge en potentiel "farlig" livsbane. Det opsøgende gadeplansarbejde kategoriserer desuden i dag bestemte unge som mere "farlige" end andre. Herunder især etniske minoritetsunge, der står uden for uddannelses- og arbejdsmarkedet.

Den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition

I postdoc Kevin Perrys ph.d. 'Framing Trust at the Street Level' (2012) fremlægger han på baggrund af et etnografisk feltstudium foretaget i danske udsatte boligområder, at det opsøgende gadeplansarbejde ikke er uden konflikter. Han konkluderer, at mange udsatte unge drenge med anden etnisk baggrund end dansk har et mistillidsforhold til mange af de gadeplansmedarbejdere, som udfører det opsøgende gadeplansarbejde. Mistilliden skyldes blandt andet gadeplansmedarbejdernes uklare rolle som mellemlid mellem politiet og de unge drenge. Perry konkluderer, at gadeplansmedarbejderne ofte indtager en vagtværn-rolle, hvorfor deres arbejde ender med at øge graden af mistillid i relationerne mellem de unge drenge og gadeplansmedarbejderne. Dette fordi, der i størstedelen af de undersøgte gadeplansmedarbejders arbejdsmetoder er institutionaliseret en praksis, hvor der bliver fokuseret på at have en patruljerende og kontrollerende position i mødet med de unge. Dette beskrevet som en form for social politifunktion, hvor indberetningskrav og anmeldelser til politiet bliver prioriteret højere af de undersøgte gadeplansmedarbejdere end relationsdannelsen til de unge drenge (Perry 2012:235). Perry advokerer for det problematiske i dette, da netop gadeplansmedarbejdernes tilgang til de unge afgør, hvorvidt relationen mellem gadeplansmedarbejderne og de unge udvikler sig til tillid eller mistillid, hvilket i sidste ende har afgørende betydning for, om den opsøgende gadeplansindsats lykkes eller ej (Perry 2012:234).

Betydningen af tillid og af at gadeplansmedarbejdere i alle former for gadeplansarbejde indtager en position, der har fokus på relationsdannelsen til de unge, er ligeledes behandlet i undersøgelser foretaget af Center for Boligsocial Udvikling, som er et Videnscenter for ministerier, kommuner og boligsociale helhedsplaner. Disse undersøgelser understreger alle betydningen af tillid i gadeplansarbejdet som en elementær faktor for, at gadeplansindsatsen lykkes. Midtvejsevalueringen 'Gadeplan – Midtvejsevaluering af helhedsorienterede gadeplansindsatser i

udsatte boligområder' (2012) har undersøgt mere end 60 gadeplansaktiviteter - alle målrettet udsatte børn og unge. I midtvejsevalueringen præsenteres resultater og erfaringer i forbindelse med de metoder og tilgange, der bliver benyttet i gadeplansaktiviteterne. Trods aktiviteterne forskelligartede organisering fandt evalueringen ligheder i forbindelse med, hvad der skabte gode resultater. Her blev især den tætte og individuelle kontakt mellem gadeplansmedarbejderne og de unge fremhævet som central. De gode resultater kom, når der var opstået en tillidsrelation, og gadeplansmedarbejderne ikke blev set som en del af det etablerede offentlige system af de unge (Kjeldsen, Christensen, Aner et al. 2012:37). Rapporten 'De unge væk fra gaden – Effektive metoder i kriminalpræventivt arbejde i udsatte boligområder' (2011) undersøger, hvad der har effekt i boligsociale helhedsplaner. Rapporten har fokus på metoder og erfaringer fra kriminalitetsforebyggende aktiviteter i tre helhedsplaner i Sønderborg, Askerød og København. Aktiviteterne i de tre helhedsplaner repræsenterer forskellige aktiviteter, som typisk sættes i gang over for udsatte og kriminalitetstruede børn og unge, såsom væresteder, fritids-jobvejledning og lommepengeprojekter. Undersøgelsen viser, at det i alle tre aktiviteter er en forudsætning for arbejdet med udsatte og kriminalitetstruede unge, at tilgangen til de unge er respektfuld og anerkendende. Der lægges vægt på, at en tillidsfuld relation til de unge er nødvendig for at kunne påvirke de unge (Aner, Bisgaard, Toft-Jensen et al. 2011:33). I rapporten 'Relationsarbejde i udsatte boligområder' (2014) undersøges de aktiviteter i helhedsplaner, som hjælper unge i uddannelse og forebygger kriminalitet. I interviews med henholdsvis de unge og gadeplansmedarbejderne, der indgår i rapportens undersøgelse, fremgår det, at den unges tillid til gadeplansmedarbejderen er afgørende for, at den unge udvikler sig i en positiv retning. Undersøgelsen er ligeledes baseret på en spørgeskemaundersøgelse, som viser, at der er en tæt sammenhæng mellem graden af tillid og den unges oplevelse af at have ændret indstilling til job og uddannelse (Frederiksen, Bøje-Kovacs & Lindstad 2014:8). Ligesom i rapporten 'Gadeplan – Midtvejsevaluering af helhedsorienterede gadeplansindsatser i udsatte boligområder' fandt denne undersøgelse også, at den tillidsfulde relation opstod, når de unge oplevede gadeplansmedarbejderen mere som en ven end som en autoritet og således betragtede gadeplansmedarbejderen ud fra en ligeværdighed (Frederiksen, Bøje-Kovacs & Lindstad 2014:9).

Betydningen af at etablere en tillidsfuld relation til de unge i gadeplansarbejdet er således veldokumenteret, men som ovenstående viser er det ligeledes veldokumenteret, at denne tillidsfulde relation ofte er i konflikt med gadeplansmedarbejdernes position. Det fremgår, at gadeplansmedarbejdere for at opnå en meningsfuld og indflydelsesrig relation til de unge ofte skal positionere sig mere som en god ven end en autoritet. En ven, der med en respektfuld, ligeværdig og

anerkendende tilgang ikke opleves af de unge, som værende en del af det etablerede offentlige system. I en opslagsbog henvendt til opsøgende gadeplansmedarbejdere 'Den sorte bog - en lommebog for gadeplansmedarbejdere' (2015) udarbejdet af Københavns Kommune, fremgår følgende om denne konflikt:

Når du arbejder for Københavns Kommune, er du kommunens repræsentant og skal være loyal overfor kommunen og de opgaver, du er sat til at udføre. Samtidig skal du kunne begå dig i lokalmiljøet sammen med de unge, være god til at skabe kontakt til de unge og også være en troværdig voksen i forhold til de unge. Nogle gange kan det være svært at få enderne til at mødes. Det gode råd er: Tænk dig om, pas på dig selv – og tal med din leder og kollegaer omkring de udfordringer, du møder i hverdagen (Svensson, Nylev & Henriksen 2015:2)

Opslagsbogen indleder således med at sætte ord på gadeplansmedarbejdernes konfliktfyldte position ved at understrege, at man som gadeplansmedarbejder står i en position, hvor man skal være loyal over for såvel kommunen som de unge, hvilket understreger relevansen af at se nærmere på fænomenet den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition.

Vi erfarer således, at den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition kommer til udtryk i forskningslitteraturen samt i det praksisorienterede litteratur. Vi erfarer dog ligeledes, at konflikten oftest kun konstateres eller berøres overfladisk – om end Perry dog konkluderer, at der *er* en konflikt i mødet mellem gadeplansmedarbejderne og de unge, som udspringer af netop gadeplansmedarbejdernes position. Han konstaterer også at for at blive klogere på konflikten, der ligger i gadeplansmedarbejderpositionen, må man hæve blikket fra mødet mellem gadeplansmedarbejderne og de unge og undersøge, hvilke og hvordan institutionelle rammer præger gadeplansmedarbejderpositionen. Netop hvilke og hvordan institutionelle rammer præger gadeplansmedarbejderpositionen er en del af nærværende speciales problemformulering. Dette med udgangspunkt i konteksten det opsøgende gadeplansarbejde, da det er inden for denne gren af gadeplansarbejdet Perry pointerer, at konflikten gør sig gældende. Specialets problemformulering taler sig således ind i nogle af de fund Perry har gjort sig, hvorfor vi vil spille nogle af disse fund op mod de fund, vi selv frembringer gennem vores kvalitative undersøgelsesdesign.

Specialets indskrivning i et forskningsfelt

Specialet skriver sig ind i og bygger oven på en forskningstradition, som har fokus på de institutionelle rammers betydning for såvel mødet mellem brugere¹ og velfærdsrepræsentanter² samt betydningen for velfærdsrepræsentanternes arbejde

Siden begyndelsen af 00'erne har en række forskningsprojekter kastet et kritisk blik på relationerne mellem brugerne og velfærdsrepræsentanterne i socialt arbejde. Det ses blandt andet i Margaretha Järvinen, Jørgen Elm Larsen & Nils Mortensens 'Det magtfulde møde mellem system og klient' (2005), Margaretha Järvinen & Nanna Mik-Meyers 'At skabe en klient – Institutionelle identiteter i socialt arbejde' (2003) samt Kathrine Vitus' 'Pædagoger og perkere – Etniske minoritetsbørn i det sociale system' (2013).

Antologien 'Det magtfulde møde mellem system og klient' (2005) rummer empiriske studier, der alle har fokus på, hvilken magt velfærdsrepræsentanter besidder i mødet med brugerne. Studierne tager teoretisk udgangspunkt i henholdsvis Pierre Bourdieu, Michel Foucault og Erving Goffman, som hver især ser samfundet som enten 'felter', 'diskurser' eller 'institutioner', der socialiserer, disciplinerer eller definerer brugerne til at passe ind i en bestemt klasse-mæssig, styringsmæssig eller institutionel orden (Mortensen, Järvinen & Elm 2005). Analyserne i de empiriske studier understreger alle, hvor komplekst mødet mellem det etablerede offentlige system og brugere er, og understreger den magt, der følger af en grundlæggende asymmetri mellem brugerne og velfærdsrepræsentanterne. Asymmetrien bunder blandt andet i, at mødet er forankret lovgivningsmæssigt, at der i mødet er tale om et afhængighedsforhold, hvor brugerne er afhængige af velfærdsrepræsentanten samtidig med, at der for den type af brugere, som velfærdsrepræsentanterne arbejder med, er tale om sociokulturelle uligheder, hvorfor der kan forekomme forskellige opfattelser mellem brugerne og velfærdsrepræsentanterne af, hvad der er "naturligt" og "normalt" (Larsen, Mortensen & Thomsen 2005:191-192).

Antologien 'At skabe en klient' (2004) indeholder ligeledes empiriske studier der ud fra institutionsteori og symbolsk interaktionisme belyser, hvordan velfærdsinstitutionernes organisering påvirker mødet mellem brugerne og velfærdsrepræsentanterne. Studierne viser, hvordan det sociale arbejdes hjælp er sammenbundet med kontrol – om end det ikke nødvendigvis er

1 I dette afsnit er den litteratur, vi henviser til ikke rettet specifikt mod vores kontekst. Litteraturen benytter derfor forskellige betegnelser for den målgruppe, det sociale arbejde retter sig mod. I vores kontekst er det opsøgende gadeplansarbejde rettet mod udsatte kriminalitetstruede og kriminelle børn og unge, hvorfor vi benævner målgruppen "de unge". I dette afsnit benytter vi dog betegnelsen "brugere".

2 Vi forstår i dette speciale velfærdsrepræsentanter som ansatte i det etablerede offentlige system.

negativt for brugerne. Derudover viser studierne, at hjælpen, der udbydes inden for socialt arbejde, er betinget af institutionelle kategoriseringer, men at dette ligeledes er en nødvendighed, hvis brugernes situation skal relateres til eksisterende velfærdstilbud. Studierne konkluderer, at strukturelle forhold begrænser det sociale arbejde på såvel godt som ondt (Järvinen & Mik-Meyer 2004:241).

I 'Pædagoger og perkere – Etniske minoritetsbørn i det sociale system' (2013) undersøger Kathrine Vitus en institution (Baglandet) rettet mod etniske minoritetsbørn. Dette for at belyse de paradokser og ambivalenser, der produceres i mødet mellem brugerne og velfærdsrepræsentanterne med fokus på, hvordan strukturelle processer, så som den statslige definitionsmagt samt det moderne ordensprojekts ambivalens, hvor velfærdsstaten producerer orden såvel som uorden, og institutioner rammesætter og begrænser dette møde (Vitus 2013:19). Vitus konkluderer blandt andet, at velfærdsrepræsentanterne sjældent taler konkret om de enkelte børn men i stedet omtaler dem som "foreningsløse børn" eller "indvandrerbørn". Når de en sjælden gang i mellem taler konkret om enkelte børn trækker velfærdsrepræsentanterne stadig på generelle forklaringer for at forstå det enkeltes barn situation, hvilket, ifølge Vitus, understreger institutionens placering i en kontekst, hvor der hele tiden skal produceres problemkategorier, som skal passe ind i nogle overordnede institutionelle rammer (Vitus 2013:162). Derudover konkluderer Vitus, at Nationalstaten og velfærdsstaten og dens institutioner definerer deres egne identiteter ved at definere henholdsvis det "danske" og det "normale" og søger at inkludere mennesker indenfor disse rammer. I definitionerne ligger der en eksklusion af det, der ses som ikkedansk, unormalt og socialt uacceptabelt, hvilket skaber et konfliktfyldt møde mellem velfærdsinstitutioner og brugere (Vitus 2013:162).

Ovennævnte studier har fokus på brugernes møde med velfærdsrepræsentanterne, samt hvilke kategorier velfærdsrepræsentanterne skaber i mødet med brugeren. Blikket er altså her på den konfliktfyldte brugerposition, der bliver skabt på baggrund af disse kategoriseringer. Vi vil i dette speciale ikke undersøge den konfliktfyldte brugerposition, der bliver skabt i mødet mellem brugere og velfærdsrepræsentanter, men i stedet den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition. Vi ser dog, hvordan ovennævnte studiers refleksioner og konklusioner stadig bidrager med viden som kan hjælpe med at belyse den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition, idet studierne også har fokus på de institutionelle rammers betydning for professionspositionen - altså velfærdsrepræsentantens position - dog med interesse for i sidste ende at belyse brugerpositionen.

Netop studierne analytiske blik for, at de institutionelle rammer ikke kun skaber konflikter i brugerpositionen men også i professionspositionen sætter Margaretha Järvinen & Nanna Mik-Meyer fokus på i 'At skabe en professionel – Ansvar og autonomi i velfærdsstaten' (2012). De undersøger, hvordan en række centrale professioner, herunder socialrådgivere, pædagoger, sygeplejersker, læger, misbrugsbehandlere, fængselsfunktionærer og plejehjemsansatte, har en dobbeltfunktion i forhold til både at støtte og hjælpe samt at kontrollere de brugere, de er i kontakt med, hvilket ofte skaber konfliktfyldte vilkår for den professionelle praksis (Järvinen & Mik-Meyer 2012:13). Disse konfliktfyldte vilkår skabes ifølge Järvinen & Mik-Meyer på grund af de stigende neoliberale tendenser og reguleringer, der i dag installeres i det sociale arbejde (Järvinen & Mik-Meyer 2012:14).

Ovenstående viser således, at det ikke er underbelyst, at der eksisterer konflikter i det sociale arbejde i såvel brugerpositionen som professionspositionen. Vi finder dog, at gadeplansmedarbejderpositionen som velfærdsrepræsentant samt konteksten det opsøgende gadeplansarbejde er underbelyst, hvorfor det er konflikterne i denne position og kontekst, specialet har analytisk interesse i. Dette leder os til følgende problemformulering.

Problemformulering

Hvordan konstituerer institutionelle- og professionelle logikker Københavnerteamets praksislogik? Hvilke konflikter og handlerum skaber denne praksislogik for gadeplansmedarbejderpositionen?

Uddybning af problemformulering

Problemformuleringen rummer såvel det fænomen, vi er analytisk interesseret i, den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition, samt den case, Københavnerteamet, som fænomenet søges belyst ud fra. Forholdet mellem fænomen og case vil blive udfoldet i kapitel 3 'Undersøgelserdesign og metodiske refleksioner'. Problemformuleringen er således struktureret ud fra to spørgsmål, hvoraf det første spørgsmål henvender sig til Københavnerteamet som case, og det andet spørgsmål henvender sig til fænomenet den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition. Problemformuleringen skal dog ikke læses todelt, da besvarelsen af det første spørgsmål leder til besvarelsen af det andet. Fremanalyseringen af Københavnerteamets praksislogik er altså nødvendig for at kunne fremanalysere fænomenet den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition.

Med problemformuleringens adskillelse mellem de professionelle og institutionelle logikker er vi ydermere opmærksomme på, at vi foretager en teoretisk adskillelse, som ikke nødvendigvis gør sig gældende i praksis. Adskillelsen giver os dog mulighed for at undersøge de variationer, der findes mellem logikkerne og skaber dermed adgang til at belyse nuancerne i Københavnerteamets praksislogik.

Professionelle logikker

I de indledende afsnit har vi kun omtalt, hvordan de institutionelle rammer kan være betinget for den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition. I problemformuleringen er professionelle logikker tilføjet, idet vi ikke blot ønsker at se Københavnerteamets praksislogik som udelukkende betinget af institutionelle rammer men også ønsker at belyse handlerummet, der ligger inden for disse.

Vi er opmærksomme på, at begrebet professionelle ikke er entydigt. Nogle skelner mellem professionelle og semiprofessionelle, mens andre taler om fagprofessionelle eller relationsprofessionelle (Hansen 2014:9). Der eksisterer således ikke en almen accepteret forståelse af professionsbegrebet. Der er dog typisk bred enighed om, at professioner indebærer en type arbejde, som udføres på baggrund af en bestemt teoretisk uddannelse, hvorfor folk med en fælles profession også kan siges at arbejde ud fra fælles faglige metoder og værdier (Hansen 2014:66-67). Vi lægger os dog ikke op af denne klassiske sociologiske forståelse af professionsbegrebet. I stedet ser

vi det bredere, således at en profession i vores tilfælde ikke handler om at have fælles uddannelsesmæssig baggrund. I stedet henviser det til, at gadeplansmedarbejderne med tilknytning til Københavnerteamet skaber en bestemt profession, hvoraf der opstår professionelle logikker inden for Københavnerteamet. Dog med det in mente at de professionelle logikker ikke skabes i et vakuum.

Vi lærer os op af denne professionsforståelse, da gadeplansmedarbejderne i Københavnerteamet har forskelligartede baggrunde og er såvel ufaglærte som faglærte, hvorfor det her ikke er meningsfuldt at læne sig op ad en klassisk professionsforståelse, når vi skal belyse de professionelle logikker.

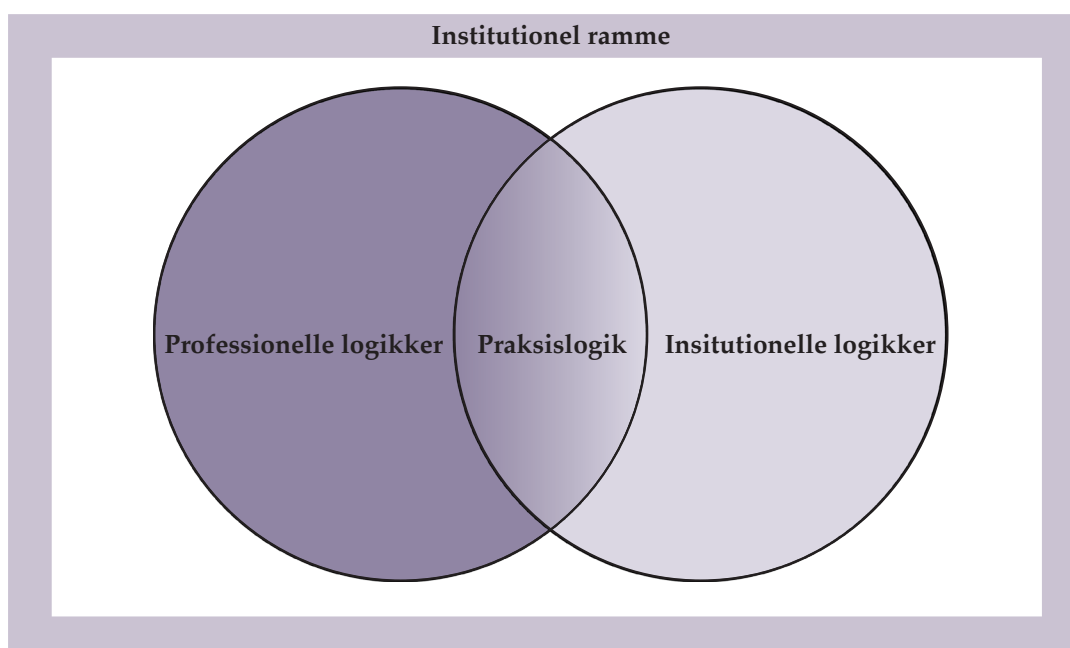
Institutionelle logikker

Når vi benytter begrebet institutionelle logikker, henviser vi til, at Københavnerteamet er en institution placeret inden for en institutionel ramme qua deres placering i Københavns Kommunes Socialforvaltning. Deres praksislogik må derfor også ses som delvist konstitueret af institutionelle logikker.

Praksislogik

Vi forstår summen af henholdsvis de professionelle logikker og de institutionelle logikker som Københavnerteamets praksislogik. Med betegnelsen praksislogik henvises der til Bourdieus begreb. Ifølge Bourdieu skal praksislogik forstås som den sociale praksis og systematikken i den sociale praksis. Københavnerteamets praksislogik er således den logik, som gadeplansmedarbejderne naturligt orienterer sig efter i deres arbejde (Bourdieu 2007:130-156).

Københavnerteamets praksislogik

Kapitel 2

Videnskabsteoretisk position
- Et relationelt, kritisk ståsted

Følgende kapitel har til formål at give en indføring i specialets videnskabsteoretiske position. Vi indtager i specialet en videnskabsteoretisk position inspireret af Bourdieus relationelle, kritiske sociologi. Første del af kapitlet vil gøre rede for Bourdieus relationelle ontologi, hvorefter vi vil operationalisere denne ontologi i forhold til vores analytiske interesse. Anden del af kapitlet belyser Bourdieus kritiske sociologiske ståsted, hvorefter vi igen vil operationalisere dette ståsted i forhold til vores analytiske interesse.

Bourdieu relationelle ontologi

Vi er bevidste om, at Bourdieu i sit forfatterskab hverken redegør for, skelner mellem eller hierarkiserer sin videnskabsteoretiske position eller sine metodiske og teoretiske begreber. I stedet illustrerer han i sine værker, hvordan begreber og metode er knyttet sammen i en konkret praksis, hvorfor vi også er bevidste om denne relationelle kobling trods de kapitlemæssige adskillelser i dette speciale (Bourdieu & Wacquant 2009:9).

Det bliver først og fremmest vigtigt at nævne, at Bourdieu oftest undlader at kategorisere sig selv under en bestemt videnskabsteoretisk position. Hvis han endelig skal kategorisere sig selv omtaler han dog sit arbejde som "konstruktivistisk strukturalisme" eller "strukturalistisk konstruktivisme" (Bourdieu & Wacquant 2009:23). Bourdieu betragter altså den sociale verden som en verden, hvori der eksisterer objektive strukturer, der er uafhængige af den enkeltes bevidsthed og vilje, samtidig med at han betragter verden som socialt konstrueret (Järvinen 1997:363). Bourdieus overordnede videnskabsteoretiske ærinde er altså at skabe et brud mellem en af de mest fundamentale kløfter i samfundsvidenskaberne; modsætningen mellem objektivisme og subjektivisme. Han søger således i sin videnskabsteoretiske position at forene subjektivistiske og objektivistiske erkendelsesmåder³ (Bourdieu & Wacquant 2009:27). Bourdieu argumenterer for, hvordan en erkendelsesmåde, der udelukkende er funderet i en subjektivistisk (eksemplificeret gennem fænomenologien) eller objektivistisk (eksemplificeret gennem socialfysikken) ontologi medfører et ensidigt blik på den sociale praksis. Han advokerer for, at fænomenologien udelukkende bestræber sig på at erkende aktører ud fra en hverdags- og praksisviden som den opleves af aktørerne selv. Dette kan medføre, at der ikke stilles spørgsmålstejn ved aktørernes mulighed for at anvende forskellige praksisformer, som er dannet på baggrund af historiske forudsætninger og objektive strukturer (Bourdieu 2007:54 ; Mathiesen 2013:196). Mens socialfysikken udelukkende baserer sig på at erkende aktører ud fra teoretiske regelmæssigheder uafhængigt af aktørernes hverdags- og praksisviden. Det medfører en aktør-fremstilling, som udelukkende

3 Foreningen af subjektivistiske og objektivistiske erkendelsesmåder afspejles i Bourdieus teoretiske begreber habitus, felt og kapital, hvilket vil blive udfoldet i kapitel 4 "Teoretisk rammeforståelse og begrebsapparat".

fremstiller "individer og grupper som passive resonansbrædder for kræfter, der sætter sig gennem mekanisk ifølge deres egen logik" (Bourdieu & Wacquant 2009:22 ; Bourdieu 2007:53-54). Bourdieu søger således at opløse enhver form for videnskabsteoretisk monisme ved at indtage en position, hvor hverken subjektivismen eller objektivismen har fortrinsret og i stedet tale om betydningen af en *relationel sociologi* (Bourdieu 1997:11). I den relationelle sociologi er målet at spørge ind til og undersøge de potentielle handlingsmuligheder, der er kropsliggjorte i de undersøgte agenter⁴, samt strukturen i de situationer, agenterne handler indenfor. Interessen er således fokuseret på tovejs-relationen mellem de objektive og subjektive strukturer, samt hvordan de påvirker hinanden gensidigt (Järvinen 1998:13-14 ; Bourdieu 1997:12). Bourdieu kritiseres dog ofte for, at forholdet mellem aktør og struktur ikke kan tolkes som en ligevægtig relation i hans værker. Hans analyser læses ofte som, at han vægter strukturernes determination tungere end aktørernes handlingsmuligheder ved ikke at have tilstrækkeligt fokus på modmagt og forandring. En læsning der blandt andet ofte knyttes til Bourdieus begreb *habitus*⁵ (Järvinen 1997:362 ; Bourdieu & Wacquant 2009:31).

Med Bourdieus opløsning af modsætningsforholdet mellem objektivismen og subjektivismen opstår en videnskabsteoretisk position, der ikke skelner mellem teoretisk og empirisk viden. Bourdieu indlejrer sig således inden for en videnskabsteoretisk position, hvor praksis ikke reduceres til teoretiske hypoteser men som heller ikke fornægter et teoretisk projekt. Bourdieu arbejder således ud fra en relationel praksisteori, hvor hverken teori eller empiri har forrang i undersøgelsen af genstandsfeltet, og der skabes derfor en fusion mellem teori og empiri (Bourdieu 2007:53). Hermed advokerer Bourdieu også for, at teorien skal have kontakt til undersøgelsesgenstandens problemstilling, således at teorien ikke blot benyttes for teoriens skyld. I stedet må teoretiske begrebsæt betragtes som værktøjskasser, der kan anvendes til at løse problemer med. Det er altså afgørende, at man som undersøger lader empirien tale – dog uden at lade den få frit spil (Bourdieu 2009 & Wacquant:40 ; Hammerslev, Hansen & Willig (red.) 2009:68).

Med valget af Bourdieus relationelle ontologi får vi mulighed for at analysere spændet mellem det strukturelle niveau og aktørniveauet. Dette spænd muliggør et dobbeltblik på såvel de institutionelle som de professionelle logikker. Vi betragter i dette speciale de institutionelle rammer

4 Begrebet kropsliggjort samt udfoldelsen af hvordan disse handlingsmuligheder kan være kropsliggjorte vil blive diskuteret i kapitel 4 'Teoretisk rammeforståelse og begrebsapparat'.

Begrebet agent bruges konsekvent i Bourdieus terminologi for at overskride modsætningen mellem en rationalistisk model af den sociale handling (aktør) og en deterministisk (struktur) (Bourdieu 1997:8).

5 Habitusbegrebets determination og handlerum vil blive udfoldet i kapitel 4 'Teoretisk rammeforståelse og begrebsapparat'.

som en del af det strukturelle niveau, mens vi forstår de professionelle logikker som en del af aktørniveauet. Perrys ph.d. viser, at der er nogle institutionelle rammer, der virker ind på den måde gadeplansmedarbejderne møder de unge på, men viser samtidig også, hvordan nogle af aktørerne inden for gadeplansområdet, eksempelvis en jobkonsulent, formår at bryde med de institutionelle logikker. Man kan derfor advokere for, at der er også mulighed for at trække på andre logikker, eksempelvis professionelle logikker, inden for gadeplansområdet end blot de institutionelle og dermed mulighed for handlerum. Netop dette spænd giver Bourdieus ontologi os mulighed for at fremanalysere. Med Bourdieu som videnskabsteoretisk udgangspunkt betragter vi altså, Københavnerteamet som betinget af strukturerne, eksempelvis de national- og kommunalpolitiske dagsordener, samtidig med at Københavnerteamet må ses som konstituerende for strukturerne, og det er netop dette samspil, vi ønsker at belyse.

Med valget af Bourdieus relationelle ontologi er dette specialet funderet i en empirisk undersøgelse og bearbejdning af det empiriske materiale. Bearbejdningen er foretaget ud fra Bourdieus begreber felt, habitus, kapital samt symbolsk magt og vold, hvilket har givet inspiration til forståelsen af det empiriske materiale. Vores analyse er derfor blevet til på baggrund af en abduktiv undersøgelsesproces, hvor begrebsapparatet og empirien har indgået i en dialektisk proces.

Bourdieus kritiske sociologiske ståsted

Bourdieus sociologiske undersøgelser har til formål at synliggøre sociale forskelle og uligheder i et samfund, og dermed synliggøre den skjulte magt, for derigennem kritisk at belyse de samfundsmekanismer der bidrager til reproduktionen af den sociale ulighed (Mathiesen 2015:157). I forlængelse heraf er Bourdieu derfor også blevet kritiseret for med sin kritiske sociologiske forskning at have et politisk sigte og kompromittere den videnskabelige forsknings neutralitet (Mathiesen 2015:159). Til det svarer Bourdieu, at det må anses som en demokratisk sociologisk pligt at udføre kritiske undersøgelser, der synliggør hvilke forhold, der konstituerer disse uligheder (Bourdieu & Wacquant 2009:71). Bourdieu praktiserer denne kritiske sociologi ved i sine værker at objektivere modstridende interesser og kampe mellem forskellige positioner og repræsentanter for det bureaukratiske felt, videnskabsfeltet, mediefeltet og forskellige institutioner og deres professionelle korps (Mathiesen 2015:167).

En sådan objektivering ses blandt andet i Bourdieus værk 'The Weight of the World – Social Suffering in Contemporary Society' (1999). I værkets kapitel 'The Abdication of the State' viser Bourdieu blandt andet, hvordan velfærdsrepræsentanter i deres arbejde oplever modsætninger

mellem *The State's right and left hands* (Bourdieu 1999b:183). Velfærdsrepræsentanterne oplever her, at velfærdsstatens krav om fortjeneste, produktivitet og konkurrence (statens højre hånd) står i kontrast til de kerneopgaver og den sociale funktion, velfærdsrepræsentanterne besidder (statens venstre hånd):

These agents of the state are shot through with the contradictions of the State, which they often experience as profoundly personal dreams: contradictions between the often endless missions entrusted them, especially in matters of job and housing, and the invariably paltry means granted to them; and those contradictions, no doubt the most dramatic of all, produced in part by their own actions [...] (Bourdieu 1999b:184)

I værket er Bourdieus kritiske sociologiske sigte således at synliggøre de sociale konsekvenser af nyliberalistiske reformer og forringelser inden for velfærdsinstitutionerne og vise, hvordan de strukturelle ændringer indvirker på velfærdsrepræsentanternes arbejde (Mathiesen 2015:160-161). Bourdieu benævner den position velfærdsrepræsentanterne besidder som 'An Impossible Mission' (Bourdieu 1999a:189). Dette da velfærdsrepræsentanterne på den ene side er underlagt en autoritet og på den anden side en selvstændighed. Derudover skal velfærdsrepræsentanterne udføre deres funktioner i samarbejde med andre velfærdsrepræsentanter, samtidig med at de er underlagt politiske målsætninger og bureaukratiske beslutninger (Bourdieu 1999a:189).

Specialets analytiske interesse taler sig således ind i fundene i 'The Abdication of the State', hvorfor vi vil trække nogle af de refleksioner, som Bourdieu her gør sig, med videre i analysen.

Med vores udgangspunkt i Bourdieus kritiske sociologi skærper vi således blikket mod de konflikter, der ligger i Københavnerteamets praksislogik for at synliggøre den skjulte magt, der har betydning for gadeplansmedarbejderpositionen. Vi vælger dog også at have blik for de handlemuligheder Bourdieu tilskriver de involverede agenter for at for øje på de handlerum, der ligger i konflikterne. Med dette udgangspunkt placerer vi os dermed i en position, hvor vi anser det som muligt at fremanalysere såvel konflikter som handlerum, der er umiddelbart skjult for Københavnerteamet.

Kapitel 3

Undersøgelsesdesign og metodiske
refleksioner

Dette kapitel har til formål at udfolde specialets undersøgelsesdesign. I kapitlet indgår metodiske refleksioner- og efterrefleksioner, således at specialets metodiske grundlag valideres.

Ligesom det gør sig gældende i forbindelse med den videnskabsteoretiske position for specialet samt den teoretiske rammeforståelse og det teoretiske begrebsapparat er vi i vores metodiske tilgang inspireret af Bourdieus sociologi og de dertilhørende metodiske refleksioner, som er relevante for netop vores undersøgelsesområde. Vi er her inspireret af Bourdieus metodiske refleksioner vedrørende *objektivering*, *deltager-objektivering* og *symbolsk magt og vold*.

Sociologisk refleksivitet

Et betydeligt element når vi er inspireret af Bourdieus sociologi er vigtigheden af kontinuerligt at være refleksiv i sin undersøgelsesproces:

Bourdieu sociologi er en engageret sociologi, der for det første er sociologisk refleksiv – dvs. han objektiverer og forholder sig til de forefundne sociale forskelle i samfundet. For det andet er den epistemisk refleksiv, idet den objektiverer de anvendte analytiske kategorier og det synsfelt i feltet (og det "sted"), hvorfor sociologien anskuer det udsnit af virkeligheden, der undersøges og analyseres. Sagt m.a.o. handler det om, at sociologien eksplicit redegør for de position, han indtager, og hvordan dette har betydning for det, der undersøges og analyseres (Mathiesen & Højberg 2013:195)

Refleksivitet indebærer for Bourdieu således to processer: objektkonstruktion og deltager-objektivering.

Objektkonstruktion

Objektkonstruktion indebærer, at man som undersøger skal forholde sig kritisk over for, hvordan ens undersøgelsesområde er konstrueret, samt over for hvilke selvfølgeligheder og kategorier undersøgelsesområdet er indlejret i. Det gøres eksempelvis ved at stille spørgsmål til de kategorier, der hersker inden for dette (Bourdieu & Wacquant 2009:185-197). Til at foretage denne objektivering advokerer Bourdieu for en nødvendighed i at optegne en historisering af undersøgelsesområdet. En historisering af undersøgelsesområdet har til formål at operationalisere undersøgelsesområdets sociale og symbolske organisering. Hos Bourdieu handler det på den ene side om at historisere de institutionelle og strukturelle forandringer, som undersøgelsesområdet har været underlagt, og på den anden side om at historisere de nutidige kategoriseringer, der er tilstede inden for undersøgelsesområdet (Bourdieu 2009 & Wacquant:22).

I dette speciale foretager vi denne objektkonstruktion ved at objektivere de nutidige kategoriseringer og logikker, der optræder i de national- og kommunalpolitiske dagsordener, der indgår

i de institutionelle rammer, som Københavnerteamet er placeret i. Derudover vil vi objektivere de nutidige kategoriseringer og logikker, vi identificerer på baggrund af vores fokusgruppe- og opfølgende gruppeinterviews. Vi er dog bevidste om, at de nutidige kategoriseringer og logikker er opstået på baggrund af en bagvedliggende historie og nogle strukturer. Vi har dog ikke til formål at udarbejde en klassisk historiserende feltanalyse på det opsøgende gadeplansområde, hvorfor vi afgrænser os fra at have blik for dette.

Deltager-objektivering

Deltager-objektivering handler hos Bourdieu om, at vi som undersøgere skal objektivere os selv ved at være bevidst om, hvordan vores egne kategoriseringer påvirker undersøgelsesprocessen. Hermed understreges Bourdieus opfattelse af, at undersøgelsesområde og undersøger ikke kan adskilles, hvormed han bryder med forestillingen om, at det er muligt for undersøgeren at indtage en ekstern, neutral position. Vi skal ifølge Bourdieu derfor foretage et brud med nogle *"meget dybe og ubevidste følelser af samhørighed og loyalitet over for undersøgelsesgenstanden"* (Bourdieu 2009 & Wacquant:234 ; Järvinen 1998:10). Vi skal dog ikke kun gøre os vores private kategoriseringer om undersøgelsesområdet bevidste men også de kategoriseringer, der er indskrevet i de akademiske strukturer, vi er underlagt således, at bevidstheden om såvel vores sociale position som studerende samt vores sociale position i samfundet og tidligere livsforløb og erfaringer kommer til syne (Mathiesen 2013:197). Desuden understreger Bourdieu vigtigheden af, at vi som undersøgere ikke blot gør rede for vores kategoriseringer men også for, hvilken betydning de har for undersøgelsen af undersøgelsesområdet (Järvinen 1998:9). Bourdieus understregning af denne vigtighed tager afsæt i en kritik af den etnografiske tendens til, at forskere fortæller mere om deres egne oplevelser af det undersøgelsesområde, de undersøger, end om det de skulle undersøge, også benævnt *"the diary disease"* (Prieur 2002:114). Netop dette brud med forskellige former for selvoptagethed repræsenterer Bourdieus sociologiske refleksivitet.

Vi vil foretage en deltager-objektivering ved at eksplicitere vores kategoriseringer og reflektere over, hvilken betydning disse har haft for den empiri, vi har produceret. Dette gøres i afsnittet 'Vores position som interviewere'. Desuden vil vi gennem specialet skabe en gennemsigtighed, så det er muligt at gennemskue, hvordan vi i dette speciale har konstrueret vores undersøgelse.

Casestudiet som undersøgelsesdesign

Specialet er baseret på casestudiet som undersøgelsesdesign. Vi vil i følgende afsnit give en indføring i, hvorfor casestudiet som undersøgelsesdesign er valgt og præsentere specialets case samt selektionskriterierne for denne udvælgelse.

Hvorfor casestudiet?

Vi var valgt casestudiet som undersøgelsesdesign, da dette muliggør en dybdegående, helhedsorienteret undersøgelse af et fænomen, der er svært afgrænset fra sin kontekst (Yin 2009:4). Som problemfeltet viste, er de institutionelle rammer medskabende for de konflikter, der kan forekomme i professionspositionen. Fænomenet den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition er således vanskelig at afgrænse fra konteksten, som i vores tilfælde er det opsøgende gadeplansområde. Casestudiet giver os samtidig mulighed for at bevare et helhedsorienteret blik på vores fænomen, hvorfor det er oplagt at inddrage casestudiet som sociologisk metode.

Design af casen

På baggrund af vores analytiske interesse har vi valgt at foretage et kritisk casestudie. Denne type casestudier bygger ovenpå eksisterende viden for at bekræfte, afkræfte eller nuancere denne viden med potentiale for at fremanalysere alternative perspektiver til den eksisterende viden (Yin 2009:47). Vores analytiske interesse for den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition udspringer af Perrys ph.d. samt den eksisterende litteratur på området omhandlende netop den konfliktfyldte professionsposition. Vores problemformulering bygger altså oven på den eksisterende viden på området, hvorefter vi gennem vores kritiske casestudie søger at bekræfte, afkræfte eller nuancere denne viden. Specialets problemformulering er således deduktivt udformet, mens vi i den analytiske proces arbejder abduktivt med den indsamlede empiri.

Vi har ydermere valgt at belyse fænomenet den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition ud fra et single-casestudie. Vi fravælger derfor et multiple-casestudie, da vi anser en enkelt case som havende potentiale for repræsentativitet, såfremt casen er lokaliseret strategisk (Flyvbjerg 2010:474). Vi har ydermere valgt at belyse fænomenet ud fra et holistisk casestudie. Et holistisk casestudie adskiller sig fra et embedded casestudie ved kun at centrere sig om én analyseenhed. I vores tilfælde er analyseenheden, hvordan de institutionelle- og professionelle logikker konstituerer Københavnerteamets praksislogik, og herunder hvilke konflikter og handlerum denne praksislogik skaber for gadeplansmedarbejderpositionen (Yin 2009:50).

Undersøgelsesområde	
Fænomen:	Den konfliktyldte gadeplansmedarbejderposition
Kontekst:	Opsøgende gadeplansarbejde med udsatte, kriminalitetstruede unge
Case:	Københavnerteamet
Analysehed:	“Hvordan konstituerer institutionelle- og professionelle logikker Københavnerteamets praksislogik? Hvilke konflikter og handlerum skaber denne praksislogik for gadeplansmedarbejderpositionen?”

Selektionskriterier for casen

Vi har på baggrund af vores selektionskriterier udvalgt den opsøgende gadeplansindsats Københavnerteamet som case. Københavnerteamet er som nævnt en del af Forebyggende og Rådgivende Center, som er en del af Socialforvaltningen i Københavns Kommune. Københavnerteamets målgruppe er:

- Kriminelle eller stærkt kriminalitetstruede piger og drenge fra 13-25 år.
- Unge som de fleste andre voksne og institutioner har svært ved at rumme.
- Unge hvis liv har været præget af mange skoleskift og som i flere tilfælde står uden egentligt skole- eller uddannelsestilbud.
- Unge som fortrinsvis opholder sig på gaden og har en negativ adfærd i det offentlige gadebillede.
- Unge som besidder kompetencer til at støtte andre unge positivt.

Københavnerteamets primære ydelse er opsøgende gadeplansarbejde som udføres med henblik på:

- Gennem løsningsorienteret og målrettet arbejde at være et vigtigt bindeled mellem den unge og det etablerede system.
- At skabe kontakt til unge i alderen 13-25 år, som ikke benytter de etablerede tilbud, men som udgangspunkt bruger gaden og det offentlige rum som tilholdssted.
- At skabe og holde kontakt til de unge som ikke umiddelbart selv henvender sig for hjælp.

- At etablere en kontakt som af den enkelte unge opfattes som nyttig og nærværende.
- At være til stede i kontakten og afhjælpe umiddelbare behov og skabe nogle rammer, hvor de unge oplever en større grad af tryghed.
- At være en synlig og tryghedsskabende aktør i det offentlige rum.

(Center for Forebyggelse og Rådgivning 2015)

Københavnerteamets arbejde er altså rettet mod såvel kriminelle som stærkt kriminalitetstruede unge, mens Københavnerteamet ligeledes er en relationsskabende, rådgivende, konfliktløsende og brobyggende indsats placeret inden for en velfærdsinstitution Københavns Kommunes Socialforvaltning.

Et af de bærende selektionskriterier for udvælgelsen af Københavnerteamet som case var, at det var skulle være en case, som var det mest sandsynlige eksempel på, at fænomenet den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition gjorde sig gældende. Dette ud fra rationalet om, at *"hvis fænomenet (ikke) gælder for denne case, så gælder det (ikke for nogen) cases"* (Flyvbjerg 2010:475). Casen skulle derfor være placeret inden for en velfærdsinstitution, da det som tidligere belyst er inden for netop disse institutionelle rammer, at de nævnte konflikter i professionspositionen konstitueres. Dette selektionskriterium har også betydet, at vi har afgrænset os fra at tage kontakt til gadeplansindsatser, som er organiseret frivilligt. Udover dette selektionskriterium ønskede vi at finde en case, hvor den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition udspillede sig i "sin reneste form". Målet var derfor at finde en gren af opsøgende gadeplansarbejde, som placerer sig under en socialforvaltning og som deraf har en brobyggende og relationsskabende funktion, som vist i afsnittet 'Det opsøgende gadeplansarbejdes opståen'. Vi ville således have en case, som havde en dobbeltfunktion hvor der skal fokuseres såvel på målgruppen og relationsskabelsen til denne, samtidig at der skal tages hensyn til det brobyggende element, og dermed det etablerede offentlige systems behov. Dette da der herigennem kan advokeres for, at den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition fremstår i "sin reneste form". På baggrund af disse selektionskriterier udvalgte vi Københavnerteamet som case, da netop denne indsats opfylder alle selektionskriterierne. Københavnerteamet som case er derfor et produkt af en strategisk udvælgelsesproces.

Casens generaliserbarhed

Opfattelsen af at det ikke er muligt at generalisere ud fra et single-casestudie er udbredt som fældende bevis mod casestudiet som videnskabelig metode. Bent Flyvbjerg slår dog et slag for netop casestudiets oprejsning og den forståelse at, det ikke er muligt at generalisere ud fra en enkelt case. Flyvbjerg advokerer for, hvordan det er muligt at generalisere ud fra en enkelt case så længe denne er udvalgt på et strategisk grundlag, sådan som det er tilfældet med vores strategiske udvælgelse af Københavnerteamet. Københavnerteamet som case gør det derfor muligt at generalisere om fænomenet den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition (Flyvbjerg 2010:469). Dette da Københavnerteamet på væsentlige punkter ligner andre opsøgende gadeplansindsatser placeret inden for velfærdsinstitutioner, hvorfor de kan ses som repræsentative. De fund vi udleder omkring Københavnerteamets praksislogik vil derfor også kunne genfindes i andre opsøgende gadeplansindsatser placeret inden for en velfærdsinstitution. Dog med det in mente, at der trods sammenligneligheder mellem disse opsøgende gadeplansindsatser også kan findes forskelle, hvorfor nogle fund udelukkende vil knytte sig til Københavnerteamets praksislogik. Generaliserbarheden af de fund vi fremanalyserer vil dog først blive mulige at vurdere i analysen, hvorfor dette først vil blive udfoldet i kapitel 5 'Diskuterende analyse'.

Undersøgelsesdesign

Specialets undersøgelsesdesign er funderet i et kvalitativt undersøgelsesdesign, hvoraf empirien udgøres af et fokusgruppeinterview og et opfølgende gruppeinterview med Københavnerteamets gadeplansmedarbejdere samt skriftligt materiale vedrørende national- og kommunalpolitiske dagsordener. Københavnerteamets gadeplansmedarbejders udsagn samt det skriftlige materiale bliver således en indgang til at fremanalyse Københavnerteamets praksislogik. Videns om Københavnerteamets praksislogik er således ikke alene tilgængeligt gennem skriftligt materiale. Vi ser derfor kvalitative interviews som den mest adækvate metode. Det kvalitative interview kan ifølge Bourdieu bruges som en indgang til at indfange, hvordan forskellige felter fungerer og hvilke ting, der er på spil (Hammerslev & Hansen 2009:25). I dette speciale bruger vi de kvalitative interviews til som en indgang til at fremanalyse den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderpositionen inden for det opsøgende gadeplansområde for at belyse konflikter og handlerum, og dermed hvad der er på spil inden for positionen.

Med udgangspunkt i den videnskabsteoretiske position anerkender vi, at vi aldrig vil være i stand til at indfange gadeplansmedarbejdernes udsagn fuldstændigt neutralt, idet udsagnene

er konstrueret i den samtaleinteraktion, som interviewet udgør og som vi selv er en aktiv del af (Brinkmann & Tanggaard (red.) 2010:31 ; Bourdieu & Wacquant 2009). En refleksion over, hvilken betydning interaktionen mellem os og gadeplansmedarbejderne har haft for det empiriske materiale vil blive præsenteret senere i kapitlet. Gadeplansmedarbejdernes udsagn skal derudover også ses som en selvfremstilling.

Det empiriske materiale er således en fremstilling af, hvad gadeplanmedarbejderne fortæller, de gør, frem for en beskrivelse af, hvad de rent faktisk gør. Denne selvfremstilling er vi bevidste om at skulle have øje for. Dette kan gøres ved at kigge efter modsatrettede udsagn i interviewene. Samtidig er vi bevidste om, at gadeplansmedarbejderne taler ud fra en bestemt position på gadeplansområdet. Dette stemmer overens med vores feltanalytiske inspiration, hvor udsagn altid antages at komme fra en position i et felt, hvilket vil blive udfoldet i kapitel 4 'Teoretisk ramme-forståelse og begrebsapparat'. Vi er således bevidste om, at gadeplansmedarbejderne i interview-situationerne kan have udtalt sig strategisk ud fra egne interesser (Bourdieu & Wacquant 2009:87).

Empirisk materiale

Vi vil i det følgende gennemgå det empiriske materiale, der danner grundlag for vores analyse.

Fokusgruppeinterview

Fokusgruppeinterviewet som interviewform blev valgt, da vi for at belyse Københavnerteamets praksislogik skal indfange Københavnerteamets professionelle logikker. Logikker som vi tidligere advokerede for blev skabt fælles af gadeplansarbejderne, hvorfor vi betragter dem som en kollektiv enhed. Vi anser på baggrund af dette fokusgruppeinterviewet som en central metode, da denne netop er egnet til at producere empiri, som belyser gruppers praksisser samt fælles fortolkninger og refleksioner (Halkier 2014:10). Desuden egner fokusgruppeinterviewet sig godt til at producere viden om kompleksiteterne i den sociale praksis, som ellers er svære for undersøgeren at få frem i individuelle eller semistrukturerede gruppeinterview, idet informanterne i fokusgruppeinterviewet typisk vil sammenligne og kommentere på hinandens erfaringer og forståelser i gruppediskussionerne (Halkier 2014:14). Det bliver her vigtigt at nævne, at fokuset i interviewet ikke vil centrere sig omkring, hvordan interaktionen udfolder sig blandt gadeplansmedarbejderne men i stedet centrerer sig om indholdet i de fælles diskussioner. Vi er dog bevidste om, at vi er nødt til at tage højde for visse konkrete gruppe-effekter, som kan opstå, når det netop er den sociale interaktion, der er kilden til empirisk materiale.

Informanter

Inden etableringen af fokusgruppeinterviewet foretog vi en forventningsafstemning med lederen af Københavnerteamets i forhold til mulighederne for empiriindsamling. Ved denne forventningsafstemning fandt vi ud af, at vi ikke umiddelbart havde samme forventninger til, hvor mange interviews, vi skulle have etableret. Vores forventning var som minimum to fokusgruppeinterview af tre personer for at validere undersøgelsen. Der blev dog fra lederens side givet udtryk for, at det ikke var muligt grundet gadeplansmedarbejdernes arbejdsskemaer, som på undersøgelsestidspunktet var meget pressede, hvorfor vi fik tilbuddet om et fokusgruppeinterview af tre personer, som han udvalgte. Man kan således tale om, at vi ikke har et mættet empirisk materiale. For at forsøge at kompensere for dette inddrages konklusioner og diskussioner fra de i indledningen nævnte studier. Vi er her bevidste om, at de konklusioner fra andre studier vi inddrager er baseret på et langt mere mættet empirisk materiale end vores, da de ofte både er baseret på langt flere informanter samt på en mixed-method tilgang, hvor såvel interviews, observationer og feltstudier er foretaget. Vi er således bevidste om vores funds begrænsninger i sammenligningsgrundlaget med de andre studier, men vi mener alligevel at kunne advokere for relevansen af at udføre vores undersøgelsen, da den med sin bekræftende, afkræftende eller nuancerende tilgang kan bidrage til at åbne op for perspektiver, der kunne være relevante at belyse yderligere.

Vi har derfor heller ikke selv har haft mulighed for at definere hvilke informanter, vi ønskede at interviewe, samt hvordan sammensætningen af informanterne skulle være. Vi er derfor bevidste om, at der med lederens udvælgelse af informanter kan foreligge et ønske om og en mulighed for at fremstille et bestemt billede af Københavnerteamet. Rekruttering af informanter kan derfor være biased i forhold til, at lederen har udvalgt de personer, som han arbejder bedst sammen med eller er mest enig med. Dette har vi ikke mulighed for hverken at be- eller afkræfte. På baggrund af vores kendskab til Københavnerteamets medarbejdersammensætning ser vi dog, at de tre informanter, vi fik stillet til rådighed, er repræsentative for Københavnerteamets medarbejdersammensætning i form af fordelingen af køn, alder og etnicitet.

Nedenstående er en præsentation af de informanter, der har deltaget i vores interviews:

- *Julie* har været ansat i Københavnerteamet i 10 år, hvor hun i dag både fungerer som gadeplansmedarbejder, ansvarlig for Københavnerteamets vejledningscafé samt som faglig koordinator. Julie er uddannet gadeplansmedarbejder ved SPUK – Socialt og Pædagogisk Udviklings- og Kursuscenter, støtte-kontaktperson med speciale i fase 3 ungdomssanktioner, social- og sundhedshjælper, supervisor og er nu ved at uddanne sig inden for ungdomspædagogik og socialpædagogik på UCC.
- *Hamid* har været ansat i Københavnerteamet i fire år. Før Københavnerteamet har Hamid arbejdet på et ukendt socialt projekt samt arbejdet på pizzeriaer og cafeer. Hamid er ufaglært, men er sammen med Julie ved at tage en uddannelse inden for ungdomspædagogik og socialpædagogik på UCC. Hamid har udenlandsk baggrund og taler flere sprog.
- *Ashraf* har været ansat i Københavnerteamet i cirka to år. Ashraf er ufaglært, men har deltaget i Københavnerteamets interne kurser, eksempelvis motivations- og konflikthåndteringskurser. Ashraf har selv været en del af gademiljøet og har udenlandsk baggrund.

Strukturering af fokusgruppeinterviewet

Fokusgruppeinterviewet er struktureret efter, hvad der benævnes *den stramme model*. Den stramme model er en model, der rummer flere og mere specifikke spørgsmål modsat eksempelvis *den løse model*, der rummer meget få og meget brede spørgsmål (Halkier 2014:39):

Den stramme (...) strukturering egner sig bedst til projekter, hvor der er mere fokus på indholdet af diskussionerne end på, hvordan interaktionen udfolder sig blandt deltagerne. Den stramme model kan derfor også bruges eksplorativt – nemlig når man gerne vil have så mange forskellige synspunkter frem som muligt. Samtidig egner den stramme model sig bedst til projekter, hvor undersøgeren har relativ omfattende viden om feltet (Halkier 2014:40)

Med denne strukturering sikrede os at få produceret empiri i forhold til vores analytiske interesse den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition. Vi var dog også meget bevidste om, at gadeplansmedarbejderne besad en kontekstuel forståelse, som vi ikke besad, samtidig med at vi heller ikke ønskede at trække de teoretiske kategoriseringer, vi havde erhvervet os gennem vores researcharbejde, ned over interviewet og dermed ende med at udøve symbolsk magt i interviewsituationen. Symbolsk magt skabes ifølge Bourdieu via sproget, hvor man som interviewer ved brug af specifikke kategoriseringer kan ende med at have indflydelse på de interviewedes udsagn (Bourdieu 1999c:609). Vi anså derfor den stramme model som adækvat for vores undersøgelse frem for det semistrukturerede fokusgruppeinterview, hvor der er flere spørgsmål mellem

interviewer og informanter, så vi stadigvæk havde mulighed for at opnå ny viden, samtidig med at der blev givet plads til gadeplansmedarbejdernes egne perspektiver (Bourdieu 1999c:609). Vi er dog bevidste om, at vi med en udformet interviewguide altid vil skabe en virkelighed, hvorfra informanterne kan handle inden for, hvilket Bourdieu ligeledes understreger: *"It is the investigator who starts the game and sets up for rule, and is usually the one, unilaterally and without any preliminary negotiations, assigns the interview its objectives and use"* (Bourdieu 1999c:609).

Vi italesatte over for gadeplansmedarbejderne inden interviewet vores formål med interviewet, samtidig med at vi forklarede, at vi i interviewet ville indtage en moderatorposition i interviewet fremfor en klassisk interviewerrolle. Vi blandede os derfor mindst muligt og var opmærksomme på ikke at bremse diskussionerne mellem gadeplansmedarbejderne, således at de fik mest mulig taletid og mulighed for at diskutere og kommentere på hinandens udsagn (Halkier 2014:49). Denne position indtog vi for at reducere graden af asymmetri i interviewsituationen og dermed graden af symbolsk magt (Bourdieu 1999c:609).

Vores interviewguide bærer altså præg af nogle meget konkrete diskussionsspørgsmål. Vi var blandt andet specifikt interesseret i gadeplansmedarbejdernes perspektiver på de konflikter, de havde med deres samarbejdspartnere samt deres perspektiver på, hvilke begrænsninger og handlerum, de oplevede i deres arbejde. Dog søgte vi at holde interviewsituationen så fri og åben som det lod sig gøre og forfølge gadeplansmedarbejdernes udsagn for at generere så mange nye perspektiver på Københavnerteamets praksislogik som muligt.

Interviewsituationen

Fokusgruppeinterviewet, der foregik på Københavnerteamets kontor, varede to timer og er optaget på diktafon.

I et fokusgruppeinterview er det vigtigt at være opmærksom på, at der blandt informanterne kan opstå tendens til konformitet og polarisering, hvoraf begge kan lægge en dæmper på variationen i informanternes udsagn (Halkier 2014:14). Særligt er der i fokusgruppeinterviews ofte tendens til konsensussøgen blandt informanterne (Bloksgaard og Andersen 2012:28). Denne konsensussøgen betragter vi dog ikke nødvendigvis som problematisk, da vi netop var interesseret i gadeplansmedarbejderne som kollektiv enhed. Denne konsensussøgen kan skyldes social kontrol internt i fokusgruppen, hvilket kan forhindre, at alle forskelle i udsagn kommer til udtryk. Ofte vil de atypiske individuelle udsagn i en sådan situation blive underrapporteret i fokusgrupperne (Halkier 2014:13). Netop dette gjorde sig gældende i vores fokusgruppeinterview,

hvor vi oplevede, at gadeplansmedarbejderne kontinuerligt bekræftede hinanden i hinandens udsagn. Dog oplevede vi også, at nogle af gadeplansmedarbejderne dominerede samtalen mere end andre. Eksempelvis bidrog Ashraf med meget få udtalelser, mens Julies udtalelser optager størstedelen af interviewet.

Det kan altså være relevant at reflektere over hvor vidt den konsensus, der bliver fremsagt, reelt er en konsensus alle informanterne er enige om. Vi mener dog, at Københavnerteamets praksislogik er kollektivt konstitueret af gadeplansmedarbejderne, hvor de hver især indtager forskellige positioner, hvor nogle gadeplansmedarbejdere kan ses som havende en position, hvor deres udsagn legitimeres i højere grad, hvorfor de kan have større indvirkning på, hvad for en praksislogik der konstitueres (Mathiesen 2008:34). Den konsensus, der fremkommer i fokusgruppeinterviewet, vil således højst sandsynligt også være at finde i Københavnerteamets praksis.

Opfølgende gruppeinterview

Det opfølgende gruppeinterview varede cirka to timer og er ligeledes optaget på diktafon. Interviewet foregik også denne gang på Københavnerteamets kontor.

Grundet vores strukturering af fokusgruppeinterviewet, hvor vi placerede os selv i en moderatorposition, erfarerede vi efter transskriberingen af vores fokusgruppeinterview, at vi stod tilbage med et empirisk materiale, som rummede en masse ny viden. Vi valgte derfor at afholde et opfølgende gruppeinterview for at højne validiteten af vores undersøgelse.

Et gruppeinterview adskiller sig fra et fokusgruppeinterview ved at have en høj grad af interaktion mellem informanter og interviewer, hvor der indgår mange direkte spørgsmål og svar. Dette i modsætning til fokusgruppeinterviewet, hvor der som beskrevet tidligere ofte er en høj grad af interaktion informanterne imellem. Det opfølgende gruppeinterview blev gennemført ud fra en struktureret interviewguide med en høj grad af interaktion mellem os og gadeplansmedarbejderne. Det betød, at vi havde mulighed at spørge mere specifikt ind til deres udtalelser, hvorfor vi i dette interview ikke i særlig grad bestræbte os på at udligne det asymmetriske magtforhold, der ligger i en interviewsituation. Vi ser dog stadig, at vi søger at reducere graden af symbolsk magt ved at de opfølgende spørgsmål alene tager udgangspunkt i gadeplansmedarbejdernes egne udsagn fra fokusgruppeinterviewet.

Vi afholdt det opfølgende gruppeinterview med Julie og Hamid. Vi valgte på daværende tidspunkt ikke at inkludere Ashraf i interviewet, da vi erfarede, hvordan de opfølgende spørgsmål hovedsageligt rettede sig mod Hamids og Julies udsagn, netop fordi deres udsagn fyldte meget i

det empiriske materiale. Senere i processen af bearbejdningen af det empiriske materiale fremgik det, at Ashraf havde nogle udsagn som ligeledes kunne have været givtige at følge op på. Udsagnene var dog grundet Ashrafs begrænsede danskkundskaber svært forståelige. Vi får derfor ikke set hans udsagn som værdifulde og ender dermed med ikke at have mulighed for at følge op på dem. Dette vil yderligere blive udfoldet i afsnittet 'Vores position som interviewere'.

Dokumentanalyse

Vi inddrager skriftligt materiale, der rummer såvel nationale og kommunale politiske dagsordener for at kunne fremanalysere Københavnerteamets praksislogik. Dette da vi som tidligere nævnt betragter de institutionelle rammer som betinget for Københavnerteamets praksislogik, hvorfor vi som en del af analysen må fremanalysere de logikker og kategoriseringer, der eksisterer inden for disse institutionelle rammer. Dette gør vi gennem udvalgt skriftligt materiale, herunder:

- 'Alle skal med – Målsætninger for de mest udsatte frem mod 2020' (2013):
Den daværende Regerings socialpolitiske målsætninger og reformer frem til 2020.
- 'Sikker By Program' (2014):
Sikker By Programmet blev vedtaget af Københavns Borgerrepræsentation i 2010 for at styrke det kriminalpræventive arbejde i København.
- 'Socialudvalgets politiske pejlemærker 2014-2017' (2014):
Socialudvalget i Københavns Kommune fremlagde i 2014 ni politiske pejlemærker, der havde til formål at definere retningen for Socialforvaltningens arbejde frem til 2017. De ni pejlemærker har efterfølgende fungeret som grundlag for udformningen af Københavns Kommunes Socialstrategi fra 2015.
- 'Vejledning til forandringskompasserne på børne- og ungeområdet' (2014):
Københavns Kommunes Socialforvaltnings samlede effektstyring- og læringskoncept som skal sikre systematik i borgerens udvikling på tværs af målgrupper og indsatser.
- 'En ungdom uden kriminalitet. Tydelig konsekvens, flere i uddannelse og arbejde' (2015):
Den daværende Regerings udspil til forebyggelse af ungdomskriminalitet.

Selektionen af det skriftlige materiale er foretaget på baggrund af, hvor vidt det skriftlige materiale relaterer sig til Københavnerteamets formål, funktion og målgruppe.

Vores position som interviewere

Som tidligere nævnt er vi som undersøgere en aktiv part i interviewsituationen, hvorfor det - jævnfør Bourdieus deltager-objektiveringsbegreb – er vigtigt, at vi forinden har reflekteret over, hvilken position vi som interviewere er placeret i for at skitsere grænserne for vores objektivitet. Dette da det kan have konsekvenser for interviewinteraktionen samt de udsagn, der bliver brugt af informanterne (Bourdieu & Wacquant 2009:235-236). Vi vil i det følgende præsentere vores overvejelser omkring, hvilken betydning vores position kan have haft for de respektive interviewsituationer. Vi gør forsøget, omend Bourdieu selv italesætter, at deltager-objektivering er *"noget af det allersværeste inden for sociologien"*, hvilket kan skyldes, at den måde vi tænker og handler på i en situation kan være så internaliseret, at det er svært at objektivere (Bourdieu & Wacquant 2009:241).

Et element hvor vi ser, at vores position kan have haft indflydelse på interviewsituationen er vores position som studerende på en samfundsfaglig kandidatuddannelse. På grund af denne position kan vi have en tendens til at tillægge kulturel kapital, herunder uddannelseskapital og den sproglige kapital, en stor værdi. Denne værditilskrivning af det akademiske sprog får retrospektivt i fokusgruppeinterviewet den konsekvens, at vi ofte kommer til at følge op på og anerkende Hamids og Julies udtalelser, og i en del tilfælde især Julies, frem for Ashrafs udtalelser. Som tidligere nævnt er både Hamid og Julie under uddannelse eller uddannet inden for det socialpædagogiske område, mens Ashraf er ufaglært. Særligt Julie, som har flere uddannelser bag sig, benytter i interviewet fagtermer i sine udsagn, hvorimod Ashraf taler i et langt mere forsimplet hverdagsprog. Bourdieu advokerer for, hvordan et interview kan forme sig efter hvilke typer kapitaler, der er i spil interviewer og informanter imellem. Kapitalfordelingen danner således strukturen for, hvordan interviewet udfolder sig. Alle kapitalformer kan indgå, omend den sproglige kapital ofte er dominerende for, hvordan interviewet udvikler sig, idet de af informanterne, der er i besiddelse af en høj grad af sproglig kapital, ofte anerkendes mest af interviewerens (Bourdieu 1999c:609).

I bearbejdningen af det empiriske materiale fra fokusgruppeinterviewet kan vi konstatere, at vi i interviewsituationen i højere grad tillægger Julies udsagn værdi, hvilket kan skyldes Julies høje grad af kulturel og sproglig kapital og evne til at formidle i et sprog, der ligner det, vi kender fra vores eget faglige miljø. Vi formår dog ikke til fulde at betragte Ashrafs udsagn som legitime eller få adgang til dem – trods vi ellers ser, at han har masser af erfaring fra gadeplansområdet. Vi har op til fokusgruppeinterviewet kun nærmet os gadeplansområdet gennem forskningslitteratur og dermed gennem et akademisk perspektiv. Dette kan være årsagen til, at vi i interviewsitu-

ationen ikke formår at objektivere vores egen forståelse af, hvordan værdifuld viden fra området kan italesættes.

Med vores ubevidste betragtning af Julie og Hamids udsagn som mest værdifulde, får vi i interviewsituationen ikke i tilstrækkelig grad forholdt os kritisk til disse. Bourdieu taler i den forbindelse om, at jo kortere social afstand, der er mellem interviewer og informant, jo større besvær vil interviewererne opleve, da den nødvendige kritiske objektivisering af informanten netop kræver, at intervieweren forholder sig kritisk til dele af sig selv, som de kan se repræsenteret i informanten (Fowler 1996:13). Retrospektivt kan dette have haft som konsekvens, at vi ikke får adgang til en dybere forståelse af Ashrafs udsagn, som kunne have bidraget til at nuancere den forståelse af praksislogikken, vi fremanalyserer.

Meningskondensering af det empiriske materiale

Vi har i bearbejdningen af det empiriske materiale benyttet os af begrebsstyret meningskodning og meningskondensering. Kendetegnet for begrebsstyret kodning er, at denne benytter koder, som *"forskeren har udviklet i forvejen, enten ved at se på noget af materialet eller ved at rådføre sig i eksisterende litteratur på området"* (Kvale & Brinkmann 2009:224). Vi benytter den begrebsstyrede meningskodning, da vi vores analytiske interesse er udsprunget på baggrund af eksisterende litteratur på området, hvorfor vi går deduktivt til værks. Kendetegnet for meningskondensering er, at *"meningskondensering kan bruges til at analysere omfattende og ofte komplekse interviewtekster ved at se efter naturlige meningsenheder og udlægge deres hovedtemaer"* (Kvale & Brinkmann 2009:228).

Vi startede med at meningskode det transskriberede empiriske materiale. Vi startede således med at gennemlæse materialet ud fra vores analytiske interesse, som vi havde omskrevet til tre nøgleord, herunder Københavner-teamets *problemforståelse* af deres målgruppe, Københavner-teamets italesættelse af *indsatsformål* samt Københavner-teamets *rammer* for arbejdet. Efter denne gennemlæsning kategoriserede vi materialet ud fra disse nøgleord (Kvale & Brinkmann 2009:224). Herefter meningskondenserede vi det kategoriserede materiale. Her blev interviewudsagnene givet en kortere formulering, sådan at hovedbetydningen af udsagnene blev omformuleret til få ord, hvilket gav mulighed for, at vi kunne beskæftige os systematisk og stringent med dataene uden, at de blev forsimplet (Kvale & Brinkmann 2009:227). I meningskondenseringen gik vi således induktivt til værks ved at lade det allerede kategoriserede materiale forme sig ud fra de naturlige meningsenheder.

Praktikaliteter

Transskribering

Vi har transskriberet vores interviews ordret, hvorfor pauser, gentagelser, usammenhængende sætninger med mere er blevet nedfældet. Dette er valgt sådan, at vi bevarer flest mulige detaljer fra interviewsituationen, således at der i transskriptionerne ikke allerede foretages fravalg, der kan være interessante for undersøgelsen. Af formidlingsmæssige hensyn har vi dog i nogle tilfælde korrigeret interviewcitaterne. Vi anser ikke dette som problematisk, da vi ikke har til formål at foretage en analyse på mikro-lingvistisk niveau men derimod har fokus på meningssindholdet, hvorfor de få sproglige justeringer ikke vil have betydning for analysens udfald. Vi er opmærksomme på, at transskriptionerne ikke inddrager stemmeleje, kropssprog med mere. Vi har i vores analyse følgende referencer for vores empiriske materiale. Referencerne i vores analyse skal således læses som følgende:

- Fokusgruppeinterviewet refereres til som: (F:sidetal)
- Det opfølgende gruppeinterview refereres til som: (O:sidetal)

Anonymisering

Navnene på de deltagende informanter er anonymiseret. Det samme er navne på de unge i Københavnerteamets målgruppe samt de områdeangivelser i København, som nævnes af gadeplansmedarbejderne under interviewene. Dette for at beskytte Københavnerteamets fremtidige arbejde samt deres målgruppe.

Kapitel 4

Teoretisk rammeforståelse og
begrebsapparat

I følgende kapitel vil vi give en indføring i specialets teoretiske rammeforståelse og begrebsapparat.

Bourdieu anvender en række grundbegreber, når han undersøger respektive felter i sin forskning (Bourdieu & Wacquant 2009:83). Når han har kunnet anvende de samme begreber til at belyse forskelligartede felter, skyldes det, at begreberne ikke er tydeligt afgrænsede og definerede, men tilbyder en forståelsesramme. Begreberne er så at sige "tomme", førend de optegnes, anvendes og udfoldes i den empiriske kontekst (Ibid). Dette stiller især krav til en kvalificeret operationalisering af begreberne, før de meningsfuldt kan anvendes i samspil med empirien. Trods den nedenstående kunstige opdeling, er vi bevidste om, at begreberne altid skal ses i relation til hinanden. Vi vil derfor i dette kapitel gøre rede for, hvordan vi har operationaliseret Bourdieus begreber *felt* og *habitus* som teoretisk rammeforståelse samt begreberne *kapital* og *symbolsk magt* og *symbolsk vold* som begrebsapparat.

Teoretisk rammeforståelse

Den teoretiske rammeforståelse er måden vi anskuer vores undersøgelsesområde på. Felt og habitus er således ikke begreber, vi trækker med videre i den diskuterende analyse. I stedet bruges begreberne som et tankesæt der rammesætter, det empirien kan udfolde sig inden for.

Feltteoretisk tilgang

Dette speciales teoretiske rammeforståelse er inspireret af Bourdieus feltteoretiske tilgang.

Et felt defineres analytisk af Bourdieu som et netværk af relationer mellem forskellige sociale positioner, hvis logik bestemmes af feltets indbyrdes relationer (Bourdieu & Wacquant 2009:84). Et felt består således af aktive kræfter i form af forskellige positioner, som kæmper inden for rammerne af et felt. Positionerne kæmper en kamp som enten kan søge at opretholde eller udfordre styrkeforholdet mellem positionerne baseret på de kapitaler, der på feltet anses som værdifulde (Bourdieu & Wacquant 2009:89). En feltteoretisk tilgang giver altså mulighed for at synliggøre hvilke kampe, der foregår inden for et givent felt. Det giver samtidig mulighed for at synliggøre, hvad der kæmpes om og derigennem skabe et indblik i, hvilke konflikter der forekommer inden for feltet.

I Bourdieus dynamiske perspektiv på felt anvender han ofte en spil-analogi. Her understreger han, at man "*især skal bemærke sig, at felter til forskel fra spil ikke er en bevidst konstruktion af eksplicite regler, men at de [spillerne] er underlagt klare regelmæssigheder og normer*" (Bourdieu & Wacquant 2009:85). Disse regelmæssigheder og normer kan være så accepterede, at agenterne ikke reflek-

terer over disse, hvorfor de eksisterer som implicitte selvfølgeligheder, når agenterne kæmper om at opnå den ønskede belønning eller præmie i spillet (Bourdieu & Wacquant 2009:85). Dette benævner Bourdieu som *doxa*. Doxa bestemmes af de kræfter, som har den symbolske magt til at udlægge deres perspektiv som universelt gældende (Bourdieu & Wacquant 2009:115). Der findes dog også forestillinger og antagelser inden for et felt, der stadigvæk kan være genstand for diskussion. Dette benævner Bourdieu *ortodoksi* eller *heterodoksi*. Ortodokse antagelser skal forstås som en udtalt enighed og forsvar af den fastsatte doxa på feltet, mens heterodokse antagelser skal forstås som en udtalt uenighed og udfordring af den fastsatte doxa på feltet (Fallov & Nissen 2014:212).

Inden for det sociale arbejdes felt handler doxa om, at nogle forestillinger om sociale problemer bliver institutionaliseret i en sådan grad, at de bliver selvfølgelige og dermed ikke længere er genstand for diskussion (Fallov & Nissen 2014:212 ; Bourdieu & Wacquant 2009:113-114). Järvinen & Mortensen (2005) advokerer for, at man med en profession, som man har erhvervet sig gennem en statsautoriseret uddannelsesinstitution, har særlig magt til at sætte sine opfattelser af doxa igennem inden for et givet felt, idet man har staten i ryggen (Järvinen & Mortensen 2005:16). I dette speciale placerer vi os dog i en position, hvor doxa ikke alene skabes af det sociale arbejdes felts professionelle men også af eksempelvis politiske dagsordener, hvorfor disse ligeledes kan være toneangivende i forhold til at fastsætte doxa.

Vi overfører det feltteoretiske tankesæt til vores undersøgelsesområde.

Specialets formål er dog ikke at udarbejde en stringent feltanalyse, som har til formål at synliggøre modstridende positioner inden for et felt og kigge på de relationer, der på en gang konstituerer og gør sig gældende inden for det givne felt (Bourdieu & Wacquant 2009:91). I stedet tager vi i specialet udgangspunkt i et område inden for det sociale arbejdes felt, nemlig det opsøgende gadeplansområde. Selvom vi ikke kigger på det sociale arbejdes felt men på et område inden for dette felt finder vi det givtigt at overføre det feltteoretiske tankesæt til det opsøgende gadeplansarbejde. Vi trækker således den feltteoretiske tilgangs optik om, at der i et samfund eksisterer modstridende positioner, som der, ud fra forskellige interesser, kæmper en kamp om at få deres interesser legitimeret, med videre til også at gælde inden for et område.

Vi undersøger i dette speciale en specifik position inden for det opsøgende gadeplansområde, Københavnerteamet. Vi har således ikke til formål at optegne alle de givne positioner inden for det opsøgende gadeplansområde ej heller som ambition at fremanalysere alle de relationer, der eksisterer mellem positionerne inden for området. Vi dækker således ikke hele det opsøgende gadeplansområde men belyser i stedet de relationelle kampe og positioner, der gør sig gældende

for casen Københavnerteamet.

Doxa, heterodoksi og ortodoksi tankesættet er desuden som nævnt udarbejdet til at kunne sige noget om et felts selvfølgheder. Da vi kun belyser en position inden for et område, mener vi ikke at kunne udlede noget om det opsøgende gadeplansarbejdes doxa. Vi mener stadigvæk, at vi kan sige noget om hvilke selvfølgheder, der hersker inden for den institutionelle ramme, som Københavnerteamet er placeret i, samt hvilke udtalte enigheder og uenigheder der ligger i Københavnerteamets praksislogik. Vi overfører derfor den doxiske tankegang til vores analyse – dog uden brug af selve begreberne.

Habitus

Habitusbegrebet er et af Bourdieus mest anvendte teoretiske begreber men deraf også omdiskuteret i forhold til forståelse og analytisk anvendelse. Hos Bourdieu defineres habitus som:

(...) et produkt af historien og producerer som sådan individuelle og kollektive praksisser, det vil sige historie, i overensstemmelse med de skemaer, historien har frembragt. Den sikrer den aktive tilstedeværelse af fortidige erfaringer, der, for så vidt, som de er indfældet i en hver organisme i form af oplevelses-, tæknings-, og handlingsskemaer, har en tendens til at garantere praksisernes forenelighed og deres konstans gennem tiden (Bourdieu 2007:94)

Habitus er således internaliserede og kropsliggjorte kategoriseringer, som agenter oplever, tænker og handler efter, når de begår sig i verden. Habitus skal ikke forstås som en individuel habitus men som noget, der er kollektivt socialiseret (Bourdieu & Wacquant 2009:111).

Habitus vil have tendens til at vise sig som selvfølgheder og fremstå som fornuftig inden for det givne felt, den udspiller sig i (Bourdieu 2007:96). De selvfølghede oplevelses- tæknings- og handlingsskemaer er desuden et produkt af historien, hvorfor habitusbegrebet ofte kritiseres for at indtage en deterministisk form (Bourdieu & Wacquant 2009:117). Til denne kritik svarer Bourdieu, at han ser, hvordan alle kan handle inden for de opstillede rammer og fremkalde en effekt, der kan føre til forandring eller udstødelse (Bourdieu 2006:71). Bourdieu argumenterer i den forbindelse for, at habitus skal forstås som et åbent system, der konstant udsættes for nye erfaringer, der enten kan have en forstærkende eller modificerende effekt (Bourdieu & Wacquant 2009:118). Han peger til gengæld også på, at habitus ofte indtager en deterministisk form i kraft af dens internalisering. Denne internalisering kan medføre en manglende erkendelse af de kategoriseringer, som oplevelses- tæknings- og handlingsskemaerne er skabt på baggrund af (Bourdieu & Wacquant 2009:121). Bourdieus habitusbegreb placerer sig således netop mellem det subjektive og det objektive, hvorfor det også er i habitusbegrebet, at agenternes handlerum

inden for strukturerne kan ses. Om end Bourdieu ikke levner megen plads til dette handlerum.

Vi er i dette speciale interesseret i at fremanalysere Københavnerteamets fælles habitus, da vi har et kollektivt blik på Københavnerteamet - dog med øje for at den enkelte gadeplansmedarbejders individuelle habitus kan spille ind i konstitueringen af den fælles habitus. Vi frasiger os dermed også kun at betragte habitusbegrebet som deterministisk i og med, at vi ser habitus som noget der skabes fælles af gadeplansmedarbejderne inden for Københavnerteamet, og dermed er foranderligt.

Vi forstår Københavnerteamets fælles habitus som lig med deres praksislogik, hvorfor vi, når vi fremover benævner Københavnerteamets praksislogik, forstår denne logik, som noget, der er skabt på baggrund af Københavnerteamets fælles habitus.

Med habitusbegrebet som en del af den teoretiske rammeforståelse er vi bevidste om, at vi igennem vores empiriske materiale får adgang til gadeplansmedarbejdernes bevidstliggjorte fælles habitus, men at der ligeledes er store dele af disse oplevelses- tænkings- og handlingsskemaer, der er internaliseret i en sådan grad, at de fremgår selvfølgelig og derved ikke italesættes. Vi placerer os dog i en position, hvor vi anser det som muligt at fremanalysere såvel konflikter som handlerum, der er umiddelbart skjult for Københavnerteamet – om end vi også er bevidste om, at vi aldrig kan sikre os, at vi har fremanalysert alt det skjulte.

Begrebsapparat

Begrebsapparatet består af analytiske redskaber, som vi søger at åbne vores empiri op med. Dette da vi med brug af begreberne kapitaler og symbolsk magt og vold kan åbne op for at fremanalysere, hvad der handles med og om inden for det opsøgende gadeplansområdet med udgangspunkt i Københavnerteamet.

Vi har dog anset det som nødvendigt sommetider i den diskuterende analyse at inddrage videnskabelige perspektiver og definitioner, som er udarbejdet i forhold til vores undersøgelsesområde, da Bourdieus begreber som nævnt er tomme, hvorfor de ikke altid har været tilstrækkelige til at udfolde vores undersøgelsesområde i sin helhed. Vi har ikke på forhånd udvalgt specifikke videnskabelige perspektiver og definitioner, hvorfor de ikke fremgår af nedenstående underafsnit. Dette da vores analyse som tidligere nævnt er blevet til på baggrund af en abduktiv undersøgelsesproces, hvor det teoretiske begrebsapparat og empirien har indgået i en dialektisk proces.

Kapitaler

Et grundlæggende teoretisk begreb inden for Bourdieus begrebsapparat er kapitaler. Bourdieu taler i den forbindelse om at for at få adgang til et felt, skal man være udstyret med bestemte kvalifikationer og egenskaber. Et af målene med den sociologiske forskning er at finde frem til de kvalifikationer og egenskaber, der giver adgang og gennemslagskraft, altså hvilke specifikke kapitaler, der har gyldighed og værdi inden for de respektive felter (Bourdieu & Wacquant 2009:94). Kapitalerne bruges både i kampen på feltet, men også som det, der kæmpes om, og som det, der er med til at definere et felt. Tilegnelsen af kapitaler er således et magtfuldt middel eftersom, at hver kapitalform giver adgang til specifikke goder og definitioner af feltets funktion i forhold til produktion og reproduktion (Bourdieu & Wacquant 2009:84). Bourdieu beskriver kapitalernes funktion i feltet således:

En kapital eksisterer og fungerer kun i relation til et felt. Den giver ejermanden magt i feltet, det vil sige rådighed over de konkrete og symbolske produktions- og reproduktionsmekanismer, hvis spredning udgør strukturen i feltet, og som giver ret til at fastsætte reglerne for feltets funktionsmåde og til at tilegne sig de goder, der produceres i det (Bourdieu & Wacquant 2009:89)

Der forekommer altså kampe inden for et felt om de kapitalformer, der giver profit og privilegier. Bourdieu taler om, at feltets logik konstrueres gennem distributionen af specifikke kapitaler og argumenterer for, at værdien af de forskellige former for kapitaler, der bringes i spil, varierer afhængigt af, hvilket felt de bringes i spil på. Værdien af dem kan derfor ikke overføres til andre felter (Bourdieu & Wacquant 2009:85). Derudover er kapitalformerne ikke ligeligt fordelt mellem agenter på et givent felt, ligesom fordelingen af kapitaler har betydning for den enkelte agents handlemuligheder (Caswell 2005:76). Bourdieu taler om, at kapitaler har fire fremtrædelsesformer:

- *Økonomisk kapital* referer til materielle ressourcer. Vi vælger ikke at inddrage denne kapitalform. Dette da vi afgrænser os fra at inddrage de økonomiske ressourcer og forhold, som gør sig gældende for Københavnerteamet.
- *Social kapital* referer til eksisterende ressourcer, som den enkelte eller en gruppe har til rådighed i kraft af deres netværk eller mindre officielt anerkendte forbindelser. I specialets kontekst kan dette forstås som gadeplansmedarbejdernes relationskundskaaber samt samarbejdsnetværk og personlige netværk.
- *Kulturel kapital* henviser til kulturel dannelse eller kunnen og eksisterer i såvel internaliseret form som i institutionaliseret form. I specialets kontekst betragter vi dette som uddannelsesmuligheder, faglig viden samt værdimæssige principper.

- *Symbolsk kapital* skal forstås som en metakapital, som alle førnævnte kapitalformer kan tage form af. Symbolsk kapital handler om, hvad agenterne på et felt tilskriver symbolsk værdi. Kampen om symbolsk kapital er i specialets kontekst gadeplansmedarbejdernes autonomi og magt til at definere eget arbejde, samt deres muligheder for at arbejde i overensstemmelse med deres professionelle logikker.

(Bourdieu & Wacquant 2009:104-105 ; Fallov & Nissen 2014:211 ; Caswell 2005:75-76).

Vi benytter kapitalbegrebet til at fremanalysere hvilke kapitaler, der har værdi for i Københavner-teamet for derefter også at kunne sige noget om, hvilke kapitaler, der har værdi for gadeplansmedarbejderpositionen. Kapitalbegrebet bruges desuden til at fremanalysere, hvilke kapitaler der inden for Københavner-teamet giver adgang til symbolsk kapital og herunder kan skabe et handlerum for gadeplansmedarbejderpositionen.

Symbolsk magt og symbolsk vold

Symbolsk magt skabes via sproget gennem kategoriseringer af individer, grupper eller institutioner. Nogle kategoriseringer vil være mere dominerende end andre, hvorfor de også kan tage form af en selvfølgelighed. Der kæmpes via den symbolske magt om at omforme arbitrære kategoriseringer til legitime kategoriseringer for at gøre vilkårlige forskelle mellem kategoriseringer til officielt anerkendte forskelle (Bourdieu & Wacquant 2009:196). For at opnå symbolsk magt til at gøre kategoriseringer til officielt anerkendte kategoriseringer skal man besidde symbolsk kapital qua sin position, der er opnået i de foregående kampe på feltet (Bourdieu 1998:67).

Kategoriseringerne er ikke neutrale men udviklet på baggrund af symbolske magtrelationer over tid. Kategoriseringerne rummer en forståelse af den ideelle inddeling af samfundet og har således en interesse i at definere den sociale verdens orden (Ibid). Der er således kræfter i et samfund, der kæmper for og har en interesse i at skabe og opretholde specifikke kategoriseringer (Bourdieu & Wacquant 2009:197). Denne skabelse og opretholdelse har indflydelse på de kategoriseredes forståelser og handlerum, hvorfor den symbolske magt omformes til symbolsk vold, når de kategoriserede indoptager og handler efter kategoriseringerne (Bourdieu & Wacquant 2009:130).

Vi benytter begrebet symbolsk magt og symbolsk vold til at fremanalysere, de konflikter den symbolske magts kategoriseringer af individer og grupper kan forårsage for gadeplansmedarbejderpositionen.

Kapitel 5

Diskuterende analyse

Følgende kapitel er en diskuterende analyse af fænomenet den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition inden for det opsøgende gadeplansområde belyst igennem Københavnerteamet som case. Analysen har til formål at besvare specialets problemformulering *Hvordan konstituerer institutionelle- og professionelle logikker Københavnerteamets praksislogik? Hvilke konflikter og handlerum skaber denne praksislogik for gadeplansmedarbejderpositionen?*

Analysen er produceret på baggrund af vores empiriske materiale bestående af et fokusgruppeinterview og et opfølgende gruppeinterview med Københavnerteamets gadeplansmedarbejdere samt relevant skriftligt materiale, der rummer nationale og kommunale politiske dagsordener.

Analysen er struktureret i to dele:

Del I: Københavnerteamets placering i en institutionel ramme

I Del I har vi til formål at fremanalysere de generelle institutionelle logikker, der udspringer af den moderne velfærdsstat og dermed går på tværs af alle velfærdsinstitutioner. Det skriftlige materiale bliver herefter brugt til at fremanalysere de kontekstuelle institutionelle logikker, der er til stede inden for Socialforvaltningen i Københavns Kommune. Slutteligt har vi til formål at præsentere Københavnerteamet som institution for at opridse og udfolde, hvilke funktioner Københavnerteamet er pålagt. Vi vil her være opmærksomme på, hvornår fundene udelukkende knytter sig til casen, og hvornår fundene knytter sig til fænomenet.

Del II: Københavnerteamets praksislogik

I Del II har vi til formål at fremanalysere Københavnerteamets professionelle logikker for at fremanalysere, hvornår de professionelle logikker taler sig op imod og skriver sig ind i de institutionelle logikker. Dette for at kunne belyse Københavnerteamets praksislogik samt diskutere denne praksislogik i forhold til, hvilke konflikter og handlerum denne praksislogik skaber for fænomenet den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition. Vi vil her ligeledes være opmærksomme på, hvornår fundene udelukkende knytter sig til casen, og hvornår fundene knytter sig til fænomenet.

Del I: Københavnerteamets placering i en institutionel ramme

Vi har tidligere argumenteret for, hvordan Københavnerteamets praksislogik er betinget af de institutionelle rammer, hvorfor det bliver nødvendigt at fremanalysere de generelle institutionelle logikker, der gør sig gældende inden for den moderne velfærdsstat og dermed også inden for Københavns Kommunes Socialforvaltning. Derudover bliver det relevant at belyse de kontekstuelle institutionelle logikker, der gør sig gældende inden for Socialforvaltningen. Ydermere vil der i dette kapitel blive gjort rede for Københavnerteamet som institution og de funktioner, de er pålagt af Socialforvaltningen, da disse funktioner ligeledes betinger deres praksislogik.

Et vigtigt element, når vi er inspireret af Bourdieus sociologi er at foretage sociologisk refleksivitet over for vores undersøgelsesområde. Dette indebærer, at vi skal forholde os kritisk til, hvordan de institutionelle rammer, som Københavnerteamet er placeret inden for, er konstrueret. Dette gennem objektkonstruktion. Denne objektkonstruktion foretager vi os ved at fremanalysere hvilke logikker, der ligger inden for de institutionelle rammer i den moderne velfærdsstat samt i Københavns Kommunes Socialforvaltning.

Den moderne velfærdsstats generelle institutionelle logikker

Nedenstående afsnit udfolder, hvilke generelle institutionelle logikker, der vil være til stede i velfærdsinstitutioner i en moderne velfærdsstat. Vi er opmærksomme på, at der fra velfærdsinstitution til velfærdsinstitution kan forekomme variationer af institutionelle logikker. Vi mener dog at kunne advokere for, at der er nogle generelle institutionelle logikker, der går på tværs af alle velfærdsinstitutionerne.

Inklusions-, interventions- og assimilationslogikken

Den moderne velfærdsstat kan karakteriseres som det inklusive samfund ud fra den betragtning, at den moderne velfærdsstat har til opgave at sikre marginaliserede gruppers *inklusion* i samfundet (Bryderup 2010:175 ; Vitus 2013:31). Netop inklusionsbestrebelse har de seneste tre årtier været dominerende nøgleord inden for velfærdsinstitutionerne, hvor især Bistandsloven fra 1976 markerede, at inklusion skulle være det dominerende paradigme inden for det sociale arbejdes felt (Larsen, Mortensen & Thomsen 2005:190).

Marginaliserings- og inklusionsbegreberne er teoretisk omdiskuterede og bredt definerede begreber. Vi læner os op af marginaliseringsforsker Catharina Juul Kristensens (2000) definition af marginalisering som en "*ufrivillig, ufuldstændig deltagelse på et eller flere livsområder*" (Madsen 2005:165). I denne definition af marginaliseringsbegrebet er der således tale om udelukkelse fra

deltagelse på nogle områder i samfundslivet, der både anses som væsentlige for samfundet og den enkelte. Marginaliseringspositionen kan yderligere forstås som en situation, hvor den enkelte har begrænset kontrol over egen livssituation, hvorfor den enkelte ikke bare kan beslutte sig for at ændre sin situation til noget bedre (Madsen 2005:166). Ved inklusionsbegrebet læner vi os op af professor i specialpædagogik Susan Tetlers (2000) begrebsdefinition, som definerer inklusion som et princip, der *"ser udstødning som et generelt problem og har som udgangspunkt, at udstødning af den samlede gruppe skal undgås. Ansvar for inklusion påvirker alle parter"* (Bryderup 2010:177).

Inklusionsbestræbelsen har i den socialpædagogiske tradition været anvendt i både en bred og en snæver betydning. I den brede betydning handler det om, at inklusion skal bidrage til samfundets sammenhængskraft og til at opretholde den sociale orden. Ifølge Bourdieu sker opretholdelsen af den sociale orden på baggrund af, at der er positioner i et samfund, som har interesse i at definere den sociale verdens orden gennem kategoriseringer. Gennem denne definition vil der være den sideeffekt, at ordensprojektet også vil producere uorden og dermed vil der være grupper, der bliver kategoriseret som uønsket inden for den sociale orden. Inklusion i en snæver betydning handler om, at marginaliseredes gruppers inklusion i samfundet skal give de marginaliserede adgang til livsvigtige ressourcer (Bryderup 2010:176). Ifølge Bourdieu kan dette oversættes til at give de marginaliserede adgang til de kapitaler, der anses som værdifulde for at kunne være en del af samfundet.

Den moderne velfærdsstat indeholder *interventionistiske- og assimilative logikker*. Den interventionistiske logik er baseret på idealet om at skabe social retfærdighed, og dermed lige rettigheder til eksempelvis arbejde, uddannelse og bolig, gennem socialpolitikken (Madsen 2005:162). Den assimilative logik er baseret på idealet om at socialisere de marginaliserede grupper ved at korrigere adfærd indtil de bliver ligesom *"os andre"* (Vitus 2013:31-32). Gennem socialiseringen kan man ligeledes tale om, at der ligger en kategorisering af, hvad der skal betegnes som *"normal adfærd"*, og hvad der skal betegnes som *"anormal adfærd"*.

Københavnerteamet har ikke en position, hvor de har symbolsk kapital til direkte at få indflydelse på, hvilke rettigheder de marginaliserede grupper skal tildeles, da dette defineres gennem socialpolitikken. De har derimod en *assimilativ position*, hvor de kan søge at socialisere deres målgruppe, så de bliver ligesom *"os andre"*. Dette ved at give målgruppen adgang til de kapitaler, der anses som værdifulde for samfundet.

Velfærdsinstitutionerne skal således ses som et led i den moderne velfærdsstats ideal om at inkludere marginaliserede grupper gennem intervention og assimilation. Københavnerteamet er således gennem deres position, som en del af Københavns Kommunes Socialforvaltning, en del af en velfærdsinstitution, hvor inklusionslogikken og derunder interventionslogikken og assimilationslogikken er generelle logikker.

Socialforvaltningens kontekstuelle institutionelle logikker

Ovenstående afsnit har vist, hvilke generelle logikker, der går på tværs af velfærdsinstitutionerne. I dette afsnit fremanalyseres det hvilke kontekstuelle logikker, der gør sig gældende inden for Københavns Kommunes Socialforvaltning, hvor Københavnerteamet er placeret under Borgcenter Børn og Unge i Center for Forebyggelse og Rådgivning. Fremanalyseringen sker på baggrund af det skriftlige materiale; Den Sociale 2020-plan, Københavns Kommunes Socialudvalgs politiske pejlemærker 2014-2017, Københavns Kommunes Vejledning til Forandringskompasserne på børne- og ungeområdet, Københavns Kommunes Sikker By Program samt udspillet En ungdom uden kriminalitet - Tydelig konsekvens, flere i uddannelse og arbejde.

I Norden indtager de kommunale forvaltninger generelt en stærk position som velfærdsproducenter. I Danmark har kommuner og regioner direkte ansvar for en række indsatser på velfærdsområdet inden for flere sektorer eksempelvis forebyggende børne- og ungearbejde, behandling af misbrugere samt sygehus- og sundhedsvæsenet. Det kommunale selvstyre betyder, at ansvaret for indsatserne på velfærdsområderne er delegeret ud til de enkelte kommunale forvaltninger, hvilket blandt andet resulterer i, at kommunerne kan adskille sig fra hinanden både i forhold til prioritering af de kommunale indsatser og de konkrete kommunalpolitiske målsætninger (Meeuwisse & Swärd 2004:45 ; Larsen, Mortensen & Thomsen 2005:188). På trods af den høje decentralisering i den kommunale forvaltning skal de kommunalpolitiske indsatser og kommunalpolitiske målsætninger ses udarbejdet i henhold til nationalpolitisk lovgivning og målsætninger. Den høje grad af selvstændighed i prioritering gør det derfor relevant at fremanalysere, hvordan Københavns Kommunes Socialforvaltning prioriterer kommunalpolitiske indsatser og kommunalpolitiske målsætninger for at fremanalysere, hvilke kontekstuelle institutionelle logikker, der ligger heri.

Trygheds-, uddannelses- og sanktioneringslogik

Ud af Socialudvalgets ni politiske pejlemærker har pejlemærke tre *"Færre københavnske unge begår kriminalitet"* relevans for Københavnerteamet, da målgruppen her er kriminalitetstruede og kriminelle unge. Målsætningen for pejlemærke tre er, at andelen af københavnske unge, der sigtes for alvorlig eller personfarlig kriminalitet er mindre end 1,1 % i 2017, at færre børn og unge med særlige behov sigtes for alvorlig kriminalitet, samt at ungdomskriminaliteten samlet set fortsætter med falde i København (Socialudvalget 2014:8). I Den Sociale 2020-plan 'Alle skal med - Målsætninger for de mest udsatte frem mod 2020' betones det ligeledes, at *"andelen af 15-17-årige udsatte unge, der begår kriminalitet og får en fældende strafferetlig afgørelse skal falde med mindst 25 procent"* (Regeringen 2013:8). Socialforvaltningens målsætninger er således i overensstemmelse med de nationalpolitiske målsætninger. Der er altså et stort generelt politisk fokus på ungdomskriminalitet som problemkategori, og at ungdomskriminalitet skal forebygges såvel kommunalt som nationalt.

I Københavns Kommunes Socialforvaltnings metodekatalog 'Vejledning til forandringskompasserne på børne- og ungeområdet' beskrives de unges kriminalitetstruede eller kriminelle position som en konsekvens af misbrug, manglende sociale relationer, lav selvkontrol, dårlig trivsel i skolen samt den unges lave selvværd (Forandringskompasset 2014:26). De unges position forklares altså her ud fra individuelle svagheder og patologier, hvorfor der i inden for Socialforvaltningens kontekstuelle institutionelle logikker trækkes på en *individorienteret forklaring* på de unges position.

Det kommunal- og nationalpolitiske fokus på kriminalitet som problemkategori kan synes paradoksalt, da ungdomskriminaliteten det sidste årti har været støt faldende (Balvig 2015:8 ; Socialudvalget 2014:8). Det politiske fokus på ungdomskriminalitet som problemkategori ser vi således som et udtryk for en politisk interesse i at opretholde et fokus på kriminalitetstruede og kriminelle unge.

Ifølge Socialudvalget er der *"en mindre gruppe af unge, som begår så alvorlig kriminalitet, at det skaber utryghed hos Københavnerne"* (Socialudvalget 2014:8). Det politiske fokus på ungdomskriminalitet som problemkategori udspringer altså af et ønske om at skabe tryghed hos den almene borger. Interessen for tryghed er de senere år steget, hvilket afspejles både nationalt og kommunalt. Flere og flere instanser som for eksempelvis Det Kriminalpræventive Råd og TrygFonden udarbejder undersøgelser og tryghedsmålninger, som undersøger og måler danskernes tryghed (Volquartz 2009:18). I Københavns Kommune ses dette fokus på tryghed ved, at Københavns Kommunes

Borgerrepræsentation i 2010 vedtog 'Sikker By Programmet', der har til formål at skabe en tryk by med mindre kriminalitet. Selvom der i 'Sikker By Programmet' ligeledes bliver advokeret for, at trygheden er stigende, og ungdomskriminaliteten er faldende i København, italesættes det ikke desto mindre også, at der endnu er uløste udfordringer til stede. Dette ekspliciteres blandt andet gennem en beskrivelse af, at der i starten af 2013 var en opblussen af konflikter i bandemiljøet, samtidig med at gaderøverier og tyverier fortsat måtte ses som en udfordring. Derudover argumenteres der i 'Sikker By Programmet' for, at ungdomskriminaliteten er mere udbredt blandt unge i København end i de øvrige storbyer i Danmark. Ligesom der endnu er udvalgte områder i byen, som nogle borgere oplever som utrygge at bo og færdes i. Det er disse udfordringer, der er afsættet for 'Sikker By programmet'. Københavnerteamet er således en del af en socialforvaltning, hvori der ligger en kontekstuel institutionel logik om, at grunden til at kriminalitet skal forebygges skyldes den almene borgers utryghed, hvorfor der i Københavns Kommunes Socialforvaltning hersker en *tryghedslogik*.

Ungdomskriminalitet som problemkategori skal ifølge 'Sikker By Programmet' imødekommes med en række kriminalpræventive forebyggelsesindsatser, hvoraf Københavnerteamet hører til rækken af indsatser, der skal forebygge, at kriminalitetstruede børn og unge bliver yderligere kriminaliseret (Sikker By Program 2014:3).

En af de tilgange Socialudvalget foreslår, at disse forebyggelsesindsatser skal fokusere på er at få de kriminalitetstruede og kriminelle unge inkluderet i skole-, fritids- og foreningsliv (Socialudvalget 2014:9). Dette fokus er ligeledes i overensstemmelse med de nationalpolitiske målsætninger i ovennævnte 2020-plan, hvor det betones, at "*mindst 50 procent af udsatte børn og unge har som 25-årige en ungdomsuddannelse*" (Regeringen 2013:8). I såvel de kommunal- som nationalpolitiske målsætninger ligger der således en logik om, at uddannelse er en effektiv vej ud af kriminalitet. Adgang til kulturel kapital, heraf uddannelseskapital, ses således som en måde at assimilere marginaliserede unge på. Københavnerteamet er således en del af en socialforvaltning, hvori der ligger en kontekstuel institutionel logik om, at vejen ud af kriminalitet går gennem uddannelse, hvorfor der hersker en *uddannelseslogik*.

En anden tilgang Socialudvalget foreslår, at forebyggelsesindsatserne skal fokusere på er at etablere en mere insisterende tilgang overfor førstegangskriminelle, hvor "*der skal sættes mere massivt ind overfor den unge og forældrene, og tilgangen skal være mere insisterende. Det er især vigtigt at få de unges forældre til at tage ansvar for deres barns adfærd*" (Socialudvalget 2014:8). Det betones således, at en løsning på ungdomskriminalitet som problemkategori er at inddrage familien og få dem til at tage ansvar, hvilket kan gøres ved brugen af forældre- og ungepålæg, hvor foræld-

rene og de unge sanktioneres på forskellig vis (Socialudvalget 2014:9). Københavnerteamet er således en del af en socialforvaltning, hvori der ligger en kontekstuel institutionel logik om, at man kan komme ungdomskriminalitet til livs ved hjælp af pålæg og sanktioner og derved frembringe en vilje eller motivation hos den unge, hvorfor der hersker en *sanktioneringslogik*. Sanktioneringslogikken er ligeledes at finde i den tidligere Regerings udspil 'En Ungdom uden kriminalitet – Tydelig konsekvens, flere i uddannelse og arbejde', hvor det ligeledes betones, at der skal sættes "*håndfast*" ind over for børn og unge, der udviser tegn på kriminalitet, samtidig med at det betones, at samfundet i højere grad klart skal markere, at det er "*uacceptabelt*" og har "*konsekvenser*", når børn og unge begår kriminelle handlinger (Regeringen 2015:11). Sanktioneringslogikken er således tilstede både kommunalt og nationalt.

Københavnerteamet er således qua deres position som en del af Københavns Kommunes Socialforvaltning en del af en kontekstuel institutionel ramme, hvor ungdomskriminalitet er en problemkategori forklaret ud fra en tryghedslogik. Der hersker desuden en individorienteret forklaring på de unges kriminalitetstruede eller kriminelle position, hvortil der hersker en uddannelseslogik samt en sanktioneringslogik i forhold til interventionen over for kriminalitetstruede eller kriminelle position.

Københavnerteamet som institution

Københavnerteamet er på baggrund af deres placering inden for Københavns Kommunes Socialforvaltning pålagt på forhånd definerende arbejdsopgaver og funktioner. Disse fastlagte arbejdsopgaver og funktioner betinger ligesom ovenævnte institutionelle logikker Københavnerteamets praksislogik, hvorfor det bliver relevant kort at opridse og udfolde disse funktioner. Københavnerteamet har som pålagte funktioner at være *relationsskabende, konfliktløsende og brobyggende* (Center for Forebyggelse og Rådgivning 2015).

I den relationsskabende funktion ligger der, at Københavnerteamet skal skabe kontakt til de unge, der ikke selv henvender sig for at søge hjælp. Derudover skal de skabe en kontakt til de unge, som af de unge opfattes som nyttig og nærværende. Hvorfor der i denne funktion hviler nogle traditionelle socialfaglige idealer om at skulle agere socialt over for de unge og involvere de unge i arbejdet med deres eget liv og problemer (Uggerhøj 2005:81).

I den konfliktløsende funktion skal Københavnerteamet blandt andet indtage en synlig og tryghedsskabende position i det offentlige rum. I den konfliktløsende funktion har Københavnerteamet til opgave at forebygge og intervenere i situationer, hvor der er risiko for, at der kan opstå uroligheder i det offentlige rum. Københavnerteamet er på baggrund af dette en del

af Københavns Kommunes akut beredskab og samarbejder derfor med politi, brandvæsen og civilforsvar. I den konfliktløsende funktion indtager Københavnerteamet dermed en position, hvor de skal varetage den almene borgers tryghed. Derudover ligger der i den konfliktløsende funktion den arbejdsopgave at støtte Socialforvaltningens andre institutioner, der arbejder med samme målgruppe som Københavnerteamet. Denne støtte forekommer typisk, hvis der er uroligheder eller problematikker med de unge i en institution. Her kan Københavnerteamet gå ind og mægle mellem de unge og institutionerne. Derudover ligger der i den konfliktløsende funktion, at Københavnerteamet skal videregive vurderinger af urolighederne til øvre ledelse, så som relevante ledere i Socialforvaltningen og relevante politikere.

I den brobyggende funktion ligger der, at Københavnerteamet skal være et bindeled imellem de unge og det etablerede offentlige system, skabe kontakt til de unge der ikke allerede benytter etablerede tilbud samt introducere de unge til erhvervsliv og civilsamfund. Københavnerteamet samarbejder således med Børne- og Ungeforvaltningen, Kultur- og Fritidsforvaltningen og Beskæftigelses- og Integrationsforvaltningen. I denne funktion ligger der således det socialfaglige ideal om at agere vejledningsorienteret over for de unges behov, samtidig med at der i funktionen hviler en varetagelse af det etablerede offentlige systems behov (Uggerhøj 2005:81).

Københavnerteamet er således placeret i en position med mange forskelligartede funktioner, hvor Københavnerteamet skal jonglere med "mange kasketter" eksempelvis ved både at skulle varetage den almene borgers tryghed og den unges behov.

Delkonklusion

Ovenstående afsnit har haft til formål at fremanalysere de institutionelle logikker, der, i samspil med de professionelle logikker, er konstituerende for Københavnerteamets praksislogik. Vi har i ovenstående fremanalyseret de generelle institutionelle logikker, der ligger inden for den moderne velfærdsstat, og dermed går på tværs af alle velfærdsinstitutioner. Her fandt vi, at den moderne velfærdsstat har som ambition at inkludere marginaliserede grupper. Inklusionen har til formål at opretholde den sociale orden, hvorfor inklusionslogikken rummer et paradoks. Dette da der med opretholdelsen af den sociale orden også vil blive produceret en uorden, og der vil dermed være grupper i samfundet som vil blive kategoriseret som uønsket inden for den sociale orden. Inklusionen sker igennem intervention og assimilation, hvoraf Københavnerteamet indtager en assimilativ position med formålet om at socialisere de unge og derigennem korrigere deres adfærd.

Københavnerteamets praksislogik er således konstitueret af inklusionslogikken og derunder interventionslogikken og assimilationslogikken.

Herudover har vi fremanalyseret Københavns Kommunes Socialforvaltnings kontekstuelle institutionelle logikker, hvor ungdomskriminalitet er en problemkategori forklaret ud fra en tryghedslogik. Der hersker desuden en individorienteret forklaring på de unges kriminalitetstruede eller kriminelle position, hvortil der hersker en uddannelseslogik samt en sanktioneringslogik i forhold til interventionen over for de unges kriminalitetstruede eller kriminelle position. Slutteligt har vi præsenteret Københavnerteamet som institution ved at gøre rede for de funktioner, de er pålagt af Socialforvaltningen, herunder den relationsskabende funktion, den konfliktløsende funktion og den brobyggende funktion. Københavnerteamet pålægges på baggrund af deres forskelligartede funktioner mange forskellige "kasketter", hvor de både skal varetage den unges behov, den almene borgers behov, de andre institutionernes behov samt det etablerede offentlige systems behov.

Vi bringer på baggrund af vores fremanalysering af de institutionelle logikker, Københavnerteamet er placeret i, følgende logikker med videre for at kunne bringe dem i spil i Del II: inklusionslogikken, assimilationslogikken, interventionslogikken, tryghedslogikken, uddannelseslogikken og sanktioneringslogikken. Derudover bringes den institutionelle forståelse af Københavnerteamets funktioner med videre, herunder den relationsskabende funktion, den konfliktløsende funktion samt den brobyggende funktion.

Ovenstående optegning af de institutionelle logikker Københavnerteamets praksislogik er konstitueret af er udsprunget af at være casespecifikke. Vi mener dog at kunne advokere for, at mange af de samme institutionelle logikker vil være at finde inden for andre opsøgende gadeplansindsatser, da disse ligeledes er placeret inden for velfærdsinstitutioner, hvorfor inklusionslogikken, assimilationslogikken samt interventionslogikken vil være at finde inden for disse gadeplansindsatser. Derudover har andre mange andre opsøgende gadeplansindsatser ligeledes relationsskabende, konfliktløsende og brobyggende funktioner.

Vi argumenterede for, at der kan være differenceringer mellem de kontekstuelle institutionelle logikker, da de opsøgende gadeplansindsatser vil være placeret i forskellige kommuner. Vi ser dog, at såvel sanktioneringslogikken som tryghedslogikken og uddannelseslogikken alle er logikker, der også er at finde på national plan, hvorfor der kan advokeres for, at de også vil være at finde i mange andre opsøgende gadeplansindsatser kontekstuelle institutionelle rammer.

Del II: Københavnerteamets praksislogik

I følgende afsnit vil vi fremanalysere hvilke professionelle logikker, der eksisterer inden for Københavnerteamet. Som nævnt forstår vi de professionelle logikker, som logikker der skabes inden for Københavnerteamet som arbejdsplads. De professionelle logikker vil løbende blive spillet op imod de institutionelle logikker, vi fremanalyserede i Del I, for slutteligt at kunne belyse Københavnerteamets praksislogik, samt hvilke konflikter og handlerum denne praksislogik skaber for gadeplansmedarbejderpositionen.

“Nogle gange har jeg bare lyst til at sige fuck systemet”

- Hvordan eksklusionsmekanismer skaber en konfliktfyldt gadeplansmedarbejderposition

Følgende underafsnit har til formål at fremanalysere, hvilke professionelle logikker Københavnerteamet trækker på, når de skal forklare hvorfor de unge ender i en kriminalitetstruet eller kriminel position. Vi er i nedenstående udlægning bevidste om, at gadeplansmedarbejderne taler på de unges vegne, hvorfor det ikke er sikkert, at de unge vil forklare deres kriminalitetstruede eller kriminelle position på samme måde, som gadeplansmedarbejderne gør det.

Konstruktion af etniske minoriteter som problemkategori

Gadeplansmedarbejderne giver alle udtryk for, hvordan Københavnerteamet anerkender ungdomskriminalitet som en problemkategori i tråd med den kontekstuelle institutionelle logik. Gadeplansmedarbejderne italesætter gentagende i interviewene, at kriminelle handlinger ikke accepteres i Københavnerteamet, og at kriminelle handlinger skal ses som handlinger, der skal interveneres overfor (F:38). Herefter ser vi dog, hvordan Københavnerteamets professionelle logikker adskiller sig fra de kontekstuelle institutionelle logikker i forhold at forklare, hvorfor de unge ender i en kriminalitetstruet eller kriminel position.

For overhovedet at kunne forstå hvorfor de unge havner i en kriminalitetstruet eller kriminel position skal man ifølge Julie se på det faktum, at de unge *“tit føler sig sat uden for samfundet”* (F:17). Julie udfolder, hvordan gadeplansmedarbejderne i deres daglige arbejde kan mærke, at de unge har en oplevelse af at leve et dobbeltliv:

Det er noget af det, vi kan mærke rigtig meget. Det er dobbeltheden, dobbeltlivet. “Når vi [de unge] er hjemme hos familien er vi et slags menneske, når vi er ude på gaden, er vi et andet slags menneske, og Hr. og Fru Danmark ser os som et tredje slags menneske, og når vi er i vores hjemland, så er vi et fjerde slags menneske” (F:15)

Julie italesætter altså, at der er en sammenhæng mellem at have en anden etnisk baggrund end dansk og følelsen af at leve et dobbeltliv hos de unge. Københavnerteamets målgruppe er således for det meste unge med en anden etnisk baggrund end dansk. At Københavnerteamet har denne målgruppe fremgår ikke af deres målgruppebeskrivelse på Socialforvaltningens hjemmeside. Her kategoriseres målgruppen blot som *"kriminelle eller stærkt kriminalitetstruede piger og drenge fra 13-25 år"*. Etnicitet nævnes ligeledes ikke i Socialforvaltningens kommunalpolitiske dagsordener i forbindelse med kriminalitetstruede eller kriminelle unge. Det er altså først, da Julie fortæller, at de unge føler sig sat uden for samfundet, da de, alt afhængig af hvilke kontekst, de befinder sig i, bliver opfattet forskelligt på grund af deres etniske minoritetsbaggrund, at det tydeligt fremstår, at etnicitet er en kategori, der har betydning for Københavnerteamets arbejde. Etnicitet som kategori forbindes inden for de kontekstuelle institutionelle logikker ikke med ungdomskriminalitet.

Hun fortæller, hvordan hun oplever, at de unge reagerer på denne følelse af at leve et dobbeltliv ved at tage afstand fra at kalde sig danske - ikke fordi de ikke føler sig danske men som en måde at undgå at skulle forklare og forsvare sig på:

[...] de siger ikke "jeg er dansker". Det er rigtig ærgerligt, at de har sådan en identitetsforståelse, at de ikke kan sige, de er danskere. De skal sige, at de er tyrker eller lignende. Jaja, hvis det er det, du føler dig som, så er det ligesom fair, at du siger, at du siger det, men jeg tror bare, at mange gange, så er det ikke nødvendigvis, fordi de føler sig som palæstinensere, men mange gange, hvis de siger, de er danskere, så vil folk sige "jamen du er jo ikke dansk, du har nogle træk, at jeg antager, at du ikke er dansker". Så for at komme uden om den problematik, så siger de, at de er fra der, hvor deres forældre er fra, selvom de ikke har et tilhørsforhold dertil, men det er lettere at sige. Det synes jeg er problematisk og ærgerligt (O:41)

De unge fastholdes altså, ifølge Julie, i en minoritetskategori grundet deres udseende på trods af, at de unge selv føler sig som danskere. Man kan altså argumentere for, at kategorien hvid bliver den eneste legitime kategori, der giver adgang til at blive anerkendt som dansk. Kategorien hvid som den eneste legitime kategori for at blive anerkendt som dansk betyder ifølge gadeplansmedarbejderne, at de unge føler sig *"stigmatiseret, fanget og forfulgt. Alt hvad man kan finde af sådanne nogle negative ladede ord. Det oplever vi, at de fortæller os"* (O:47). Julie giver udtryk for, at de unge oplever, at danskhed kun har én farve, og at *"der er en bedre pris på de hvide og en dårligere pris på de brune"* (O:47).

På baggrund af Julies udtalelser kan man tale om, at de unge bliver udsat for symbolsk magt, da de unge bliver kategoriseret som hørende til en etnisk minoritetsgruppe. Denne symbolske

magtudøvelse kan som nævnt have indflydelse på de kategoriseres forståelser og handlerum. Julie fortæller netop, hvordan kategoriseringen af de unge betyder, at de på forhånd afskriver sig kategorien dansk, hvoraf den symbolske magt overgår til at være symbolsk vold.

Kategoriseringen som etniske minoriteter og dermed eksklusionen fra at tilhøre kategorien dansk fører ifølge Julie til en følelse af magtesløshed hos de unge. En magtesløshed som kanaliseres ud gennem kriminelle handlinger:

(...) når de [unge] råber ude på gaden, og de laver et eller andet, bål og brand, så er det et symptom for noget. Det er et symptom for en utilfredshed eller for en magtesløshed som ofte, og det hører folk ikke udadtil. De hører kun "tyve indvandrerdrengene sætter ild til en container", men hvad er deres budskab? (F:18)

Julie udtrykker, at de unges kriminelle handlinger skal forstås som et "*et symptom for noget*". Ifølge Julie skal handlinger forstås som en reaktion på at blive fastholdt i en kategori som etnisk minoritet. Kategoriseringen som etnisk minoritet er således det der, ifølge Julie, fører til, at de unge ender i en kriminalitetstruet eller kriminel position. Københavnerteamet placerer altså de unge i en marginaliseret position, hvor de unge ufrivilligt holdes for kategorien dansk. En kategori som har værdi for såvel samfundet som de unge. En position som de unge har begrænset kontrol til at ændre, da de placeres i positionen på baggrund af udøvelsen af symbolsk magt.

Udlægningen af, hvorfor de unge ender i en kriminalitetstruet eller kriminel position er kun beskrevet ud fra Julies udsagn. I interviewene anerkendte Hamid og Ashraf dog Julies udsagn gennem kropssprog samt bekræftede hendes udsagn ved at sige, at de var enige gennem udtryk som "*jeg er enig med Julie*" og "*det er helt rigtigt, det Julie siger*". De nuancerede dog ikke hendes udsagn. Denne dynamik med bekræftende kropssprog og ord var gennemgående for interviewesituationerne, hvorfor citater fra Julie vil fylde mest i analysen. Når vi analyserer noget kollektivt frem på baggrund af Julies citater er det således kun gjort, hvis Hamid og Ashraf har tilkendegivet en enighed i hendes udsagn. Så på trods af at vi ikke i transskriptionerne har udsagn, hvor Hamid og Ashraf selv sætter ord på, hvorfor de unge ender i en kriminalitetstruet eller kriminel position, mener vi at have belæg for, at alle tre gadeplansmedarbejdere tilkendegav en ens forståelse af forklaringen på de unges kriminalitetstruede eller kriminelle position.

Der er således i Københavnerteamet en professionel logik omkring, at de unges kriminelle handlinger skal ses som en reaktion på den symbolske magt, der udøves, i kraft af kategorien etniske minoriteter. Københavnerteamets professionelle logik omkring, hvad de kriminelle handlinger

er et symptom på adskiller sig derfor fra den institutionelle kontekstuelle logik, som vi har behandlet i Del I. Den kontekstuelle institutionelle logik forklarer de unges kriminelle handlinger ud fra en individorienteret forklaring, hvor de unges kriminelle handlinger blandt andet forklares ud fra, at de unge har manglende selvværd og lav selvkontrol samt forældre med dårlige forældreevner. Hvorimod Københavnerteamets professionelle logik forklarer de unges kriminelle handlinger ud fra konstruktionen af etniske minoriteter som problemkategori, hvorfor de forklarer de unges position ud fra en omverdensorienteret forklaring. I Københavnerteamets professionelle logik kan der således tolkes at ligge en holdning til, at man for at forebygge de unges kriminelle handlinger må kigge på, hvordan omverdenen kategoriserer etniske minoriteter som en problemkategori. At kategoriseringen af etniske minoriteter kan føre de unge ud i en kriminalitetstruet eller kriminel position anerkendes dog som nævnt ikke inden for de kontekstuelle institutionelle rammer.

Stramninger på integrationsområdet

Julie, Hamid og Ashraf tilkendegiver alle, at de senere års stramninger på integrationsområdet og den dertilhørende restriktive integrationspolitik er med til at fastholde de unge i en kriminalitetstruet eller kriminel position. Særligt de skærpede krav til dansk statsborgerskab fra 2015 betragtes af gadeplansmedarbejderne som en bærende eksklusionsmekanisme. Stramningerne betyder blandt andet, at selvforsørgelseskravet skal skærpes, så man fremover skal have været selvforsørgende og dermed ikke have modtaget overførelsesindkomst i fire et halvt år ud af de seneste fem, mens det skal være sværere at få dansk statsborgerskab, hvis man har begået kriminalitet. Som et yderligere led i aftalen om skærpede krav til dansk statsborgerskab afskaffes den tidligere genvej til statsborgerskab for børn og unge, der er født og opvokset i Danmark ligeledes (Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet 2015). Dette er alle sammen skærper, som kan have indflydelse på de unge, som Københavnerteamet arbejder med, da disse unge ofte har begået kriminelle handlinger samt er født og opvokset i Danmark uden automatisk berettigelse til dansk statsborgerskab. Vi belyste tidligere, hvordan gadeplansmedarbejderne italesatte, at netop udelukkelsen fra kategorien dansk kan føre de unge ud i en kriminalitetstruet eller kriminel position. Julie giver i nedenstående citat udtryk for, hvordan de skærpede krav til at opnå dansk statsborgerskab fører til en *"inkluderende eksklusion"* af de unge:

[...] Vi inkluderer dem, men vi ekskluderer dem ved at sige, at de godt må være her og bo her og arbejde, men I må ikke være danske statsborgere. I er ikke danskere, men I må godt arbejde i pizzeriaet eller køre taxi eller være læger, men I må ikke være danskere. Det er inkluderende eksklusion, og det er sådan en dobbeltsidethed. Hvis vi skulle være inkluderende, så skal vi også sige "du er her, velkommen til Danmark. Bom. Du er dansker (O:40)

Julie giver altså her udtryk for, at de unge godt må arbejde og komme i uddannelse i Danmark. Praktiseringen af den interventionistiske institutionelle logik muliggør altså, at unge kan få adgang til kulturelle kapitaler, der anses som værdifulde for at være en del af samfundet, fx uddannelse. De kan altså få adgang til specifikke kulturelle kapitaler men får sværere ved at opnå kategorien dansk, som også anses som værdifuld i samfundet. Gadeplansmedarbejderne giver gentagne gange udtryk for en personlig frustration over dette. Særligt Hamid giver udtryk for denne frustration:

Jeg er vokset op her, det var sgu ikke sådan. Jeg fik min permanente opholdstilladelse, da jeg var 18, og da jeg var 21, fik jeg et pas. Det synes jeg er meget frustrerende. Jeg bliver frustreret og har bare lyst til at sige "fuck systemet" (F:13)

Hamid fortæller, hvordan han dog må tilbageholde denne frustration i arbejdet med de unge og konstant formidle til de unge, hvordan de på trods af begrænset adgang til dansk statsborgerskab og permanent opholdstilladelse stadigvæk har "*masser af muligheder i Danmark*" (F:13). En formidling han bliver nødt til at foretage qua Københavnerteamets position som "systemets mand".

Hamid giver dog udtryk for, at det er svært at holde frustrationen tilbage, og at han ofte har lyst til at medgive de unge i, at forholdene omkring krav til dansk statsborgerskab og permanent opholdstilladelse er fuldstændige urimelige, og at de bureaukratiske regler omkring dansk statsborgerskab kun gør "*det sværere og sværere at være ung udlændige i Danmark*":

Jeg havde selv lyst til at råbe og skribe, for det kan ikke være rigtigt, at de ikke kan printe et papir ud, eller at vi ikke kan komme med hans pas, så de kan stemple det. Han er jo i systemet. Men det må de ikke, sådan er reglerne (F:13)

Julie fortæller ligeledes om det frustrerende i at skulle formidle til de unge, at "*Hey, samfundet er ikke så skidt*" (O:48), når man selv er frustreret over tilstandene.

Julie og Hamid fortæller endvidere om, hvordan der i kravene til at opnå permanent opholdstilladelse eksisterer kontraproduktive krav:

Vi har for eksempel en ung fyr. Han vil gerne søge om dansk opholdstilladelse permanent. Det kan han kun få, hvis han har arbejdet et x antal timer, og han skal have noget frivilligt arbejde, han skal gå i skole og så videre. Så har han gået i skole, han mangler nogle ting. Han vil gerne arbejde, og han vil gerne uddanne sig som taxichauffør. Han har tidligere fået hjælp af jobcenteret, hvor han har været inde over dem men uden at modtage noget fra dem. For det skal siges, at hvis man modtager kontanthjælp, så kan du ikke få permanent opholdstilladelse og ligeledes heller ikke, hvis du har været straffet. Der er nogle lovgivningskrav, som vi støder på, og så tænker jeg okay, han har været selvforsørgende og står så pt. uden et job. Han vil gerne have et job, han kan få taxichaufførjob, men han skal først tage taxichaufføruddannelsen. Den kan han tage på tredive dage, det koster x antal penge, så jeg ringer til jobcenteret og fortæller dem, og de siger, at de ikke kan hjælpe ham, for så skal han modtage kontanthjælp, og han siger, at han ikke kan modtage kontanthjælp, for så kan han ikke få dansk opholdstilladelse, og så står vi med en dreng, som ikke kan en skid (F:13)

Hamid underbygger:

Det sjove er jo, at de siger, at hvis han var på bistand efter seks år, kan han godt få det. Så det er systemet, der stopper os. Hvis vi melder ham på bistand, så er det jo en større udgift, så skal han have bistand til han får arbejde, men han vil jo have sin permanente opholdstilladelse (F:14)

Julie og Hamid fortæller altså om, hvordan vejen til uddannelse og beskæftigelse kan være på bekostning af muligheden for at erhverve sig permanent opholdstilladelse og omvendt. Hamid understreger ligeledes, at mulighederne for uddannelse *"og det ene og det andet"* er tilstede i samfundet, men at de unge stadigvæk er frustrerede:

Mulighederne er jo mange. Uddannelse og det ene og det andet. Der er bare nogle love, der modsiges hinanden, der stopper hinanden. Altså specialindsatser, hvor unge kriminelle kan få ekstra hjælp, mentorordninger i supermarkeder - på mange måder er der meget. Men det er irriterende, de unge er frustrerede (F:14)

Hamid giver altså udtryk for, at det ikke er nok at give de unge adgang til kulturelle kapitaler som uddannelse eller iværksætte sociale indsatser målrettet disse unge. De unge vil stadigvæk forblive frustreret, hvis de ikke får adgang til kategorien dansk. Københavnerteamet har gennem deres brobyggende funktion mulighed for at give de unge adgang til de kulturelle kapitaler arbejde eller uddannelse, men de har ikke symbolsk kapital til at give de unge adgang til kategorien dansk, hvilket skaber en konflikthed hos Københavnerteamet. Dette da Københavnerteamet har en professionel logik om, at hvis man er født i Danmark, så bør man pr. automatik blive

dansk statsborger:

Julie: Lad os komme udover det. Hvis du er født i Danmark, så er du selvfølgelig dansker. Det der nydansker, nudansker, andengenerations, ej hold nu kæft. Mange af de unge, vi har med at gøre, de har ikke en relation til deres hjemland. Andet end de tager på besøg en måned en gang om året. Hvis de blev smidt derned og skulle bo der, så ville de dø langsomt, for de ville ikke ane, hvad de skulle. Så det ville være sådan noget, som ville være det første, at vi skulle ophæve. Hvis du er født og opvokset her, så er du dansker (O:40)

Julie udtaler yderligere, hvordan der i Københavnerteamet er en professionel logik om, at det ikke har nogen betydning, hvordan de unge ser ud, og hvilken etnicitet de har, men at alle mennesker er lige: *"Mennesker er mennesker, og de skal behandles godt uanset hårfarve, hudfarve og religion. De ting er ikke barrierer (...). En barriere for os er aldrig noget med nationalitet. Det er fedt med den fælles forståelse"* (F:11). Københavnerteamets har altså en professionelle logik om, at de unge pr. automatik bør blive danske statsborgere samt en professionelle logik om, at alle mennesker er lige uanset etnicitet. Vi fremanalysere tidligere, hvordan Københavnerteamet ligeledes har en professionel logik om, at de unges kriminalitetstruede eller kriminelle position skyldes, at de bliver kategoriseret som etniske minoriteter. Der kan altså i Københavnerteamets professionelle logik ligge en forståelse af, at opnåelsen af dansk statsborgerskab er en vigtig inklusionsfaktor for de unge, og dermed er opnåelsen af dansk statsborgerskab en vigtig interventionsmetode over for ungdomskriminalitet som problemkategori. Vi ser dog også som nævnt, at Københavnerteamet ikke har symbolsk kapital til at tilegne de unge kategorien dansk, hvorfor Københavnerteamet vælger at holde på viden i frygt for den politiske sanktionering. I nedenstående anekdote fortæller Hamid og Julie, hvordan Københavnerteamet gennem de unge erfarede, at der var noget, der hed *"statsborgerskabelig erklæring"*, som betød, at de unge kunne søge om dansk statsborgerskab inden de blev 19 år, og efter at de havde taget 9. eller 10. klasse (O:17). En viden de var bevidste om ikke at råbe højt om:

Hamid: Det er blevet værre med opholdstilladelsen, og det sjove var, at da vi fandt ud af den der regel med, at de kunne få det hurtigere end de 19 år, der var jo gået næsten halvanden år, hvor jeg tænkte, *"okay skal vi smide det på Facebook"*, men det turde vi ikke, for tænk nu hvis politikerne fandt ud af det, eller der kom fokus på det, og de lavede det om.

Julie: Ja, eller nogen misbrugte det. Der er også undtagelse for regler, men det er rigtigt, at vi var meget forpasselige med, hvad vi turde. De [politikere] ved det jo sikkert godt, det er jo dem, der har lavet det, men det kan være, de har glemt det, så længe der ikke er fokus på det. Vi er bange for, hvordan vi oplyser de unge om mulighederne, og det er ikke fordi, vi ikke ønsker de unge noget godt, eller at vi siger, at vi ikke er autoritære over for politikerne, men vi synes, der skal være en balance, hvor de unge ikke altid føler sig udsat, angrebet og forfulgt.

Så vi var opmærksomme på, at vi ikke skulle kaste den [statsborgerskabelig erklæring] ud til hele verden, men langsomt få kigget på den i forhold, hvad den betyder, og hvad den kan. Der er to nu, som vi har fået til at søge om den, så vi ved ikke helt, hvad den kan endnu.

Hamid: I loven står der, at de [de unge] ikke behøvede at have opholdstilladelse. De skal ikke op til prøver, de skal bare betale 1100 kr. og sende det. I gamle dage der kunne man vist få det op til 23 år i Statsamtet. Der fik du det inden for en måned om du var dømt eller ikke dømt. Nu må du ikke være dømt. Der er milde ting, der er okay, bøder også videre.

Julie: Bøderne må bare ikke overstige 3500 kr.

Hamid: Det gør det lettere i forhold til, at de først skal have permanent opholdstilladelse, som vist er svære at få end dansk statsborgerskab. For mig var det den der tanke med, at jeg tør ikke sætte det på Facebook, fordi hvis der kom fokus fra aviserne og mediernes side, og politikerne de laver det om. De kan jo lave det om.

Hamid: Tænk at man skal sidde med den tanke. Det er der, hvor jeg føler, at systemet (...)

Julie: Det ville være drømmescenariet, at man lige kunne fjerne det.

Julie: Det er lidt som Ringenes Herre og Golum, som render rundt med ringen og passer på den. Vil gerne dele, men tør ikke helt.

Hamid: Vi spreder det ud i vores netværk og blandt de unge, men hvorfor kan jeg ikke sætte det på Facebook eller finde det på borger.dk?

(O:41-42)

Julie og Hamid giver altså i anekdoten udtryk for, at det kan være en politisk interesse i ikke at gøre opmærksom på reglen, hvorfor Københavnerteamet også frygter konsekvenserne for at offentliggøre det. Anekdoten viser dog også, hvordan Københavnerteamet formår at give nogle af de unge adgang til den dansk statsborgerskab ved brug af reglen og ved hjælp af deres høje grad af social kapital får spredt informationen om dette smuthul gennem deres samarbejdsnetværk.

Skærperne viser imidlertid, at der kan være en politisk interesse i at holde nogle udenfor og indenfor for at opretholde en bestemt social orden. Denne udelukkelse kan fremstå paradoks, da den moderne velfærdsstat som tidligere nævnt har en inklusionslogik som grundprincip, som omhandler, at *"udstødning af [den] samlede gruppe skal undgås"*, men samtidig skaber en eksklusionsmekanisme gennem lovgivningen for en bestemt gruppe. Bourdieu taler i den forbindelse om statens symbolske magt til definere den sociale orden blandt andet gennem udformningen

af lovgivning. Bourdieu taler her om, hvordan staten har monopol på udøvelsen af symbolsk vold – en symbolsk vold som er svær at få øje på. Statens symbolske magt til at definere den sociale orden vil således uundgåeligt have betydning for velfærdsinstitutionerne samt velfærdsrepræsentanternes arbejde (Bourdieu 1999b:182).

Den sociale orden der bliver opretholdt gennem integrationslovgivningen kan således gøre det svært for Københavnerteamet at praktisere deres assimilative position og søge at socialisere de unge til at "ligne os andre", hvis Københavnerteamets forklaring på de unges kriminalitetstruede eller kriminelle position bunder i de unges frustration over ikke at blive anerkendt som tilhørende kategorien dansk. Som nævnt ekspliciteres etnicitet ikke i Socialforvaltningens kommunalpolitiske dagsordener i forbindelse med kriminalitetstruede eller kriminelle unge, hvorfor den måde, der her ekspliciteres, at der skal interveneres over for ungdomskriminalitet som problemkategori, og dermed også måden at inkludere de unge på, er gennem uddannelse. Hvorfor det ikke inden for den kontekstuelle institutionelle logik bliver anerkendt at for at inventere over for ungdomskriminalitet som problemkategori, må man også forholde sig til den specifikke målgruppe, der skal interveneres over for.

Opsummerende har Københavnerteamet altså professionel logik om at få de unge ud af den kriminalitetstruet eller kriminelle position, må man forholde sig til integrationslovgivningens kategorisering af etniske minoriteter, som skærper kravene til at tilhøre kategorien dansk. Dette da de har en professionel logik om at for at få inkluderet de unge, og dermed få dem ud af deres kriminalitetstruede eller kriminelle position, må man først og fremmest tildele de unge kategorien dansk. Det skaber dog en konflikt i Københavnerteamet, da de ikke har symbolsk kapital til at give de unge adgang til kategorien dansk. I den kontekstuelle institutionelle logik ligger der derimod en logik om, at man for at få de unge inkluderet, og dermed få dem ud af deres kriminalitetstruede eller kriminelle position, "blot" skal give dem adgang til uddannelse.

Medierne

Kategoriseringen etniske minoriteter bliver, ifølge Københavnerteamet, produceret som en problemkategori i mediebilledet. Medierne har ifølge Julie, Hamid og Ashraf en magtfuld position, hvilket kan ses som symbolsk magt i forhold til at opretholde og reproducere etniske minoriteter som problemkategori. Dette kan ifølge Københavnerteamet være med til at skubbe de unge yderligere ud i en marginaliseret position og dermed bidrage til de unges oplevelse af at være ekskluderet.

Julie italesætter her, hvordan Københavnerteamet oplever, at medierne har en tendens til at

fokuserer på enkelthændelser, hvorfor medierne ender med at skabe et forenklet billede af etniske minoriteter:

[...] medierne, i min verden, ude på at kaste brænde på bålet, de vil gerne lave lidt røre i andedammen, så hvis der ikke rigtig sker noget, så sætter de bare gang i noget. Det er så røv irriterende. Det er også dem, der puster med til den der os mod dem-problematik, at folk føler, at der er mange racister. For jeg tror ikke, der er så mange igen, men der så endelig er der, de fylder hele mediebill-edet, ligesom vel som de få udlændige, som der er så meget fokus på, det er dem, der fylder alt. Det er de der minoritetsgrupper, som fylder, så det virker, som om det fylder for hele Danmark. Det er pisse irriterende. Hvor er solskinshistorierne? Det sælger ikke (O:45)

Julie advokerer altså for, at medierne med til at puste til "dem mod os"-konflikten. Medierne kan altså med deres fokusering på de negative historier være med til at reproducere den politiske interesse i at opretholde etniske minoriteter som en problemkategori.

Gadeplansmedarbejderne giver ligeledes udtryk for, hvordan medierne har magt til at sætte en politisk dagsorden: *"der hvor mediernes øjne peger, der følger strømmen"* (O:45). Medierne har dermed en autonomi til at definere, hvad Københavnerteamet skal centrere deres arbejde omkring:

Julie: Det der mediebill-edet er så irriterende, for det er så styrende altid. Vi bliver altid. Du kan se medierne, de kan sætte fokus på noget, og pludselig har politikerne også fået øje på det, og det kan være en eller anden sag om noget udvisning eller andet, og ingen gider tage sig af det. Og man skriver til politikerne uden svar, men med det samme medierne er på, så er alles øjne der (O:45)

Det er altså ikke kun opretholdelsen og reproduktionen af etniske minoriteter som problemkategori, at medierne har en symbolsk magt til at udøve. De har ligeledes symbolsk kapital til at sætte en politisk dagsorden. Københavnerteamet har ikke symbolsk kapital til at få indflydelse på hverken mediernes eller politikernes problemkategorisering af de unge, hvilket medierne til gengæld har.

Arbejdsmarkedet

Gadeplansmedarbejderne giver udtryk for, hvordan etniske minoriteter som problemkategori går igen i samfundets sektorer, herunder arbejdsmarkedet.

Hamid fortæller blandt andet, at det er svært for de unge at etablere en læreplads ved blot at sende en ansøgning: *"For hvis de [arbejdsgiverne] bare får en ansøgning med deres navn, så kan de glemme det. Det jeg hører fra dem [de unge] er, at man skal vise sig personligt og give et godt indtryk"*

(F:17). I citatet giver Hamid udtryk for, de unge alene på grund af deres anden etnisk prægede navn bliver ekskluderet fra arbejdsmarkedet. Julie fortæller dertil, at mange af de unge også har en kriminel baggrund, hvilket bidrager til yderligere at ekskludere dem fra arbejdsmarkedet:

Mange af vores unge har en eller anden kriminel fortid eller et par pletter her og der, det er hvad, det er. Problemet er bare, at der ikke er nogle, der vil ansætte dem bagefter. Så kan det godt være, der er alle mulige steder, hvor man kan få hjælp og det kan godt være, at der findes fine institutioner, der kun finder jobs til kriminelle udsatte. Ja, men I vil jo ikke tage dem. Det er sådan noget med, at mange af vores rigtig tunge, der er ikke nogle, der vil røre dem. Så udover deres dom og de har afsonet, så skal de også dømmes nu. De vil ikke ansatte dem, fordi de tror, at de stadigvæk er nogle rigtige idioter, og det gør så, at de bliver skubbet ud i nogle ting nogle gange, fordi deres muligheder ikke er anerledes, og de kan ikke klare sig på kontanthjælp, og der synes jeg, at der er et eller andet galt med vores samfund (F:14)

Julie ser altså, at de unge bliver udsat for såkaldt "dobbeltstraf", fordi de udover deres dom for deres kriminelle forseelse også bliver dømt, når de har afsonet ved at blive udelukket fra arbejdsmarkedet, da ingen virksomheder "*vil røre dem*". Man kan altså tale om, at arbejdsgiverne udøver symbolsk magt over for de unge ved at afvise dem på baggrund af kategorierne etnisk minoritet og kriminel. Netop denne symbolske magt, kan, ifølge Julie, medføre, at de unge igen bliver skubbet ud i en kriminel position, da de unges muligheder "*ikke er anderledes*" og "*de ikke kan klare sig på kontanthjælp*".

På baggrund af arbejdsmarkedets udelukkelse af de unge, fortæller gadeplansmedarbejderne, hvordan de må trække på deres personlige netværk og samarbejdsnetværk for at få de unge ind på arbejdsmarkedet. Hamid fortæller blandt andet, hvordan en gadeplanskollega ofte har benyttet sig af kendskabet til lederen i den lokale netto, hvoraf dette kendskab har givet lettere adgang for den unge til en læreplads (F:21). Gadeplansmedarbejderne kan altså gennem deres sociale kapital skabe handlerum til at bryde med den symbolske magt, arbejdsgiverne udøver.

Delkonklusion

Ovenstående afsnit har haft til formål at fremanalysere, hvilke professionelle logikker Københavnerteamet trækker på, når de skal forklare, hvorfor de unge ender i en kriminalitetstruet eller kriminel position. Vi har gennem afsnittet spillet de professionelle logikker op imod i de institutionelle logikker for at fremanalysere, hvornår Københavnerteamets professionelle logikker skriver sig ind i eller skriver sig op imod de institutionelle logikker. Dette for at kunne belyse Københavnerteamets praksislogik, samt hvilke konflikter og handlerum denne praksislogik skaber for gadeplansmedarbejderpositionen.

I Københavnerteamets praksislogik trækker de på den kontekstuelle institutionelle logik om, at ungdomskriminalitet skal ses som en problemkategori, hvorfor Københavnerteamet ligesom den kontekstuelle institutionelle logik advokerer for, at der er et behov for at intervenere over for disse unge ved at inkludere dem. Københavnerteamets professionelle logik adskiller sig dog fra den kontekstuelle institutionelle logik i forklaringen på, hvorfor de unge ender i en kriminalitetstruet eller kriminel position. Københavnerteamet trækker i deres professionelle logik på en omverdensforklaring i forhold til, hvorfor de unge havner i en kriminalitetstruede eller kriminel position. I denne omverdensforklaring ligger der, at de unge bliver udsat for symbolsk magt ved at blive kategoriseret som etniske minoriteter, hvorfor de får sværere ved at få adgang til kategorien dansk, hvilket ifølge Københavnerteamet yderligere kan skubbe de unge ud i en marginaliseret position. Københavnerteamet trækker på en professionel logik om, at man for at ændre de unges position må give dem adgang til kategorien dansk gennem dansk statsborgerskab og permanent opholdstilladelse. Københavnerteamet oplever dog, hvordan det bliver sværere og sværere for de unge at få adgang til kategorien dansk, da kategoriseringen af etniske minoriteter som problemkategori reproduceres i integrationslovgivningen, i medierne og inden for arbejdsmarkedets sektorer. Denne reproduktion af etniske minoriteter som problemkategori skaber en konflikthed i Københavnerteamet, da de ikke har symbolsk kapital til at ændre reproduktionen af etniske minoriteter som problemkategori, hvilket skaber en frustration hos Københavnerteamets gadeplansmedarbejdere, da de mener, at man må ændre denne reproduktion for at ændre de unges marginaliserede position. Vi ser dog, hvordan Københavnerteamet ved brug af deres sociale kapital kan indhente oplysninger om smuthuller i lovgivningen, som kan gøre det nemmere for Københavnerteamet at søge at give de unge adgang til kategorien dansk. Samtidig med at de kan trække på deres sociale kapital, når de skal søge at give de unge adgang til arbejdsmarkedet. Den kontekstuelle institutionelle logik adskiller sig fra Københavnerteamets professionelle logik ved at trække på en individforklaring. Her forklares de unges kriminalitetstruede eller kriminelle position ud fra individuelle svagheder som manglende selvværd og misbrug, hvorunder der hersker en logik om at for at ændre de unges position må man give dem adgang til uddannelse. Den kontekstuelle institutionelle logik betoner således ikke kategoriseringen af de unge som etniske minoriteter som en del af, hvorfor de er havnet i den kriminalitetstruede eller kriminelle position. Selvom Københavnerteamets professionelle logik og den kontekstuelle institutionelle logik adskiller sig skaber det ikke umiddelbart en konflikt hos Københavnerteamets gadeplansmedarbejdere. I stedet er den statslige symbolske magtudøvelse overfor de unge, der skaber konflikter i Københavnerteamets gadeplansmedarbejderposition.

Ovenstående fund omkring Københavnerteamets praksislogik er udsprunget af at være cas-especifikke. Det er således ikke sikkert, at Københavnerteamets forklaring på, hvorfor de unge havner i en kriminalitetstruet eller kriminel position vil være at finde inden for andre opsøgende gadeplansindsatser. Vi argumenterede dog i Del I for, hvordan vi mener at kunne argumentere for, at mange af de dominerende institutionelle logikker vil være at finde inden for andre opsøgende gadeplansindsatser. Den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition er således placeret inden for nogle institutionelle rammer, hvor der eksisterer konfliktfyldte logikker, som gadeplansmedarbejderen skal orientere sig efter i sit arbejde. I inklusionslogikken kan der eksistere konflikt i forhold til, at der i inklusionen ligger en automatisk eksklusion af en gruppe. Den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition kan her opstå, hvis den opsøgende gadeplansindsats arbejder med en målgruppe, som der er en interesse i at holde udenfor den sociale orden, hvorfor inklusionslogikken bliver konfliktfyldt at praktisere. Man kan dog argumentere for, at der kan eksistere handlerum inden for gadeplansmedarbejderpositionen ved, at gadeplansmedarbejderne gennem brug af deres sociale kapital kan forsøge at bryde med de begrænsede kategoriseringer, de unge bliver mødt med.

Refleksioner

Ovenstående fund nuancerer således, den forskning vi i specialet skriver os ind i. Dette da denne forskning hovedsageligt belyser den konfliktfyldte professionsposition med det teoretiske blik, at velfærdsinstitutionernes institutionelle logikker og rammer er det, der i sidste ende skaber den konfliktfyldte professionsposition. Vores fund viser dog, at gadeplansmedarbejderpositionen ikke kun skabes inden for et institutionelt vakuum men ligeledes påvirkes af politiske strømninger og forhold samt herskende forestillinger og dogmer om etniske minoriteter, hvorfor der kan ses et analytisk behov for at løfte blikket yderligere fra de institutionelle rammer til de statslige mekanismer og bredere strukturelle forhold for at synliggøre de statslige definitionsmagter og deres betydning for den konfliktfyldte professionsposition. Vitus argumenterer som nævnt i 'Pædagoger og perkere – Etniske minoritetsbørn i det sociale system' netop for, hvordan nationalstaten gennem definitionen af det "danske" og det "normale" ekskluderer de grupper, der ses som "ikkedanske" og dermed som "unormale", hvilket kan skabe et konfliktfyldt møde mellem brugere og velfærdsrepræsentanter, da nationalstatens fundamentale paradokser og opfattelser af normalitet genskabes af velfærdsrepræsentanterne i det sociale arbejde (Vitus 2013:162). På baggrund af vores fund ser vi dog, at definitionen af, hvem der hører til den sociale orden, og hvem der er uønsket, ikke kun skaber et konfliktfyldt møde, men ligeledes en konfliktfyldt gadeplansmedarbejderposition, hvor gadeplansmedarbejderne, trods bevidstheden om

ekskluderingen af det der betragtes som "ikkedansk", ikke har symbolsk magt til definere den sociale orden, hvorfor der i gadeplansmedarbejderpositionen skabes paradoksale vilkår.

I forbindelse med vores fund kunne det derfor være interessant at undersøge videre, hvad for nogle forestillinger om etniske minoriteter, integration og værdier der skabes af de bredere strukturelle rammer for netop at forstå den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition i en strukturel sammenhæng. For hvad for en gadeplansmedarbejderposition bliver muliggjort, og hvilke vilkår skabes der for denne position, når der iværksættes opsøgende gadeplansindsatser som har til formål at inkludere unge med anden etnisk baggrund end dansk, og de nationale politikker modsiger denne inklusion?

”De andre små fisk, skal de ikke lige have en chance for at rette sig op?”- Hvordan sanktioneringslogikker og snævre kategoriseringer skaber en konfliktfyldt gadeplansmedarbejderposition

Følgende underafsnit har til formål at fremanalysere, hvilke professionelle logikker Københavnerteamet trækker på, når de skal forklare, hvordan de unge bør håndteres, når de er endt i en kriminalitetstruet eller kriminel position.

Når det svære samarbejde er vigtigt

Københavnerteamets professionelle logikker adskiller sig fra de kontekstuelle institutionelle logikker i forhold at forklare, hvordan de unge bør håndteres, når de er endt i en kriminalitetstruet eller kriminel position. Vi har gennem afsnittet spillet de professionelle logikker imod i de institutionelle logikker for at fremanalysere, hvornår Københavnerteamets professionelle logikker skriver sig ind i eller skriver sig op i mod de institutionelle logikker. Dette for at kunne belyse Københavnerteamets praksislogik, samt hvilke konflikter og handlerum denne praksislogik skaber for gadeplansmedarbejderpositionen.

Hamid fortæller, hvordan han oplever, at andre institutioner i arbejdet med de unge anvender meget snævre kategoriseringer⁷, hvilket han ser som en stor udfordring ved at indgå i samarbejdsnetværket:

Hamid giver altså udtryk for, hvordan at andre institutioner opdeler de unge i kategorier efter

Hamid: Ja, og så står de [klubmedarbejderne] og klager over det: ”Ej, de [de unge] larmer, og de er så ballademager. Han er så meget ham der” Hvor man som medarbejder, der tror jeg, at det er lidt svært for os

Julie: Det er faktisk rigtigt, det er svært for os.

Hamid: Vi har så mange steder jo, og så tænker man, hold nu kæft man, det er jo ikke en skid, altså. Men det er som, at der i hver klub skal være en, der har den der, eller de der 3-4 urolige og ballademagerne, og det er for meget og sådan. Så er der ”de søde”, og så er der ”de der”. Men altså, jeg synes, det har været meget svært.

(F:32)

⁷ Vi forstår her en snæver kategorisering som en kategorisering, hvor der kun fokuseres på enkelttræk ved de unge frem for at se på de unges situation i en helhed.

"de søde" og *"ballademagerne"*, hvilket gadeplansmedarbejderne udtrykker er svært.

Hamid og Julie fortæller herefter videre om, hvordan Københavnerteamet, når de er ude i de andre institutioner, oplever, at der ligeledes hurtigt bliver sanktioneret over for de unge, der bliver kategoriseret som *"ballademagere"*. Eksempelvis hvis de unge *"løber rundt"* eller *"vælter en stol"* (F:33). Ud fra gadeplansmedarbejdernes udsagn kan man tale om, at de andre institutioner i deres håndtering af de unge trækker på en kontekstuel institutionel sanktioneringslogik. Gadeplansmedarbejderne finder det svært at samarbejde med andre institutioner, der sanktionerer over for de unge. Julie udtrykker i nedenstående citat hendes tilgang til sanktionering:

Altså jeg har det sådan, de kan næsten brænde huset ned om mig, så længe alt det står pænt, når vi går igen, så er det fint. Så jeg lukker bare ned. Hvor der er andre, når der er for meget larm, så *"arh, hold nu kæft"*, så begynder de at råbe og skrig. Hvor man sådan tænker, ej det er børn, altså børn er børn. Altså unge er unge, man må jo forvente et eller andet støjniveau. Og der kan man jo godt mærke, der vil jo være nogle forskellige ting og tilgange (F:29)

Julie argumenterer altså for, at der hos de andre institutioner, Københavnerteamet samarbejder med, benyttes andre tilgange til de unge end de tilgange, hun mener, de hun skal mødes ud fra. Hamid og Julie giver altså udtryk for, at de oplever, at der ikke skal meget til før andre institutioner sætter mærkatet *"ballademagere"* på de unge samt sanktionerer over for dem. Denne tilgang kan siges at være i opposition til Københavnerteamets professionelle logik. En professionel logik der handler om, at Københavnerteamet mener, at de unge bør håndteres ud fra en ikke-sanktionerende tilgang, samtidig med at man ikke blot bør kategorisere dem som ballademagere *"bare fordi de stjæler en cykel"*:

Så kan det godt være at det er ulovligt, men der er sgu også noget, der er drengestreger-ulovligt, og der er noget, der er virkelig, virkelig ulovligt, når vi snakker store hashbaroner, men dem er der så ulovlige, dem har de [politiet] jo allerede øje på. Og de andre små fisk, skal de ikke lige have en chance for at rette sig op? (...) nu fordi der er så meget fokus på folk, der bare lige råber lidt for højt, så kan de jo næsten ingenting længere. Altså, når vi stjal en cykel, ah, men det var en drengestreg. Hvis de [de unge] stjæler en cykel nu, så *"ja ja, men det må du heller ikke"*, altså sådan, det bliver bare gået op i på en anden måde, hvor jeg nogle gange tænker, altså (F:39)

Julie oplever, at de unge hurtigere end tidligere bliver kategoriseret som ballademagere. En kategorisering der medfører en hurtigere sanktionering, hvilket gør, at de unge ikke får en chance for *"at rette sig op"*.

Trods denne professionelle logik kan man advokere for, at Københavnerteamet qua deres pålagte funktion som konfliktløsende kan risikere at fastholde de unge i de snævre kategoriseringer som "ballademager", som de ellers opponerer imod. I den konfliktløsende funktion har Københavnerteamet til opgave at støtte Socialforvaltningens andre institutioner, der arbejder med samme målgruppe som Københavnerteamet. Denne støtte forekommer typisk, hvis der er uroligheder eller problematikker med de unge i en institution. I denne funktion har gadeplansmedarbejderne som nævnt mulighed for at gå ind og mægle mellem de unge og institutionerne. I denne mægling ligger der således et potentiale for, at Københavnerteamet kan forklare de andre institutioner, hvad der ligger bag de unges handlinger. Noget som vi tidligere belyste, at Københavnerteamet finder vigtigt. I nedenstående citater fortæller Julie og Hamid om situationer, hvor de har skulle agere konfliktløsende:

Julie: Inde i vores eget center, der var der en institution, der blev angrebet af nogle unge, der kastede nogle brosten igennem et vindue, eller flere vinduer faktisk. Og der var de rigtig rigtig nervøse. Der havde de behov for noget støtte, så gjorde vi det kollegialt, at vi sad med dem om natten, de har døgnåbent, at vi sad med dem om natten som gadeplansmedarbejdere, bare for at støtte op om dem. Vi skulle ikke foretaget os noget i forhold til deres arbejde, den klarede de. Men vi skulle sørge for at skabe tryghed for medarbejderne der og sørge for ligesom at holde øje med, at de unge ikke vendte tilbage (O:19-20)

Hamid: (...) altså, vi støtter op omkring problemer. Altså hvis der nu der, nu har der været i Blomsterhaven, nogle problemer. Jamen så er det nogle vi kender også fra før, men at vise systemet at dem der kan gå med og støtte op omkring en opgave, altså hvis der er uro med unge, eller hvis klubben er blevet brændt ned, eller de hænger bare på gaden og laver ballade. Jamen, så er det deres gadeplansmedarbejdere, de er ikke så mange, så de har brug for os, så bliver der lavet sådan et samarbejdsforløb. Det kan være tre måneder, et halvt år eller hvor meget der er behov for (...) Så på den måde er vi også meget med de lokale aktører. Altså med den lokale ungdomsklub eller 18+ (F:23)

Citaterne viser, at Københavnerteamet, trods det mæglingspotentiale der ligger i den konfliktløsende funktion, ikke praktiserer dette. I den konfliktløsende funktion bruger Københavnerteamet således ikke tid på at forklare, hvorfor de unge reagerer, som de gør. Ved ikke at forklare de andre institutioner grunden til de unges reaktioner kan man advokere for, at de ikke søger at udfordre ballademager-kategoriseringen, som de ellers i deres professionelle logik opponerer mod. Grunden til at Københavnerteamet ikke går ind og "blander sig" i de andre institutioners arbejde og dermed udfordrer ballademager-kategoriseringen kan eventuelt findes i deres behov for at opretholde deres gode samarbejdsnetværk. Dette samarbejdsnetværk, og dermed behovet for social kapital, så vi tidligere, hvordan kunne hjælpe Københavnerteamet med at skabe han-

derum, således at de kunne finde smuthul i lovgivningen samt finde lærepladser til dem. Julie fortæller blandt andet om en episode, hvor hun ikke har været enige med en institution i forhold til en håndtering af en ung. Episoden omhandler en ung, som havde skrevet sig på en liste til spisning i en institution efter fristens udløb, hvilket resulterede i, at pædagogen, ifølge Julie, overfusede den unge. I nedenstående citat beskriver Julie, hvordan hun forholdt sig til dette:

Og jeg stod der og kiggede, hvor jeg sådan tænkte, hvis jeg går ind og korrigerer hende foran ham, der var også andre i rummet, så bliver hun ligesom underdog, og så er jeg godt klar over, så bliver jeg ligesom den der helteagtige. Og hvis jeg ikke siger noget, så overskrider jeg mine private grænser, eller personlige grænser, for det kan jeg simpelthen ikke stå og se på. Altså, det vil jeg simpelthen ikke høre på det der. Og det har været en barriere, eller det kan være et dilemma. (F:30)

Julie oplever altså, at en ung ikke bliver behandlet efter den håndtering, der ligger i Københavnerteamets professionelle logik. Hun er dog meget bevidst om i ovennævnte episode ikke at give udtryk for sin holdning til pædagogens håndtering af den unge. Københavnerteamet er altså meget bevidste om at opretholde det gode samarbejdsnetværk ved at være bevidste i interaktionen med samarbejdspartnerne. En bevidsthed som ender med at dominere den måde Københavnerteamet er med til at møde de unge på til trods for, at dette strider mod deres professionelle logik om, at de unge ikke skal håndteres igennem sanktioner. Hensynet til institutionerne i samarbejdsnetværket ender således i denne situation med at veje tungere end det at ville udfordre de andre institutioners kategoriseringer og håndtering af de unge. Ashraf udtrykker yderligere, at denne "holden tilbage" i Københavnerteamets samarbejde med andre institutioner er et bevidst valg, da han mener, at en eksplicitering af Københavnerteamets håndtering af de unge, deres professionelle logik om ikke at møde de unge med sanktioner, ville placere dem i tydelig opposition til institutionerne, og at dette ville have konsekvenser for samarbejdet, da institutionerne ville opfatte Københavnerteamet som "*dum-naive*" og derfor have modstand på at indgå i samarbejdet (F:30). Bourdieu taler her om, at når man som velfærdsrepræsentant skal samarbejde med andre velfærdsrepræsentanter, der har andre tilgange, og når man som velfærdsrepræsentant på den ene side er underlagt en funktion og på den anden side en selvstændighed kan der skabes "*an impossible mission*" (Bourdieu 1999a:189). I Københavnerteamets tilfælde en "*an impossible mission*" i forhold til at føre deres egen professionelle logik ud i livet.

Det er ikke kun i institutionerne, at Københavnerteamet oplever, at der arbejdes med snævre kategoriseringer af de unge. Gadeplansmedarbejderne fortæller ligeledes, hvordan der inden for de forskellige forvaltninger bliver opstillet "*kasser og bokse*", som de unge skal passe ind i.

Gadeplansmedarbejderne giver udtryk for, at de færreste af de unge passer ind i disse kasser, da de unge tilhører en gruppe med mange forskellige og sammensatte problematikker (F:35). Man kan altså tale om, at forvaltningerne har mulighed for at udøve en symbolsk magt i definitionen af, hvilke kasser og bokse de unge skal passe ned i. Kassetænkningen betyder ifølge gadeplansmedarbejderne, at der tit opstår uenigheder i forhold til, hvem der har ansvaret for de unge. Som konsekvens af dette fortæller Hamid, at han ser, hvordan de unge ofte ender med *“at blive parkeret”*, hvoraf ingen tager ansvar for de unge (O:26). Julie tilføjer herefter, at hun ikke kun mener, at kassetænkningen alene er årsagen til, at forvaltningerne ikke tager det nødvendige ansvar for de unge. Hun ser ligeledes, at de økonomiske hensyn kan spille en afgørende rolle. Julie fortæller i nedenstående et eksempel på, hvordan hun har mærket dette:

Julie: Jeg tror, at det tog mig næsten halvandet år, før jeg fik hjælp til denne her pige. Der var ingen, der ville røre ved hende *“Jamen, hun er ikke en tidligere socialsag”*. *“Og hvad så? For helvede altså”* Der kunne jeg bare mærke, der blev jeg bare, det er fandeme op af bakke. Så lykkes det altså ikke. Og hun [pigen] gav jo heldigvis ikke op, for jeg havde bare fat i hende. Men havde jeg nu ikke haft fat i hende, så var hun smuttet, og hun, jamen, jeg kan blive ved. Og hun ville gøre selvmord og alt muligt, og der var bare ingen, der ville røre hende. Åh, der lykkes det ikke.

Interviewer: Hvorfor ville de ikke røre hende? Fordi hun ikke tidligere var en socialsag eller?

Julie: Jamen, nogen vil ikke altid røre de unge, hvis de ikke har været en tidligere socialsag. Så vil man være i tvivl om, hvem der skal tage ansvaret for hende. Jeg tror sgu også, at det handler lidt om økonomi.

(O:25)

Julie ser således, hvordan de unge først officielt kan blive anerkendt som en socialsag og gøre krav på hjælp, hvis de passer ind i forvaltningens opstillede kasser. Dette ser Julie som problematisk, da de unges problemer sjældent matcher disse kategorier. Københavnerteamet er således her også nødt til at trække på deres samarbejdsnetværk, og altså på deres sociale kapital, når de møder disse forhindringer. Julie fortæller i nedenstående citat, hvordan et godt samarbejdsnetværk kan være en hjælp i arbejdet med de unge:

(...) Der hvor det er lettere, det er når man kender en sagsbehandler eller socialrådgiver, der er inde over fra en eller anden side. Det kan for eksempel være, jeg har et samarbejde med en fra jobcenteret. Hende kender jeg efterhånden rigtig, rigtig godt, fordi vi har talt sammen rigtig, rigtig meget i forhold til nogle 18+ unge. Og det er bare suverænt, fordi det der sker, det er, når man kender folk, så bytter man tjenester. Som jeg sagde før, så kan jeg få opkald. Altså, som jeg sagde før *“kender du denne her ung? Kan du ikke lige finde ham? Kan du ikke lige sørge for, at han kom-*

mer?”. Den leverer jeg til hende. Så kan jeg ringe til hende og sige “jeg har brug for hjælp med ham her lige nu, situationen er sådan og sådan, hvad tænker du?”. Så kan man lave en sparring omkring det i stedet for, at de [de unge] bare bliver kastet ud i et eller andet forløb som slet ikke egentlig er egnet til dem. Men fordi de ikke kender dem, og de sætter dem ud fra det, som de vurderer, så sker der noget helt andet. Så hvad kan man sige, proceduren eller forretningsgangen bliver meget mere flydende og meget mere elastisk faktisk også. Og bedre, hurtigere og hundrede andre ting. Og det er skide fedt. Og det samme med i socialforvaltningen, internt, hvis man lige får fat i en man kender omkring en ungesag med en under 18 år. Det der med, at der kan ske noget og sige “hey, hvad var der med denne her kontaktperson? Jeg har fået samtykke til at ringe, men jeg forstår ikke helt hvad det er.” Jo større kendskab, jo hurtigere ekspedition.

(O:18)

Julie fortæller videre, at et godt samarbejdsnetværk betyder, at der kan skabes små specielle kasser til de unge, som er tilrettelagt ud fra den unges udgangspunkt:

[...] “Jamen hvordan med den her ung? Jeg kan se, han er blevet placeret i CBS [Copenhagen Business School]. Hvorfor er er det lige, at I tænker CBS? Han er jo sådan og sådan og sådan. Altså jeg tænker helt klart, ud fra min viden om ham, han kan jo ikke placeres der, han kommer aldrig til at gennemføre det, han kommer til at droppe ud, og så kommer han ikke til at få hans kontakthjælp, og så kommer han til at stå inde ved jer igen”. Nå, men nu har de bestemt sådan og sådan, og de kan ikke rive ham tilbage. Så kommer man hen til en man kender, så siger de “ja, altså vi kan ikke, men altså, det kan vi jo egentlig godt, fordi, men så skal argumentationen være på plads”, så det handler ikke om at man bøjer reglerne, men det handler om, hvor langt gider man at gå (...) Men der sker bare noget. Der kommer en eller anden større interesse for at finde noget sammen, som den unge gerne vil frem for, at denne her unge skal, at den her unge er uddannelses (...) eller, hvad hedder det eller jobparat. Eller nej, han er aktivitetsparat, så han bliver kastet i denne her kasse, og så skal du jo følge, og så skal du jo, nå hvad siger vi, markmandsincitament, af sted med dig og du ryger derhen. Så på en eller anden måde, man bøjer ikke noget, men man laver de der små specielle kasser, som jeg snakkede om før, hvor de er lidt mere tilrettelagt ud fra den unges synsvinkel (O:41)

Et godt samarbejdsnetværk kan altså åbne op for, at Københavnerteamet kan gøre brug af de andre velfærdsrepræsentanter, og ved at “bytte tjenester” kan der således skabe et rum for sparring omkring den unges situation. I sparringsdialogen kan Københavnerteamet få indflydelse og få deres egne forståelser af, hvordan de unge skal håndteres igennem, hvilket gør, at indsatsen med den pågældende ung ifølge dem organiseres mere flydende og elastisk. Københavnerteamets høje sociale kapital betyder altså, at Københavnerteamet får mulighed for at tilegne sig en symbolsk kapital inden for visse velfærdsinstitutioner. Hvorimod gadeplansmedarbejderne uden dette samarbejdsnetværk ikke ville være blevet inviteret til en sparringsdialog, hvoraf de unge, ifølge Københavnerteamet, ville “blive kastet ud i forløb, som ikke passer til dem”, fordi de pågæl-

dende velfærdsrepræsentanter ikke ville have kendskabet til den pågældende ung og dennes situation. Hamid medgiver Julie i dette og fortæller, at han også ser, at når man først lærer hinanden at kende og *"har hjulpet hinanden"*, så er der *"ikke noget der ikke kan lykkes"* (F:26).

På trods af at såvel Julie som Hamid giver udtryk, at det er muligt at få deres egne forståelser om de unge igennem via et godt samarbejdsnetværk, giver særligt Julie udtryk for en frustration over, at der skal være et kendskab førend der opstår en hurtigere og mere fleksibel sagsbehandling og giver udtryk for, at det *"hurtigt kan blive noget indspist noget"* (O:22). Julie fortæller om, hvordan hun i møder med samarbejdspartnere oplever, at hvis der er nogle kender hinanden, så lyttes der mere til disses perspektiver end til Københavnerteamets, hvis Københavnerteamet ikke kender pågældende samarbejdspartnere. Julie argumenterer således for, at Københavnerteamet uden et godt samarbejdsnetværk ville have svært ved at få deres perspektiver igennem (O:23).

Delkonklusion

Følgende underafsnit har haft til formål at fremanalysere, hvilke professionelle logikker Københavnerteamet trækker på, når de skal forklare, hvordan de unge bør håndteres, når de er endt i en kriminalitetstruet eller kriminel position.

Københavnerteamet trækker i deres praksislogik på den professionelle logik om, at de unge skal håndteres ud fra en ikke-sanktionerende tilgang, samtidig med at Københavnerteamet ikke mener, at man bør kategorisere de unge inden for snævre kategoriseringer. Denne professionelle logik står i kontrast til mange af de institutioner Københavnerteamet samarbejder med, som trækker på den kontekstuelle institutionelle sanktioneringslogik i håndteringen af de unge.

Denne praksislogik skaber hos Københavnerteamet en konflikthed. Denne konflikthed er dog udtalt. Gennem vores fremanalysering ser vi, hvordan Københavnerteamet qua deres konfliktløsende funktion ender med i nogle tilfælde ikke at kunne praktisere deres professionelle logik, hvorfor de i nogle tilfælde ender med at reproducere de kategorier, de unge bliver placeret i – kategorier Københavnerteamet ellers opponerer imod. På trods af dette formår Københavnerteamet dog i nogle tilfælde qua deres sociale kapital at skabe fleksible kasser til de unge, hvorfor Københavnerteamet har mulighed for at opnå en symbolsk magt, hvor de kan udfordre de snævre kategoriseringer og sanktioneringslogikker, hvorfor Københavnerteamet også har et handlerum.

Ovenstående fund omkring Københavnerteamets praksislogik er udsprunget af at være cas-

especifikke. Det er således ikke sikkert, at Københavnerteamets forståelse af, hvordan de unge bør håndteres vil være at finde inden for andre opsøgende gadeplansindsatser. Vi argumenterede dog i Del I for, hvordan vi mener at kunne argumentere for, at mange opsøgende gadeplansindsatser er pålagt samme konfliktløsende funktion som Københavnerteamet. Der kan derfor i gadeplansmedarbejderpositionen forekomme en konfliktfyldt position, hvis man som gadeplansmedarbejder skal samarbejde med mange forskellige forvaltninger og institutioner, som har forskellige forståelser af håndtering af målgruppen. I og med samarbejdsnetværket er vigtigt for gadeplansmedarbejderpositionen kan der opstå en konflikt i gadeplansmedarbejderpositionen, da man som gadeplansmedarbejder sommetider må acceptere og reproducere nogle af de kategorier, som der pålægges de unge i de andre institutioner, selvom man som gadeplansmedarbejder måske ikke er enige i disse kategoriseringer, for ikke selv at placere sig i opposition til de institutioner, de skal støtte op om.

Der kan dog skabes et handlerum inden for gadeplansmedarbejderpositionen ved at opretholde et godt samarbejdsnetværk, da de derigennem kan søge at få indflydelse på håndteringen af de unge.

Refleksioner

Ovenstående fund nuancerer således, den forskning vi i specialet skriver os ind i. Vi ser eksempelvis ikke i ovenstående fund, hvordan det er de neoliberale tendenser, der skaber en konfliktfyldt professionsposition, som der vises i 'At skabe en professionel – Ansvar og autonomi i velfærdsstaten'. I vores fund ser vi, at konflikterne kan skabes af de forskellige velfærdsrepræsentanter imellem, hvis disse arbejder ud fra forskellige kategoriseringer og håndteringer af målgruppen. Man kan således argumentere for, at det kan synes relevant at løfte det analytiske blik imod, hvilke forskellige forståelser af håndtering, der eksisterer inden for de sociale indsatser, der arbejder med samme målgruppe.

Derudover bidrager fundet til at nuancere nogle af de konklusioner, der fremstilles i 'At skabe en klient'. Selvom fundet ligesom konklusionerne i 'At skabe en klient' skriver sig ind, at hjælpen inden for det sociale arbejde er betinget af institutionelle kategoriseringer som en nødvendighed, hvis brugernes situation skal relateres til eksisterende velfærdstilbud, så adskiller analysens fund sig ved at belyse gadeplansmedarbejderpositionens handlerum og mulighed for at søge og opnå indflydelse på de institutionelle kategoriseringer, således at kategoriseringerne ikke alene er en begrænsning. Fundet viser således, at handlerummet for at søge indflydelse på eget arbejde og dertilhørende kategoriseringer er til stede, såfremt man som gadeplansmedarbejder formår at have en bevidsthed omkring, hvordan man bedst muligt kan søge denne indflydelse. Hvorfor

fundet dermed også nuancerer fokuset på determinisme inden for det sociale arbejde.

På baggrund af denne nuancering bliver det således relevant at stille spørgsmålstegn ved i hvor høj grad velfærdsrepræsentanterne er bevidste om de anvendte kategoriseringer i arbejdet samt reproduktionen af disse. Derudover bevidste om hvilket potentiale der ligger i at være bevidst omkring ,hvor og hvordan man ud fra sin position som velfærdsrepræsentant kan søge indflydelse til at få sin professionelle logik igennem. Dertil kan man stille spørgsmålstegn ved, hvorfor nogle velfærdsrepræsentanter udviser en større bevidsthed omkring dette for at søge indflydelse. Er det noget særligt ved gadeplansmedarbejderpositionen som gør, at denne bevidsthed skærpes - i så fald hvorfor og hvad kan dette bruges til?

"Selvfølgelig er vi jo tryghedsskabende og sådan noget. Men det jeg synes, der giver mig noget personligt, det er når jeg kan se, at det går godt med den ene unge" – Hvordan forskellige forståelser af formål skaber en konfliktfyldt gadeplansmedarbejderposition

Følgende underafsnit har til formål at fremanalysere, hvilke professionelle logikker Københavnerteamet trækker på, når de skal forklare, hvad Københavnerteamets indsatsformål er.

Den almene borgers behov eller de unges behov?

Vi ser, hvordan Københavnerteamets professionelle logikker både taler sig ind i og taler sig op imod de institutionelle logikker, når de skal forklare, hvad Københavnerteamets indsatsformål er.

Umiddelbart eksisterer der ikke mellem gadeplansmedarbejderne en entydig forståelse af, hvad Københavnerteamets overordnede indsatsformål er:

Hamid: Det er at støtte de unge med deres problemer. Hvis de har problemer, så skal vi også støtte dem. Hvad der er bedst, vil jeg sige, sådan samfundsmæssigt (O:1)

Julie: Det overordnede formål det er at vi er tryghedsskabende. Det vil det altid være. Og så, ind under at være tryghedsskabende, det er jo også at tage fat i de problematikker der ligger, som Hamid siger: At man støtter de unge. At man er synlig i gadebilledet. Og der er det ikke kun synlig i forhold til de unge, der er det også i forhold til gamle Hr. og Fru. Nielsen. At de ser, at der render nogen rundt på gaderne, så de også kan føle sig trygge, når de går ude. Eller hvis de står i deres vindue og kigger ud. Så det er sådan, altså. Overordnet set er det en tryghedsskabende indsats, som også er en forebyggende indsats. Man kan sige, det er sådan ligesom de to store, ville jeg i hvert fald mene. Og så som Hamid han siger, så er det fuldstændig korrekt, så er det at støtte de unge. Følge dem. Møde dem hvor de er. Alle de der ting, de hører under. Men det hører indenunder det at være tryghedsskabende. Hvis man ligesom skal stille to store søjler op (O:2)

Hamid lægger altså ud med at sige, at han forstår formålet med deres indsats som værende det at støtte de unge, altså den relationsskabende funktion, hvorefter Julie svarer, at hun mener, det overordnede formål er at være tryghedsskabende, altså den konfliktløsende funktion. Herefter nuancerer hun dog dette udsagn ved at sige, at støtten af de unge hører under det tryghedsskabende formål, mens den anden del rummer det at være synlig i gadebilledet med formålet om at skabe tryghed for "*gamle Hr. og Fru Nielsen*". Julie udtrykker altså, at indsatsen ikke kun er til for de unge men ligeligt er til for at skabe tryghed for det resterende samfund ved at vise, at der bliver taget hånd om problemerne med de unge. Hamid medgiver Julie i dette, men lægger også

igen vægt på, at det er de unge og fokuset på dem, han forstår som formålet med indsatsen, og herunder også det som for ham er mest værdifuldt:

Og selvfølgelig er der jo det der tryghedsskabende og sådan noget. Men det jeg synes, der giver mig noget personligt, det er når jeg kan se, at det går godt med den ene unge. Man har støttet ham og hjulpet ham. Han får et normalt liv. Eller styr på sit liv (O:2)

Hamid udfolder, at det der giver ham noget, så han ikke kører sur i det er, når "(...) *man kan rette de unge ind på den rigtige vej*". Hvorefter han uddyber, at "den rigtige vej" handler om at få de unge i gang med uddannelse og "*alt det der*" (O:3). Herefter opstår der tøven i interviewsituationen omkring "det rigtige svar" af, hvad indsatsens formål er. Julie ender med at sige, at:

Det kommer an på hvilken vinkel. Fordi det kan godt være, at jeg misforstod spørgsmålet (...) Hvis I spørger forvaltningen, hvad vi er sat i værk til, så vil de jo sige, det jeg sagde. Men hvis du spørger os, jeg ville sige det samme som Hamid. Så det er jo hvem du spørger (...) Fordi jeg er enig med Hamid. Hvis du spørger os, så, det kan det godt være, at vi overordnet set er tryghedsskabende, men det er, jeg læner mig mere op af det, der jo selvfølgelig er at rette de unge fra kriminalitet (...) Men spørger man oppe af og ned, så vil de sige noget andet altså. Så vil de sige, vi er tryghedsskabende (O:3)

Julie er altså bevidst om, at der i Socialforvaltningen hersker en kontekstuel institutionel logik, om at grunden til at ungdomskriminalitet skal forebygges skyldes den almene borgers utryghed. Såvel Julie som Hamid udtaler da også, at de er bevidste om, at Københavnerteamet har en konfliktløsende funktion. På trods af dette giver gadeplansmedarbejderne udtryk for, at det i Københavnerteamet handler om at rette den unge ind fra kriminalitet og få denne i uddannelse for den unges skyld, hvorimod den kontekstuelle institutionelle logik betoner, at de unge skal rettes ind og i uddannelse for at skabe tryghed for den almene borger. Københavnerteamet har således en professionel logik om, at deres indsats centrerer sig om hensynet til de unge og ikke om hensynet til at sikre en tryggere by for den almene borger.

Selvom Københavnerteamet ikke trækker på den kontekstuelle institutionelle tryghedslogik som en væsentlig del af deres professionelle logik, fylder de konfliktløsende funktioner alligevel en del i deres arbejde. Eksempelvis bliver Københavnerteamet tilkaldt af samarbejdspartnere, såsom andre institutioner og politiet, hvis de har brug for støtte i forbindelse med konflikter eller konfliktoptrapninger i lokalmiljøerne. Denne støtte indebærer også, at Københavnerteamet skal videregive vurderinger af urolighederne til øvre ledelse. Københavnerteamets konfliktløsende

funktion kommer således både i spil i forhold til at støtte op om andre institutioner i ophedede situationer men ligeledes i forhold til at være tilstede for at kunne forstå konfliktsituationen og kunne videreformidle deres viden om årsagerne til konfliktsituationen. Københavnerteamet bliver trukket på i sådanne situationer netop på baggrund af relationskabelsfunktion, hvorigennem de har stor kontakt til de unge og dermed ofte insiderviden om årsagen til urolighederne, hvorfor de har kan gøre brug af deres sociale kapital.

Den viden Københavnerteamet besidder kan ses som en symbolsk kapital, idet Københavnerteamet gennem denne viden får legitimitet til at bestemme, hvilken viden der videregives og hvordan og dermed mulighed at videregive de forståelser, der ligger i deres professionelle logik. Vi ser dog også, hvordan der kan argumenteres for, at Københavnerteamets konfliktløsende funktion kan være problematisk. Dette da Københavnerteamet udover en konfliktløsende funktion som nævnt også har en relationskabelsfunktion. Dette betyder, at Københavnerteamet både skal videregive viden om årsagen til uroligheder til øvre ledelse, samtidig med at de skal bevare relationen til de unge, hvor de ved at videregive viden risikerer at bryde denne relation. Julie giver dog udtryk for, at dette ikke er problematisk, da der eksempelvis fra politiets side er en respekt for, at Københavnerteamet ikke videregiver al viden:

De [politiet] er meget, i hvert fald nu, har fået en meget større respekt for vores faglighed, i forhold til, de ved jo godt, selvfølgelig har vi fingeren på pulsen, selvfølgelig ved vi nogle ting nogle gange, hvor man kan sige, i princippet så skal den viden jo nok videre, men omvendt, de ved også godt selv meget af tiden, og omvendt igen så har de også en respekt for, at hvis jeg går ud og siger noget, og folk kan finde ud af at jeg har sagt det her, så kan jeg ikke komme i Grønhøjen i morgen. Så er mit arbejde slut (F:37)

Der er således umiddelbart ikke en konflikt mellem Københavnerteamets konfliktløsende funktion og deres relationskabelsfunktion. Julie og Hamid fortæller dog, at politiet aflytter nogle af Københavnerteamets gadeplansmedarbejderes telefoner, herunder både Julies arbejds- såvel som privattelefon, hvilket giver politiet adgang til noget af den viden, Københavnerteamets gadeplansmedarbejdere måske ville tilbageholde.

Julie fortæller i denne sammenhæng, at hun synes det er *"provokerende"*, *"pisse irriterende"* og *"mega grænseoverskridende"*, samt at hun føler sig *"udstillet og krænket"* (O:37-38). På trods af disse meget følelsesladede udsagn, fortæller Julie ligeledes, hvordan hun bevidst vælger ikke at give udtryk for denne frustration. Dette da hun mener, at hun ikke ville få noget ud af at kontakte politiet og bede dem stoppe aflytningerne. Julie fortæller derfor, at hun har valgt at *"lukke øjnene for det"*, da det ellers ville have konsekvenser for i hvor høj grad, hun ville være i stand til at sa-

marbejde med dem professionelt (O:37). Julie fortæller dog også, at havde hun haft *"magten eller mulighederne for at råbe de rigtige op og sige "nu stopper I fandeme. Det er ikke okay"*, så havde hun gjort det (O:38). Det bliver således igennem Julies fortælling tydeligt, at Københavnerteamet er placeret i en underdanig position i forhold til politiet. Dette er interessant, da samarbejdet med politiet netop er en del af Københavnerteamets konfliktløsende funktion. Denne meget ulige samarbejdsrelation fremstår således atypisk i forhold til, hvordan Københavnerteamet ellers *"bytter tjenester"* med andre samarbejdspartnere, som vi så det i forbindelse med sagsbehandlere. Her var der handlerum til at få Københavnerteamets forståelser igennem. Julie udtrykker dertil, at hun føler, at politiet med deres aflytning uretmæssigt mistænker Københavnerteamet i deres udførsel af det, som Julie betegner som Københavnerteamets kerneopgaver, det relationskabende arbejde med de unge. Man kan således stille spørgsmålstejn ved betydningen af det ulige magtforhold mellem politiet og Københavnerteamet som tryghedsskabende indsatser, der arbejder med den samme målgruppe.

Selvom Københavnerteamet ikke taler sig ind i den kontekstuelle institutionelle tryghedslogik, taler de sig ind i den kontekstuelle institutionelle uddannelseslogik, som betoner, at vejen ud af ungdomskriminalitet går gennem uddannelse. Både Julie og Hamid er bevidste om, at de i arbejdet med de unge har et formål om at få brobygget dem til uddannelse:

Julie: Det handler ikke om at understøtte, det handler om, at de kommer ud med deres ting, og så bagefter kan man tage dialogen, når de har fået rensset luften ud. Hvad er det så, du tænker nu? Hvordan kan man så gå konkret til det her. Frem for det her, for det ved vi godt, at det holder ikke, så hvad gør vi så? Noget med at møde de unge på deres principper men uden, at man nødvendigvis bliver styret af det. Man kan jo godt møde dem, hvor de er og stadigvæk have en dagsorden med det. Tænker jeg (F:5)

Hamid: (...) hvordan møder man de unge i øjenhøjde, hvor man taler om det, de synes, der er essensen i problemstillingen og ikke vores skjulte agenda i, hvorfor vi synes, de skal noget (F:4)

Københavnerteamet stiller således ikke spørgsmålstejn ved dette formål, hvorfor de heller ikke stiller spørgsmålstejn ved uddannelse som vejen til at blive inkluderet i samfundet.

Vi fremanalyserede tidligere, hvordan det ud fra Københavnerteamets professionelle logik forklares, at de unge ender i en kriminalitetstruet eller kriminel position på grund af, at de unge udelukkes fra kategorien dansk, hvilket Københavnerteamet dog ikke har symbolsk kapital til at ændre. Københavnerteamet placerer sig således, på grund af deres assimilative position, i en position, hvor de kapitaler, som er af høj værdi i det danske samfund, og som de via deres relations-

skabende og brobyggende funktion, kan give de unge adgang til, er begrænsede til uddannelse og erhvervsliv. Det paradoksale i denne brobyggende funktion bliver således at Københavner-teamet ender med alene at kunne praktisere en indsats, hvor deres formål er at ændre på de unge ved at socialisere dem til at tage en uddannelse eller komme i beskæftigelse. Herigennem er det således de unge, der med støtte fra Københavner-teamet, skal forandre sig, og altså ikke den omverden som Københavner-teamet ellers i deres professionelle logik retter kritik imod.

Delkonklusion

Ovenstående underafsnit har haft til formål at fremanalysere, hvilke professionelle logikker Københavner-teamet trækker på, når de skal forklare, hvad Københavner-teamets indsatsformål er.

Københavner-teamet trækker i deres praksislogik på en professionel om, at deres formålet med deres indsats er at varetage de unges behov, hvorfor de tager afstand fra den kontekstuelle institutionelle tryghedslogik som centrerer sig om hensynet til den almene borger, om end de anerkender dens tilstedeværelse i deres praksislogik. På trods af at Københavner-teamet ikke trækker på tryghedslogikken varetager de alligevel mange konfliktløsende opgaver, hvor de blandt andet bliver brugt til at videregive viden til øvre ledelse omkring årsagerne til uroligheder. Københavner-teamet har her umiddelbart et handlerum til i den konfliktløsende position til at være selektiv i, hvilken viden Københavner-teamet videregiver for at bevare relationen de unge. Der kan dog opstå en konflikthed i kraft af, at deres handlerum til at være selektiv begrænses, når politiet uden gadeplansmedarbejdernes samtykke aflytter deres telefoner og dermed giver dem selv adgang til den viden, Københavner-teamet ellers kan have besluttet at selekttere i for at opretholde relationsskabelsesfunktionen.

Københavner trækker i deres praksislogik yderligere på en kontekstuel institutionel uddannelseslogik, hvor de mener, at deres formål er at få de unge brobygget til uddannelse. Det paradoksale i denne brobyggende funktion bliver, at Københavner-teamet ender med alene at kunne praktisere en indsats, hvor deres formål er at ændre på unge ved at socialisere dem til at tage en uddannelse eller komme i beskæftigelse. Herigennem er det således de unge der med støtte fra Københavner-teamet skal forandre sig og altså ikke den omverden, som Københavner-teamet ellers i deres professionelle logik retter kritik imod.

Ovenstående fund omkring Københavner-teamets praksislogik er udsprunget af at være cas-especifikke. Fundet omkring at Københavner-teamet ender med at ændre på de unge i inklud-

eringen af dem fremfor den omverden, de ellers mener er skyld i de unges kriminalitetstruede eller kriminelle position, mener vi ikke at kunne anvende til at sige noget generelt om fænomenet den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition. Dette da det som tidligere nævnt ikke er sikkert, at andre opsøgende gadeplansindsatser vil forklare de unges kriminalitetstruede eller kriminelle position på samme måde som Københavnerteamet.

Vi argumenterede dog i Del I for, hvordan vi mener at kunne argumentere for, at mange opsøgende gadeplansindsatser er pålagt samme funktioner som Københavnerteamet, herunder såvel den konfliktløsende funktion som den relationsskabende funktion. Der kan altså forekomme en konfliktfyldt gadeplansmedarbejderposition, når man som gadeplansmedarbejder skal balance og varetage mange forskellige funktioner og dermed interesser og behov, som man som gadeplansmedarbejder ikke har handlerum til selv at definere. I den konfliktløsende funktion er det eksempelvis hensynet til den almene borgers behov, der varetages, mens den relationsskabende funktion er centreret omkring at varetage målgruppens behov. Man kan dog tale om, at der i gadeplansmedarbejderpositionen ligger et handlerum til i den konfliktløsende funktion at bestemme, hvilken viden der videregives og hvordan og dermed mulighed for at videregive de forståelser, der ligger i gadeplansmedarbejderens professionelle logik.

Refleksioner

Ovenstående fund nuancerer således, den forskning vi i specialet skriver os ind i. I dette tilfælde særligt i forhold til Kevin Perrys ph.d. der netop belyste, hvordan gadeplansmedarbejderne i hans undersøgelse vægtede deres samarbejde og underretningspligt højere end relationsskabelsen til de unge. Dette rettede Kevin en skarp kritik mod, da gadeplansmedarbejderne således indtog en "social politifunktion", hvorfor der ingen tillid var til dem fra de unge, og de derfor ikke kunne lykkes med arbejde med de unge. Vores fund viser her, at de gadeplansmedarbejdere vi undersøger omvendt af Perrys er meget opmærksomme på, at de i deres konfliktløsende funktion ikke bryder den tillidsfulde relation til de unge. Det bliver dog vigtigt her at understrege, at Perrys ph.d. er baseret på et feltstudium, hvorfor han kan have set ting, vi ikke har kunne se gennem vores interviews.

Vores fund viser altså, at gadeplansmedarbejderpositionen også besidder en position, hvor de ikke blot skal betragtes som passive aktører inden for de institutionelle rammer men ligeledes har mulighed for at strategisk at benytte den konfliktløsende funktion, de har fået pålagt.

På baggrund af ovenstående fund kan man således reflektere over, hvilken betydning de mod-

satrettede krav og funktioner der umiddelbart stilles til gadeplansmedarbejderpositionen har for gadeplansarbejdet? Hvordan vægtes hovedformålet med iværksættelsen af gadeplanindsatsen, og hvem har magten til at definere det og navigere i disse modsatrettede forventninger og forståelser? Hvilken social indsats er det, man iværksætter med det opsøgende gadeplansarbejde, og hvis behov er det man ønsker at tilgodese? Samt deraf stille spørgsmålstegn ved hvornår og hvem, der har definitionsmagten til at definere, hvor det kriminalitetsforebyggende arbejde slutter og det tryghedsskabende starter?

Kapitel 6

Konklusion

Nærværende speciale har haft til formål at belyse fænomenet den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition. Fænomenet er belyst ud fra et kritisk casestudie, der tager udgangspunkt i konteksten opsøgende gadeplansindsatser målrettet udsatte børn og unge med en københavnsk gadeplansindsats, Københavnerteamet, som case.

Følgende perspektiverende konklusion vil besvare specialets problemformulering "*Hvordan konstituerer institutionelle- og professionelle logikker Københavnerteamets praksislogik? Hvilke konflikter og handlerum skaber denne praksislogik for gadeplansmedarbejderpositionen?*" ved at præsentere undersøgelsens tre væsentligste fund.

I fremanalyseringen af hvilke logikker, der er til stede inden for den institutionelle ramme Københavnerteamet er placeret inden for fandt vi, at Københavnerteamet er placeret i en position betinget af mange logikker, herunder også paradoksale logikker, og mange forskelligartede funktioner, hvor Københavnerteamet skal bære mange forskellige "kasketter".

Københavnerteamet er med deres placering inden for en velfærdsinstitution betinget af generelle institutionelle logikker produceret af den moderne velfærdsstat.

Inden for den moderne velfærdsstat hersker en inklusionslogik, hvor idealet er at inkludere marginaliserede grupper til den sociale orden. Denne inklusion søges praktiseret gennem intervention og assimilation, hvor marginaliserede grupper tildeles rettigheder gennem socialpolitikken, mens de marginaliserede grupper ligeledes søges socialiseret til at passe ind i den sociale orden – dette ved hjælp af velfærdsrepræsentanterne. Københavnerteamet indtager således her en assimilativ position, hvor de har til formål at socialisere deres målgruppe – som netop kan ses som marginaliserede på grund af deres kriminalitetstruede eller kriminelle position - tilbage i den sociale orden. I inklusionslogikken hviler dog en grundlæggende konflikt, da der med opretholdelsen af den sociale orden også produceres en uorden, hvor nogle grupper vil blive kategoriseret som uønsket inden for den sociale orden.

Københavnerteamets praksislogik er derudover betinget af kontekstuelle institutionelle logikker skabt inden for Københavns Kommunes Socialforvaltning. Her identificerede vi, at ungdomskriminalitet blev betragtet som en problemkategori, som der skulle interveneres overfor for at sikre den almene borgers tryghed, hvorfor der hersker en tryghedslogik inden for Socialforvaltningen. Der hersker desuden en individorienteret forklaring på de unges kriminalitetstruede eller kriminelle position, hvortil der hersker en uddannelseslogik samt en sanktioneringslogik i forhold til interventionen over for de unges kriminalitetstruede eller kriminelle position. Vi fandt desuden, at Københavnerteamet som institution er pålagt mange forskelligartede funktioner, og Københavnerteamet skal med deres relationsskabende-, konfliktløsende- og brobyggende funk-

tion varetage såvel målgruppens behov, den almene borgers behov, samarbejdspartners behov samt det etablerede offentlige systems behov.

Med udgangspunkt i fremanalyseringen af de institutionelle rammer Københavnerteamet er placeret inden for spillede vi de generelle institutionelle logikker op imod Københavnerteamets professionelle logikker for at kunne noget om Københavnerteamets praksislogik, og dermed hvilke konflikter og handlerum denne praksislogik kan skabe for gadeplansmedarbejderpositionen.

Analysens første fund viser, at det kan være konfliktfyldt for Københavnerteamet at praktisere deres assimilative position, da den målgruppe, de arbejder med, grundet deres etniske minoritetsbaggrund, søges holdt uden for den sociale orden.

Københavnerteamet har en professionel logik om, at forklaringen på de unges kriminalitetstruede eller kriminelle position skal findes i, at de unge udelukkes fra det danske samfund ved ikke at blive givet adgang til kategorien dansk, hvorfor Københavnerteamet har en omverdensforklaring på de unges position. Denne udelukkelse produceres ifølge Københavnerteamet særligt gennem de skærpede lovgivningskrav til dansk statsborgerskab og gennem de skærpede lovgivningskrav til den permanente opholdstilladelse, hvor de unge får sværere ved at opnå rettighederne til at tilegne sig kategorien dansk. Reproduktionen af etniske minoriteter som problemkategori produceres desuden, ifølge Københavnerteamet, gennem medie billedet og arbejdsmarkedets udelukkelse af de unge. Opretholdelsen af etniske minoriteter som problemkategori skaber en konflikthed i Københavnerteamet, da de ikke har symbolsk kapital til ændre reproduktionen af etniske minoriteter som problemkategori. Dette skaber en konflikthed hos Københavnerteamets gadeplansmedarbejdere, da de mener, at man må ændre denne reproduktion for at ændre de unges marginaliserede position. Københavnerteamet kan dog ved brug af deres sociale kapital indhente oplysninger om smuthuller i lovgivningen, som kan gøre det nemmere for Københavnerteamet at søge at give de unge adgang til kategorien dansk. Samtidig med at de kan trække på deres sociale kapital, når de skal søge at give de unge adgang til arbejdsmarkedet.

På baggrund af analysens første fund, kan vi således konkludere, at det ikke umiddelbart er de institutionelle rammer, der skaber en konfliktfyldt gadeplansmedarbejderposition. Dette på trods af at vores case ellers viser, at de institutionelle rammer forklarer de unges kriminalitetstruede eller kriminelle position ud fra en individorienteret forklaring, som adskiller sig fra Københavnerteamets omverdensforklaring. I stedet er det den statslige symbolske magtudøvelse overfor målgruppen, der skaber konflikter i gadeplansmedarbejderposition. På baggrund af

analysens første fund kan man således konkludere om fænomenet den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition, at gadeplansmedarbejderpositionen kan være konfliktfyldt at varetage, hvis den opsøgende gadeplansindsats arbejder med en målgruppe, som der er en interesse i at holde udenfor den sociale orden, hvorfor den assimilative position, som gadeplansmedarbejderne besidder, bliver konfliktfyldt at praktisere. Der ligger dog en potentiel mulighed for handlerum i gadeplansmedarbejderpositionen, hvis gadeplansmedarbejderen har opbygget en høj social kapital, som kan give adgang til at vidensdele.

Analysens andet fund viser, at Københavnerteamet på grund af deres konfliktløsende funktion kan ende med at fastholde deres målgruppe i nogle af de kategoriseringer, de ellers i deres professionelle logik opponerer imod.

Dette da Københavnerteamets behov for at opretholde deres gode samarbejdsnetværk kan betyde, at de vælger at lade være med at udfordre de andre institutioners kategoriseringer af målgruppen. Dette da de ser, hvordan et godt samarbejdsnetværk på længere sigt kan være med til at øge deres symbolske kapital til at få deres professionelle logik om, hvordan de unge bør håndteres, igennem.

Københavnerteamet tager i deres professionelle logik afstand fra den institutionelle kontekstuelle sanktioneringslogik. En logik som de giver udtryk for er til stede i mange af de institutioner, som Københavnerteamet qua deres konfliktløsende funktion skal støtte op omkring.

Københavnerteamet har en professionel logik, som handler om at have en ikke-sanktionerende tilgang i håndteringen af målgruppen samt ikke at kategorisere målgruppen i snævre kategorier. Disse snævre kategorier giver Københavnerteamet udtryk for er til stede i andre institutioner, hvor målgruppen hurtigt bliver kategoriseret som "ballademagere", hvilket fører til en hurtigere sanktionering. Vi fandt, at Københavnerteamet i praksis valgte ikke bryde med den institutionelle kontekstuelle sanktioneringslogik. Dette ved ikke at udfordre de andre institutioners kategoriseringer af målgruppen, hvorfor Københavnerteamet kan siges at ende med at bidrage til den reproduktion af kategorier, de ellers selv opponerer imod.

Grunden til at, Københavnerteamet ikke udfordrer de andre institutioners kategoriseringer kan tolkes som om, at de er bevidste om at opretholde deres samarbejdsnetværk. Dette da samarbejdsnetværket på længere sigt kan forøge deres symbolske kapital og dermed skabe handlerum til at få deres forståelser af, hvordan de unge bør håndteres, igennem.

På baggrund af analysens andet fund, kan vi således konkludere, at der inden for fænomenet den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition kan ligge en konflikt, hvis man som gadeplansmedarbejder skal samarbejde med andre sociale indsatser, der har et andet syn på håndteringen af

målgruppen. Dette da man som gadeplansmedarbejder i nogle tilfælde må acceptere og reproducere nogle af de kategorier, der pålægges målgruppen inden for andre sociale indsatser. Der kan dog skabes et handlerum inden for gadeplansmedarbejderpositionen ved at opretholde et godt samarbejdsnetværk, da man som gadeplansmedarbejder derigennem kan søge at få indflydelse på håndteringen af målgruppen.

Analysens tredje fund viser, at der er en uoverensstemmelse mellem Københavnerteamets professionelle logik om, hvad deres indsatsformål er, og hvad de kontekstuelle institutionelle logikker trækker på i forhold, hvad Københavnerteamets indsatsformål er. Fundet viser dog også, at nogle positioner har større symbolsk magt til at definere indsatsens formål.

Vi fandt, at Københavnerteamet i deres praksislogik trækker på en professionel logik om, at formålet med indsatsen er at varetage de unges behov, hvorfor de tager afstand fra den kontekstuelle institutionelle tryghedslogik som centrerer sig om hensynet til den almene borger. Trods dette varetager Københavnerteamet mange konfliktløsende opgaver, som har til formål at sikre den almene borgers tryghed, hvortil de blandt andet samarbejder med politiet. Dertil har til Københavnerteamet ligeledes til opgave at videregive viden omkring kendskab om årsager til diverse uroligheder til ledelsen i Socialforvaltningen såvel som politikere. Københavnerteamet har her umiddelbart et handlerum til i den konfliktløsende position til at være selektiv i, hvilken viden Københavnerteamet videregiver for at bevare relationen de unge. Dette handlerum er dog begrænset af politiets aflytning af deres telefoner uden samtykke, hvilket Københavnerteamet ikke udtrykker at være i en position til at kunne udfordre og søge at ændre.

Københavnerteamet trækker i deres praksislogik yderligere på en kontekstuel institutionel uddannelseslogik, hvor de udtrykker, at deres formål er at få målgruppen brobygget til uddannelse. Det paradoksale i denne brobyggende funktion bliver, at Københavnerteamet ender med alene gennem deres assimilative position at kunne praktisere en indsats, hvor de ændrer på målgruppen ved at socialisere dem til at tage en uddannelse eller komme i beskæftigelse. Herigennem er det således målgruppen, der skal forandre sig, og altså ikke den omverden som Københavnerteamet ellers i deres professionelle logik retter kritik imod.

På baggrund af analysens tredje fund kan vi således konkludere om fænomenet den konfliktfyldte gadeplansmedarbejderposition, at der forekomme en konfliktfyldt gadeplansmedarbejderposition, når man som gadeplansmedarbejder skal balance og varetage mange forskellige funktioner og dermed interesser, som man som gadeplansmedarbejder ikke har handlerum, og dermed symbolsk magt, til selv at definere. Man kan dog tale om, at der i gadeplansmedarbej-

derpositionen ligger et handlerum til i den konfliktløsende funktion at bestemme, hvilken viden der videregives og hvordan og dermed mulighed for at videregive de forståelser, der ligger i gadeplansmedarbejderens professionelle logik.

Litteraturliste

Aner, Louise Glerup, Stine Bisgaard, Jon Toft-Jensen & Louise Østergaard Andersen (2011): *De unge væk fra gaden – Effektive metoder i kriminalpræventivt arbejde i udsatte boligområder*. Center for Boligsocial Udvikling

Balvig, Flemming (2015): *Kriminalitetens udvikling*. Det Kriminalpræventive Råd

BET (1953): Betænkning nr. 59 vedrørende den tilpasningsvanskelige ungdom I: Sandbjerg Hansen, Christian (2014): Ungdomsklubberne og gadeplansarbejdets historie og aktualitet I: Johannsen, Gundi Schrötter & Mimi Petersen (red.) (2014): Unge livsvilkår – Muligheder, risici og professionelle udfordringer. 1. udgave. Akademisk Forlag. Side 48-68

Bloksgaard, Lotte og Pernille Tanggaard Andersen (2012): Fokusgruppeinterviewet – når gruppedynamikken er redskabet. I: Michael Hviid Jacobsen & Syne Qvotrup Jensen (red.): Kvalitative udfordringer. Hans Reitzels Forlag. Side 25-46

Borrits, Ruth & Hans-Erik Rasmussen (2012): *Opsøgende gadeplansarbejde blandt unge – En håndbog om opsøgende socialt arbejde som metode*. 1. udgave. Hans Reitzels Forlag

Bourdieu, Pierre (1997): *Af praktiske grunde – Omkring teorien om menneskelig handlen*. Hans Reitzels Forlag. Side 15-32

Bourdieu, Pierre (1998): Socialt rum og symbolsk magt I: Callewaert, Staf, Martin Munk, Morten Nørholm et al. (red) (1998): Centrale tekster inden for sociologi og kulturteori. 1. udgave. Akademisk Forlag. Side 52-70

Bourdieu, Pierre, Alain Accardo, Gabrielle Balazs, Stéphane Beaud, Francois Bonvin, Emmanuel Bourdieu, Philippe Bourgois, Sylvain Broccolochi, Patrick Champagne, Rosine Christin, Jean-Pierre Faguer, Sandrine Garcia, Remi Lanoir, Françoise Euvrard, Michel Pialoux, Louis Pinto, Denis Podalydés, Abdelmalek Sayad, Charles Soulié, Loïc J. D. Wacquant (1999): *The Weight of the World – Social Suffering in Contemporary Society*. Polity Press

Bourdieu, Pierre (1999a): An Impossible Mission I: Pierre Bourdieu, Alain Accardo, Gabrielle Balazs et al.: The Weight of the World – Social Suffering in Contemporary Society. Polity Press. Page 189-203

Bourdieu, Pierre (1999b): The Abdication of the State I: Pierre Bourdieu, Alain Accardo, Gabrielle Balazs et al.: The Weight of the World – Social Suffering in Contemporary Society. Polity Press. Page 181-188

Bourdieu, Pierre (1999c): Understanding I: Pierre Bourdieu, Alain Accardo, Gabrielle Balazs et al.: The Weight of the World – Social Suffering in Contemporary Society. Polity Press. Page 607-627

Bourdieu, Pierre (2007): *Den praktiske sans*. 1. udgave. Hans Reitzels Forlag

Bourdieu, Pierre & Loïc Wacquant (2009): *Refleksiv sociologi*. 1. udgave. Hans Reitzels Forlag

Brinkmann, Svend & Lene Tanggaard (red.) (2010): *Kvalitative metoder – En Grundbog*. 1. udgave. Hans Reitzels Forlag

Bryderup, Inge M. (2010): *Ungdomskriminalitet, socialpolitik og socialpædagogik*. 1. udgave. KLIM

Caswell, Dorte (2005): *Handlemuligheder i socialt arbejde – Et casestudie om kommunalfrontlinjepraktik på beskæftigelsesområdet*. Roskilde Universitetscenter

Center for Forebyggelse og Rådgivning (2015): *Københavnerteamet I*: <https://centerforebyggelseograadgivning.kk.dk/artikel/kobenhavnertemaet>. Lokaliseret 10. oktober 2015

Fallov, Mia Arp & Nissen, Maria Appel (2014): Relationel magt – Om forholdet mellem professionel og borger I: Hansen, Steen Juul (red.) (2014): Professionelle i velfærdsstaten. 2. udgave. Hans Reitzels Forlag. Side 200-234

Forandringskompasset (2014): *Vejledning til forandringskompasserne på børne- og ungeområdet*. Socialforvaltningen, Københavns Kommune

- Fowler, Bridget (1996): An Introduction to Pierre Bourdieu's 'Understanding' I: Theory, Culture & Society. Vol.13. Sage Publications. Page 1-16
- Flyvbjerg, Bent (2010): Fem misforståelser om casestudiet I: Brinkmann, Svend & Lene Tanggaard (2010): Kvalitative metoder. En grundbog. 1. udgave. Hans Reitzels Forlag. Side 463-487
- Frederiksen, Nana Øland, Bence Bøje-Kovacs & Jonas Lindstad (2014): *Relationsarbejde i udsatte boligområder - Hvad får de unge ud af det?* Center for Boligsocial Udvikling
- Gade Nielsen & Pihl Hansen (2000): Opsøgende socialt arbejde: En kortlægning og analyse på baggrund af erfaringer i København og Frederiksberg kommuner I: Borrits, Ruth & Hans-Erik Rasmussen (2012): Opsøgende gadeplansarbejde blandt unge – En håndbog om opsøgende socialt arbejde som metode. 1. udgave. Hans Reitzels Forlag. Side 25
- Halkier, Bente (2014): *Fokusgrupper*. 2. udgave. Forlaget Samfundslitteratur
- Hammerslev, Ole, Jens Arnholtz Hansen & Ida Willig (red.) (2009): *Refleksiv sociologi i praksis – Empiriske undersøgelser inspireret af Pierre Bourdieu*. 1. udgave. Hans Reitzels Forlag
- Hammerslev, Ole & Jens Arnholtz Hansen (2009): Indledning I: Hammerslev, Ole, Jens Arnholtz Hansen & Ida Willig (red.) (2009): Refleksiv sociologi i praksis – Empiriske undersøgelser inspireret af Pierre Bourdieu. 1. udgave. Hans Reitzels Forlag. Side 11-37
- Hansen, Steen Juul (2014): Den offentlige organisation i et teoretisk perspektiv I: Hansen, Steen Juul (red.) (2014): Professionelle i velfærdsstaten. 2. udgave. Hans Reitzels Forlag. Side 103-138
- Horsens (1947): Fritidsklubber i tilknytning til fritidshjemmene I: Sandbjerg Hansen, Christian (2014): Ungdomsklubberne og gadeplansarbejdets historie og aktualitet I: Johannsen, Gundi Schrötter & Mimi Petersen (red.) (2014): Unge livsvilkår – Muligheder, risici og professionelle udfordringer. 1. udgave. Akademisk Forlag. Side 48-68
- Järvinen, Margaretha (1997): Pierre Bourdieu I: Andersen, Heine & Lars Bo Kaspersen (red.) (1997): Klassisk og moderne samfundsteori. 4. udgave. Hans Reitzels Forlag. Side 345-367

- Järvinen, Margaretha (1998): *Om Bourdieus reflexiva sociologi*. Sociologisk Forskning, Vol 35, No. 2. Sveriges Sociologförbund
- Järvinen, Margaretha & Nanna Mik-Meyer (red.) (2004): *At skabe en klient – Institutionelle identiteter i socialt arbejde*. 1. udgave. Hans Reitzels Forlag
- Järvinen, Margaretha & Nils Mortensen (2005): Det magtfulde møde mellem system og klient: teoretiske perspektiver I: Järvinen, Margaretha, Jørgen Elm Larsen & Nils Mortensen (2009): *Det magtfulde møde mellem system og klient*. 1. udgave. Aarhus Universitetsforlag. Side 9-28
- Järvinen, Margaretha & Nanna Mik-Meyer (red.) (2012): *At skabe en professionel – Ansvar og autonomi i velfærdsstaten*. 1. udgave. Hans Reitzels Forlag
- Kjeldsen, Lasse, Klavs Odgaard Christensen, Louise Glerup Aner et al (2012): *Gadeplan – Midtvejsevaluering af helhedsorienterede gadeplansindsatser i udsatte boligområder*. Center for Boligsocial Udvikling
- Kvale, Steiner & Svend Brinkmann (2009): *Interview – Introduktion til et håndværk*. 2. udgave. Hans Reitzels Forlag
- Larsen, Jørgen Elm, Nils Mortensen & Jens Peter Frølund Thomsen (2005): *Magtens mange facetter i mødet mellem system og klient I: Järvinen, Margaretha, Jørgen Elm Larsen & Nils Mortensen (2009): Det magtfulde møde mellem system og klient*. 1. udgave. Aarhus Universitetsforlag. Side 185-198
- Madsen, Bent (2005): *Socialpædagogik – Integration og inklusion i det moderne samfund*. 1. udgave. Hans Reitzels Forlag. Side 9-11 + 158-188.
- Mathiesen, Anders & Henriette Højberg (2013): *Sociologiske feltanalyser I: Fuglsang, Lars, Poul Bitsch Olsen & Klaus Rasborg (red.) (2013): Videnskabsteori i samfundsvidenskaberne – På tværs af fagkulturer og paradigmer*. 3. udgave. Samfundslitteratur. Side 193-231

Mathiesen, Anders (2015): Kritik som modild – Pierre Bourdieus sociologi I: Jacobsen & Petersen (red.) (2015): Kritik – Klassiske og kontemporære sociologiske perspektiver. 1. udgave. Hans Reitzels Forlag. Side 157-181

Meeuwisse, Anna & Hans Swärd (2004): *Perspektiver på sociale problemer*. 1. udgave. Hans Reitzels Forlag

Perry, Kevin (2012): *Framing Trust at the Street Level – An Empirical Interpretative Study of Distrust and Trust between Frontline Public Sector Employees and Young Men with Minority Ethnic Backgrounds in Denmark*. Roskilde University

Prieur, Annick (2002): Objektivisering og refleksivitet – Om Pierre Bourdieus perspektiv på design og interview I: Jacobsen, Michal Hviid, Søren Kristiansen & Annick Prieur (red.) (2002): Liv, fortælling, tekst – Strejftog i kvalitativ sociologi. Aalborg Universitetsforlag. Side 109-135

Regeringen (2013): *Alle skal med - Målsætninger for de mest udsatte frem mod 2020*. Social-, Børne- og Integrationsministeriet

Regeringen (2015): *En ungdom uden kriminalitet - Tydelig konsekvens, flere i uddannelse og arbejde*. Justitsministeriet.

Sandbjerg Hansen, Christian (2014): Ungdomsklubberne og gadeplansarbejdets historie og aktualitet I: Johannsen, Gundi Schrötter & Mimi Petersen (red.) (2014): Unges livsvilkår – Muligheder, risici og professionelle udfordringer. 1. udgave. Akademisk Forlag. Side 48-68

Serviceloven (2015): *Serviceloven I*: <https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=175036#id17ffc86b-d784-4401-bcae-0e8b1bdd0bfd>. Lokaliseret d. 20. marts 2016

Sikker By Program (2014): *Sikker By Program 2014-2017*. Københavns Kommune.

Socialudvalget (2014): *Socialudvalgets politiske pejlemærker 2014-2017*. Socialforvaltningen, Københavns Kommune

Svensson, Wenche, Kirstine Nylev & Klaus Goldschmidt Henriksen (2015): *Den Sorte Bog – En lommebog for gadeplansmedarbejdere*. 2. udgave. Center for Forebyggelse og Rådgivning, SPUK, Københavns Kommune, Socialforvaltningen & Børne- og Ungdomsforvaltningen

Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet (2015): *Information om ny indfødsrets aftale*. <http://uibm.dk/filer/nyheder-2015/indfoedsrets-aftale-faktaark-vaesentligste-aendringer.pdf> Lokaliseret 15. februar 2016

Uggerhøj, Lars (2005): *Menneskelighed i mødet mellem socialarbejder og klient – Ideal eller realitet?* I: Järvinen, Margaretha, Jørgen Elm Larsen & Nils Mortensen (2009): Det magtfulde møde mellem system og klient. 1. udgave. Aarhus Universitetsforlag. Side 81-107

Vitus, Kathrine (2013): *Pædagoger og perkere - Etniske minoritetsbørn i det sociale system*. 1. udgave. Århus Universitetsforlag

Volquartz, Mette (2009): *I tryghedens navn. Politiets rolle i det senmoderne samfund*. 1. udgave. Center for Rets- og Politiforskning

Yin, Robert K. (2009): *Case Study Research - Design and Methods*. 4. udgave. SAGE Publications